

www.lidercfeny.hu

IX. évfolyam, 4. szám, 2015. április

Tartalom

BREKING NYÚSZ

SpiritArt és Nyakonötött Próbagooblin szolgáltatóház - könyv megjelenés	3.
MŰREPÜLÉS - alkotói pályázat (Liget folyóirat)	3.
Avana Egyesület - hírlevél	3.
Varázslatos pályázat (Nyakonötött Próbagooblin Szolgáltatóház)	3.

JUBILEUM

A századik /Jimmy Cartwright/	4.
A Lidércfény, mint lámpás a szürke hétköznapok homályában /HomoErgaster/	5.

NOVELLÁK

A papnő /Kétvirág/	6.
Az erdő foglya /Kozma Norbert/	7.
A Sámán /Anonymus R. Chynewa/	8.
Halálközeli élmény /Ann Heart/	9.
Frank különös története /Banderas/	10.
Aratás /barley rover/	11.
Kísért a múlt... /bel corma/	13.
Dzsó és Dzsék kalandjai a vadnyugato /Craz/	15.
Az egyetlen lehetőség /Cyrus Livingstone/	16.
Istenek itala /Mab Tee/	19.
Tiltott gyümölcs /Maggoth/	21.
Déja-vu /Mickey Long/	22.
Lidércfény /Milton Gray/	23.
Együtt /juditti/	26.
A mentalista /Norton/	27.
A Fantasy Vége /Zspider/	30.
A Kiválasztott /Xenothep/	31.

A NYAKONÖTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Boldogság titka /Vihartancos/	14.
-------------------------------------	-----

VERSEK

Árnyékkarc /Andrew Sinclair/	34.
A Mágus /Lir Morlan/	34.
Este /Macika/	34.
Bánt a csend /Zhora/	34.
A költő Végzete /angyalka146/	35.
Korok visszáján /Csillangó/	35.
Lycantropia /Tim Shaw/	35.
Távolodó kedves /Aardwark/	35.
A múlt poharába /Tordai Gábor/	35.
A macskámhoz /Lothrien/	35.

KÖNYVAJÁNLÓ

Heinlein: A galaxis polgára /Ida/	36.
---	-----

A hónap képe:

Lidércfény Retro: a szerkesztőség tagjai 2008 áprilisában.

Szerkesztőségi köszöntő

Tisztelt Alkotóink, Kedves Olvasóink!

Jubileumi számhoz érkezett a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat, röviden az AKF. Ez ugyanis havi kiadványunkból a századik.

Éppen ezért igyekeztünk ezt úgy összeállítani, hogy a nosztalgiazós visszatekintések mellett mind a régi, mind az új, aktív alkotóink írásai helyet kapjanak, figyelve arra, hogy most is változatos, szórakoztató, minőségi anyagokat tárjunk elétek.

Az írások mellett azon alkotóinkról sem feledkeztünk meg, akik időről-időre grafikákkal, fotókkal, illusztrációkkal is kedveskedtek nekünk. Persze ők is voltak többen, de közülük most hármat emeltünk ki.

Természetesen nem feledkeztünk meg az aktualitásokról sem, így a Brekking Nyúsz rovatunkban egy könyvet, egy hírlevelet és két pályázatot is a figyelmeztetekbe ajánlunk.

Egy régebbi, de igazán remek könyv ajánlójára is futotta a terjedelemből.

Persze most sem maradhatott ki a Nyakonötött Próbagooblin Szolgáltatóházból kölcsön vett novella sem.

Mіндеzen szempontok miatt igen komoly terjedelmű lett ez a szám, s emlékeink szerint még nem is jelentünk meg 36 oldalon, tehát ez minden szempontból mérföldkő.

Apropó mérföldkő... Akárcsak a régi vándorok, mi is úgy döntöttünk, hogy megpihenünk egy kicsit. Száz hónapon keresztül készítettük nektek ezen kiadványt, és úgy érezzük, ránk fér a pihenés. Természetesen nem szűnünk meg, nem tűnünk el örökre, összettel visszaterünk, megújult formában, friss, ropogós tartalommal.

Mi több, weboldalunk, Facebook oldalunk, YouTube csatornánk ezen időszak alatt is üzemel, és e-mailben is elérhetőek maradunk. Várjuk, fogadjuk az alkotásaitokat, véleményeiteket, hozzászólásaitokat.

MÉG VISSZATÉRÜNK!

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IX. évfolyam. 4. szám, 2015. április**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Lidércfény címlapok 2011 márciusától

Illusztrációk:

Sigynnae, Banderas/Strahalov, WhiteRaven

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Brekking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

SpiritArt és Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház

Megjelent a Kalandok és Kalandozók című novelláskötet

Az öblön túl, ahol a Lélekalja Kávézó áll, és egy vörös szemű, kárhózt felisten vigyázza a kietlen partvidéket, végeláthatatlan, sötét erdőség húzódik a szárazföld belseje felé. Az erdő mélyén, a Fantáziaföld felé vezető, ezer veszéllyel szegett ösvény mellett egy titkos átjáró áll, ami egy fogadóhoz vezet, ahová betérhet a fáradt vándor, mielőtt folytatná útját. A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház termeiben mindig víg a hangulat, nevetés és poharak koccanása hallik... De odafent, a könyvtárszobában gyertyafényes csend honol. Nem léphet be oda csak úgy akárki: a fogadós és különös őrei életük árán is védik azon ritkaságokat, melyeket hosszú évek alatt ajándékkba kaptak az arra tévedő tollforgatóktól egy szívből jövő mosolyért, egy pohár jó borért, őszinte elismerésért és a kivételes nyugalomért, amit e hely áraszt.

Hogy e ritkaságokból igazi könyv készülhetett, talán annak köszönhető, hogy a tollforgatók szeretnék visszaadni valamit az ajándék nyugalomból, mely ritka vendég zűrös életükben... Talán annak, hogy valami szemtelen könyvrájongó sok fáradtsággal, sörrel és kedveskedéssel kicsalta az írásokat valahogy az örökéber fogadóstól. Akárhogy is: érezd magad megtisztelve, Vándor, hogy olvashatod e becses gyűjteményt. Ezen írásoknak sorsuk van, akárcsak tenmagadnak, és csakis méltó kézbe kerülhetnek.

Megrendelhető: <http://spiritart7.webnode.hu/>

MŰREPÜLÉS - alkotói pályázat

Az online Liget folyóirat MŰREPÜLÉS címmel hirdet alkotói pályázatot. A hívó kifejezéshez bárhogyan kapcsolódó, bármilyen formában és hangnemben alkotott, irodalmi igénnyel készült műveket (vers, novella, esszé) várunk, amelyek tetszés szerint élhetnek az online folyóirat technikai lehetőségeivel (pl. hang-, kép-, filmrészlet felhasználása).

A műrepülés sokféleképpen, különböző szemlélettel közelíthető: ábrázolható a MŰ vagy a REPÜLÉS valósága, esetleg álomszerűsége, a szóösszetétel alkotóelemeinek asszociatív vagy átvitt értelmében.

A műveket a szerkesztőség email- vagy postacímén várjuk:

info@ligetmuhely.com

LIGET, 1122 Budapest, Kissvábhegyi út 4.

A szerkesztőség által **elfogadott művek szerzőit honoráljuk.**

Egy pályázó több művet is beküldhet, de kérjük, még **publikálatlan művekkel** pályázzanak. Az online megjelenést is publikációnak tekintjük.

A műveket a **szerző nevével és e-mail címével** együtt kell beküldeni. Minden pályázónak elektronikus úton válaszolunk.

Postára adási határidő: 2015. május 8.

Avana Egyesület

Kedves Olvasók,

Megjelent a 2015/1 számú Avana-hírlevél.

A tartalomról:

- A maxwell-démon
- Jupiter felemelkedése
- Csillagok között
- Beszámoló a 2015-ös Tolkien-napról
- És egy írás a 70 éves Nemere Istvánról

[http://www.avana.hu/wp-content](http://www.avana.hu/wp-content/uploads/2015/03/avana_hirlevel_2015_1szam_1.pdf)

[/uploads/2015/03/avana_hirlevel_2015_1szam_1.pdf](http://www.avana.hu/wp-content/uploads/2015/03/avana_hirlevel_2015_1szam_1.pdf)

Varázslatos pályázat

Közhírré tétetik, hogy a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház kihirdeti a következő - immáron ötödik - novellapályázatát, melynek címe: **Varázslatos.**

Nevezési díj: nincs.

Megvesztegetési díj: a szokásos, de legyenek aktívabbak

Feltételek:

1. Feltétlenül szándékodban álljon írni egy novellát.
2. Ami hozzávetőlegesen minimum 5555 és maximum 15555 karaktert tartalmazhat (szóközzel együtt).
3. A novella kizárólag csak fantasy, sci-fi, vagy egyéb lehet. Esetleg valami más ezen kívül.
4. Pályázhatnak: Magyarországon és jelenlegi határainkon túl élő magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű novellákkal. (Egyéb diszkriminatív kikötés nincs, tehát szerepelhet az írásban akár vörösszemű, inhuvelygyulladásban szenvedő vegetáriánus jegesmedve, vagy mélynövésű kopaszodó mellékszereplő is.)
5. A beküldött novellának kapcsolódnia kell a pályázat címéhez (Varázslatos). A hogyan a szervezőbizottság az írók fantáziájára bízta. Mindenesetre egy darab varázsló nem árt, ha akad benne, különben az elkövető felnegyeltetik, mocsárba dobattatik, és gyíkká változtatik! (Nem feltétlenül ebben a sorrendben.)

Beküldési határidő: 2015. 07. 01. 0 óra 2 perc.

A novellákat a craz@freemail.hu címre lehet beküldeni. A csatolt file tartalmazza a szerző nevét és a mű címét!

Díjazás:

Az első három novella jutalomban részesül, emellett felkerül a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház könyvtártermének egyik, külön e célból portalánított polcára (a Villámpályázatos, a Sárkányos a Régi-új és a Bosszorgányos nyertes művek társaságába).

A szervezőbizottság fenntartja a jogot, hogy kellő számú és minőségű novella beérkezése után különféle különdíjakat is kitaláljon.

Emellett bárki csatlakozhat szponzornak, újabb díjak felajánlására.

Vigyázat, aki nem megfelelő nyelvi szintű művet küld be, annak egy ügyeletes varázsló éjszaka összeköcolja a haját, vagy eltünteti egy fél pár zokniját, vagy kiissza a sört a hűtőjéből, vagy miket is szoktak csinálni azok a varázslók! Esetleg még jól el is varázsolja.

**Jimmy
Cartwright**

A századik

**Kedves Olvasók,
Tisztelt Alkotók!**

Amint az talán már a borítóról, illetve ezen írás címéből kiderült, a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat elérkezett a 100. számához. Először is köszönettel tartozunk mindazoknak, akik írásokat küldtek be nekünk, olvasták a közzé tett műveket, népszerűsítették, terjesztették kiadványunkat!

Amikor 2007 januárjában megjelent az első szám, magam sem gondoltam, hogy idáig jutunk, hiszen az akkor még csak egy félbe hajtott A/3-as lap volt, vagyis 4 A/4-es oldal. Akkor kezdtem reménykedni a hosszú távú megjelenésben, amikor fél évvel később 16-20-24 oldalas újságokat adtunk ki, és itt helyben, Szentesen, lehetőséget kaptunk egy rendezvényen való részvételre. (Ez volt az I. Civil Tér.) Ezután az AKF-nek köszönhetően, több éven keresztül sok eseményre meghívtak (*Egy Fantasztikus Nap, Távoli Világok Arcai, Szíriusz SF Napok, HungaroCon*), és lehetőségünk adódott hazánk néhány híres személyiségével találkozni (*Nemes István, Szélesi Sándor, Fonyódi Tibor*), beszélgetni, interjút készíteni (*Fazekas Attila, Farkas Bertalan, Nemere István, Mózer Károly*). A bő nyolc év alatt így számos élménnyel, ismeretséggel gazdagodtunk, s magunkban szerényen örültünk, hogy egyre népszerűbbek, ismertebbek, mi több, elismertebbek lettünk. Ez adott erőt a további munkához és ahhoz, hogy új dolgokba vágjunk bele (Lidércfény Rádió, Lidércfény TV, novelláskötet létrehozása, további tematikus oldalak létrehozása – pl. Fantasy Books). Megkerestek bennünket olyan írók, akik saját világukat, novelláskötetüket kívánták a közreműködésünkkel népszerűsíteni (Ammerúnia, Rastith).

Ám, ha valaki szemfüles, azért észreveheti, hogy ez valójában nem a 100. kiadott AKF, hiszen több különszámunk is volt a havi megjelenések mellett. Így valójában összesen már 107 folyóirat készült, ha beleszámoljuk a két poszthumusz emlékszámot, a három pályázati különszámot, a Rastith különszámot és a Star Wars – Terminator különszámot.

Az évek során rengeteg alkotást leköszöltünk számos írótól, költőtől a legkülönbözőbb tématicákban. Ha összeszámolnánk és egy statisztikát

készítenénk, hogy kinek, milyen műfajban, mennyi alkotását jelentettük meg, az bizonyos szempontból valószínűleg érdekes lehetne, ám ez valahol mégiscsak egy száraz adathalmaz lenne. Hiszen az AKF eredeti célja a kezdetektől fogva az, hogy az internetes felületen túl egy olyan megjelenési formát is biztosítsunk az alkotóknak, amely kinyomtatható, kézbe vehető, és bárhol olvasható.

Ha megkérdeznék tőlem, melyik AKF a kedvencem a 107-ből, valószínűleg nem tudnék rá válaszolni. Vagy azt mondanám viccesen, kissé nagyképműen, hogy az, amelyikbe én is írtam, vagy azt, hogy épp az aktuális szám. És azt hiszem, az alkotók is valahogy így vannak vele. A lényeg, hogy nem tudok egy-egy számot kiemelni, és maga az AKF lényegében egy ifjú tinédzserkori álmom megvalósulását jelenti számomra. Az általános iskola felső tagozatának éveiben alakult ki bennem az igény arra, hogy kiadványokat készítsék. Még őrzöm az egyik fiókom mélyén, fóliazacszkóba csomagolva az akkori, saját kézzel készített képregényeimet. (Írta és rajzolta: Jimmy Cartwright, Kiadta: Jimmy Cartoon (C) (R) TM :)) Néhány évvel később szerepjátékos fanzint bütykölgettem szövegszerkesztő programmal. Aztán jöttek az elektronikus kiadványok: a lemezújságok (*NYÚSZ, Neológia*), majd az internetes megjelenés a Lidércfény Online Kulturális Magazinnal. Most pedig, kilencedik éve ügködöm az AKF-en, részben elektronikus, részben nyomtatott formában.

Szóval itt vagyunk a századiknál, és kis csapatunk úgy döntött, tartunk egy kis szünetet. Tekinthejtük ezt jól megérdemelt pihenésnek, alkotói feltöltődési időszaknak, vagy hosszúra nyújtott nyári szünetnek. Úgy érezzük, ránk fér egy kis pihenés (*napfény, vízpart, csajok/pasik, egyéb legális hétköznapi élvezetek*), ám ettől az élet természetesen nem áll meg. Tudjuk, sokan számítotok ránk, így természetesen a honlapunk, Facebook oldalunk, YouTube csatornánk továbbra is teljes gőzzel üzemel, és persze e-mailben is elérhettek bennünket.

Ősszel pedig visszatér a megújult AKF is!

Üdvözzel:
Jimmy Cartwright

A Lidércfény, mint lámpás a szürke hétköznapiak homályában

HomoErgaster

Amikor kisgyermek voltam, papírlapokból ragasztottam és fűztem össze magamnak „könyveket”, „füzeteket”. Az így elkészült „kiadványokat” szigorúan egy példányban megtöltöttem rajzaikkal és blódségeimmel. Később, már kamaszodván, egy barátommal arról ábrándoztunk, hogy saját újságot alapítunk. Neki több fogalma volt a tervünk buktatóiról, mint nekem, de én is sejtettem, hogy a kor – a kései szocreál – nem kedvez az ilyesminek. Nem is sejtettem, hogy álmodozásunk tulajdonképpen egy irodalmi szamizdat lett volna!

Ebben a korban már egy fokozattal tovább léptem, és papírboltban megvett füzetekbe ragasztgattam be az innen-onnan kivágott, nekem tetsző képeket, melyeket aztán rövid kommentárokkal láttam el. Ez már ténylegesen szinte szamizdat volt, de politikai felhang nélkül. Érdekességek tárháza volt csupán. Ebben a korban szoktam rá, hogy a nekem tetsző cikkeket-képeket tartalmazó újságokat lehetőleg két, vagy még több példányban vegyem meg, éppen ezért. A MÉH telepekre, bicikli tárolókba tett kalandos kirándulások, zsákmányszerző körutak értelme is ez volt: jó dolgokat beszerezni, lehetőleg több példányban! A habitusom – és ez egy önvallomás deresedő fejjel – azóta sem változott. A kedvenc elfoglaltságom az interneten szörfözve a képek elmentése. A '80-as, '90-es évek for-

dulóján ez a szenvedély alább hagyott az ifjúsági szubkultúra és világnézeti kérdések okán.

A kilencvenes években azután találkoztam azokkal az emberekkel, akik lehetőséget adtak nekem, hogy a közben elkövetett írásaimat publikáljam. Először még egy kis lemezújságban, ami a floppy nevű adathordozón terjedt, aztán pedig a webes felületen. Jó darabig eltartott, mire a ceruzával, tollal leírt dolgaim már önállóan be tudtam billentyűzni a kibertérbe.

Amikor 2007-ben megkérdezték tőlem, mit szólnék hozzá, ha az írásaim egy kinyomtatott füzetként is megjelenének, akkor ez a felkérés a legvadabb gyermeki álmomat váltotta valóra. A Lidércfény AKF, a PDF és papír alapú folyóirat évek óta kihívás, feladat és lelkesítő szárnyalási kísérlet. Benne megvalósul a gyermek álma: alkotás-publicitás. Mi is lehet ennél fontosabb egy írónak? A szürke hétköznapiakban kitalált vad ötletek, látomások megvalósulásának színtere, egy hely, ahol mindez létjogosultságot kap.

Olyan emberekkel vagyok egy csapatban, akiket tisztetek a tudásuk miatt, akiket kedvelek a kreatív ötleteik okán. Együtt sok jó és vidám dolgot alkottunk már, és remélem, ez így is marad! A lidérces fények a régi időkben nem örvendtek jó hírnek. A mi lámpásunk ezzel teljesen ellentétes, olyan, akár a kikötők régi világító tornyai: mutatja az utat, vezet a révbe!

Képvirág

A papnő

A novícia kipróbálta a festéket. Tökéletes volt. Nekiállhatott, hogy átfesse a cellájában álló pirinyónyi oltárt az ünnepre. Megerősítette a tenger hullámainak elmosódott fehér vonalát a fekete kövön. Egyes részleteket eltörölt, másokat új kacskaringókkal egészített ki. A hullámok fölött szálló repülőhalat is újrarájzolta. Nagyrészt az eredeti vonalakat követte, csak a farkuszonyát hosszabbította meg.

- Ha elkészülök veled, szebb és egyénibb leszek, mint volt... Ezért használunk krétát - gondolta.

Akkor faggatta ki erről az oktatójukat, amikor, több, mint egy éve, becipelhetette a cellájába az aprócska oltárt, és végre nekiállhatott feldíszíteni azt. Annyit tudott addigra már, hogy a többi isten novíciái és novíciusai vésik, vagy maradandó festékekkel festik az oltárakra a saját istenük szimbólumait. Alaposan meglepődött hát, amikor kiderült, hogy Tengeristen papjaiként mindig is csak krétapépet használhatnak.

- Mert a mindig változó a mindig változatlan - suttozta akkor a pap, mint egy titkot (na persze a Tengeristen körül amúgy is nagyon-nagyon sok volt a titok) és közben megmutatta a hullámok egyszerű mintázatát. - Ennyi. Pár egyszerű hullámvonal. Minden más már rajtad múlik.

Akkor került a hullámokból kiemelkedő repülőhal Tengeristen szimbóluma fölé. A novícia úgy gondolta, hogy az állat őt szimbolizálja, amint elhagyja a visszahúzó közeget, és a Vízből kilépve szabadon repül bele a végtelenbe.

- Én mindig itt leszek, hogy visszatérjen - suttozták a rajzolt hullámok a keze alatt, és a novícia akkor megirigyelte a repülőhalat, ami bármikor visszatérhet a vízbe, ahonnan származott. Az első oltárdíszét a könnyei mosták el. Ezek voltak egyben az oltáron bemutatott legelső áldozata is. Sokkal később tudta csak meg, hogy a sósan folyó könnyeinél nem is adhatott volna a Tengeristen szemeiben értékesebb ajándékot.

Ahogy eszébe jutott egykori önmaga, ismét forró könnyek gyűltek a szemébe, de el is mosolyodott. Festett tovább, és halkán dúdolt hozzá. A Tengeristen szereti a zenét. Egyesek egyenesen úgy tartották, hogy ő maga az összes zene forrása a világon.

- Legalábbis a jobbaké.

Meg az összes nyelvek összes szavaié is. Ezért aztán a papjainak és papnőinek jószerivel kötelessége volt minél több nyelvet tudni. Ezt legtöbbször úgy csinálták, hogy sok-sok-sok-sok nyelven tudtak csacsogni egy icipicit, és sokszor azt is hibásan.

- Na, azt már nem. Vannak szavak, amik visszhangot vernek bennünk - gondolta -, még akkor is, ha nem is tudjuk, mit jelentenek. De ha tudjuk, hogyha megtanuljuk... ha igazán megtanuljuk, akkor a Tengeristen szavainak mélységük van... nem is akármilyen.

- Mélyebbre nyúlnak, mint a fának gyökere, és magasabbak, mint a hegyek. Elnyújtóznak napkelettől napnyugatig; és kimondhatod őket egy szempillantás alatt.

- Ott az az „és”, az egyben „de” is.

- Igen.

Éjszaka volt. Annak is a legmélye. Az a pillanat hajnal előtt, amikor a minden lebegni látszik, és megáll az idő. A gyertyák lángja megremegett, és a festett hullámok megmozdultak a fényüknél. A novícia dúdolásába a hullámverés lüktetése vegyült.

- Harcolni fogok érted. Ha csak tudom, nem teszem meg - suttozta a novícia a sötétségbe, és ott, az árnyak között némán rábólintott valami.

Az ünnep napja ragyogóan virradt. A kis sziget templomát előzőnlötték a látogatók. Állítólag ezen a napon a Tengeristen kijön a partra, hogy elfogadja az ajándékokat. Állítólag, hogyha ezen a napon egy felszentelt pap (avagy papnő) mérgezett bort önt a tengerbe, megölheti vele az istent. Mégis mindig ezen a napon szentelik a novíciákat és a novíciusokat. Papokká és papnőkké. A felszenteltek pedig bort áldoznak a haboknak.

Szetiti egy halászfalu boszorkánya volt. Babonás félelemmel rettegte a tengeret, de a férje és a lányuk csak nevettek. Amíg egy nap aztán a férfit és a csónakját hiába várták haza. Szetiti félelme lángra lobbant aznap, és újonnan támadt gyűlöletként fordult a tenger felé. A gyermek viszont talán még az eddigénél is jobban szerette a vizet, és minden idejét a tengerparton töltötte.

- Ha elvitted az apát, akkor vidd magaddal a lányt is - sziszegte Szetiti a tengernek -, de ez alkalommal te magad, igen, még Te is belehalsz.

Az anya meséi ettől kezdve csak a gonosz tengerről szóltak. Megtanította a leányának mindazt, amit a boszorkányságról tudott, és mindazt, amit a tengerről sejtett, és telesuttozta őt a gyűlöletével. Azután elküldte novíciának a Tengeristen kolostorába.

A lány pedig kérdezett, és tanult, és most ott állt a felavatandók között. Kezébe a kehely, amit az apjának kellene megtölteni az otthonról hozott borral. Csakhogy neki nincsen apja. Különleges engedményként engedélyezték az anyának, hogy elhunyt férjét helyettesítse „élete legfontosabb eseményén”. A lány szemében a pánik könnyeit a meghatottság jeleként fogták fel.

Szetiti tehát a pereméig megtöltötte leánya kelyhét, és fagyosan és biztatóan rámosolygott. Mindketten tudták, hogy Tengeristent nem lehet büntetlenül megölni. A méregtől elfeketülő víz feltűnő, és a feldühödött tömeg azon nyomban megbosszulná magát a gyilkosán.

A novícia falfehéren lépdelt a víz felé. A hullámok a fülében dübörögtek a vérrel. Az előtte lévő lányok sorban térdeltek hófehér ruhájában a habokba. A főenyre öntötték a kelyhükből a bort. Egy aprócska hullám felnyalta azt, a lány ruhája pedig világoskékre színeződött. Felvételt nyert a papi rendbe.

- Nálam nem így lesz. Az én boromtól a tenger feketére változik majd, és összeürösdik, mint a kátrány. Azután a folyók, a tavak és a patakok is mind és soha többet nem lesz víz a földön. Víz nélkül pedig nincsen élet. Mindannyian kiszáradunk majd, mint a repülőhal, hogyha túl messzire repül. ...Vagy pedig...

Rákerült a sor. A vízhez lépett, és beletérdelt a habokba. A hullámok megmozgatták hófehér ruháját, és kellemesen hűvösek voltak.

- Gyerünk! Válassz! - mormogták.

A leány pedig a szájához emelte a kelyhet, és az utolsó kortyig kiitta belőle a mérgezett bort.

Amikor magához tért, a templomban ült a főpapnő régen üres trónusán. A főpapnők szokásos fekete-kék ruhájában, és a templom előtt őt éltette a nép.

Az erdő foglya

Kozma Norbert

Akkor elmondom, hogy történt.

Rohadt nagy vihar volt, az esőcseppek egyre intenzívebben csapódtak a sátrunkhoz. Az öcsi már aludt, én meg csak forgolódtam, és a copfommal szórakoztam. Apa és anya a miénktől jó tizenöt méterre állították fel a sátrukat, valószínűleg ők is nyugovóra tértek.

Sosem ment a kötelező alvás, ahogy aznap az erdőben sem. Félpercenként igazgattam a kispárnámat, rugdostam le magamról a takarót, hogy aztán újra magamra terítsem.

Sárban tocsogó léptek hangja dermesztett meg. Tudtam, hogy anyáék nem lehetnek, hiszen a másik irányból jött, és egyre közelebbinek hallatszott. Árnyék borította be a sátor oldalát, amitől csaknem megállt a szívem. Valaki egyértelműen állt ott. Halk, de annál idegtépőbb morgást kibocsátva a bejáratot kereste. Elfelejtettem nyelni, pislogás nélkül meredtem az ajtóra, amit a látogató fokozatosan közelített meg.

Becsuktam a szemem, és imádkoztam. Könyörögtem Istenhez, hogy mindez csupán egy rossz álom legyen, és felébredjek. A morgás élesebb lett, szinte már bentről jött, de aztán hirtelen abbamaradt. Amikor kinyitottam a szemem, az árnyék nem volt sehol. Nagy nehezen rászántam magam, és négykézláb kimásztam, hogy kinézzek, de a bokrok ide-oda lobogó ágain, valamint menekülő békákon kívül semmit sem láttam. Próbáltam megnyugodni, de egyfajta görcsösség gyötört. A fejemre húztam a takarót, és eltereltem a gondolataimat. Olyan dolgok szaladtak át az agyamon, mint a következő meccs a kézilabdacsapatommal, vagy a közelgő érettségi bál. A csajokkal azt beszéltek, hatalmas bulit fogunk csapni. Ha minden jól megy, talán be is pasizok végre, igazán itt lenne már az ideje.

Van róla fogalmad, milyen, amikor sikerül meggyőződnöd magad, hogy csak képzelődés, de amikor az újra hallható, minden eddiginél hangosabb és közelebbi nyöszörgésre kidugod a fejed a paplan alól, rájössz, hogy mégsem?

Körbenéztem a sötét sátorban, amit elszórt villámlások világítottak meg, és akkor megpillantottam azt a förmedvényt. Az öcsém mellett állt. A nyála a vállára csorgott, ahogy közelebb bújt hozzá, én pedig rezzenéstelenül követtem a tekintetemmel, mert lebénultam. Sikítani próbáltam, de nem bírtam, elrohantam volna, de még az agyamig sem tudtam eljuttatni a szándékom, hogy az egyáltalán kiadhassa a parancsot a lábamnak. Fogaimat összeszorítva lestem, hogy az arcuk szinte összeért.

Újabb ménkűnek köszönhetően sikerült kivennem az apró termetű lény vonalait. Elborzasztott hiányos fogsorának látványa, sárgásbarna írisze, ritka haja és rothadó bőre. El akartam fordulni, mintsem azt nézzem, ami ezután következett: aprókat szippantva megszagolta a testvérem nyakát, aztán hurutosan köhögve elfordult tőle, és rám szegezte tébolyult tekintetét. Lomhán bicegve mellettem termett, amitől úgy éreztem, legszívesebben letépném magamról a bőrömet, de még csak hátrálni sem voltam képes. Odahajolt hozzám, és engem is megszimatozott. A nadrágomra pillantottam, de a rajta éktelenkedő folt cseppet sem foglalkoztatott. Hosszú, hegyes, ápolatlan körmökben végződő ujjaival a lény megmarkolta mindkét vállamat, mélyen a szemembe nézett, amitől a szívem majd széthasadt. Végre kinyitottam a számat, hogy sikítsak, de amaz megelőzött. A másodperc töredéke alatt teste megnyúlt, és tehetetlenül türtem, ahogy ködszerű anyaggá változva arcomon keresztül belém áramlott. Azután minden sötétbe borult.

Várj! Hallod? Ne merészelj itt hagyni! Végig kell hallgatnod!

Nem tudom, meddig voltam kiütve, de amikor magamhoz tértem, kint álltam az esőben mezítláb, pizsamában. Mindenem véres volt, mint annak, aki pusztá kézzel öl meg egy disznót. Az öcsém járt a fejemben, de csak egy percig, mert elindultam anyáék sátrához. Látni láttam, de beavatkozni nem tudtam. A fejemben olyan erős fájdalmat éreztem, mintha baltával csapkodnák.

Lenéztem, sáros lábfejemem kukacok vonaglottak, amitől öklendeztem, ám azonnal jött a következő kép: felkaptam a szalonناسütéshez gyújtott tűz parazsa melletti nyársat. Beléptem a szüleim alvóhelyére. Békésen, összeölelkezve feküdtek, mégis nyugtalanított a látvány. Rászorítottam a nyélre, melljük pattantam, és ahelyett, hogy kívánalmam szerint figyelmeztetnem volna őket, beleszúrtam apám nyakába a kétélű véget. Megismételtem a mozdulatot néhányszor, aztán a mellette fekvő édesanyámra néztem, aki ekkor már kitágult pupillákkal próbálta felfogni a történeteket. Ijedten rám meresztette könnyes szemét, amiből kiolvastam, hogy választ vár.

Akaratomon kívül fülig érő mosolyra húztam a számat, és éreztem, az a valami bennem kifejezetten élvezi a halálra rémült nő összes rezdülését. Ledobtam a nyársat, amitől az anyám elég bátorságot merített, hogy feltérdeljen mellém. Megragadott éjszakai ruházatomból fogva, és teljes erejéből elkezdett pofozni, mivel nem feleltem, mikor azt kérdezte, mi a fene bajom van. Egymást követték a nagyobb-nál nagyobb sallerek, és én mit csináltam? Na, mit? Vigyorogtam, mint a tejbetök, és köpködtem ki letört fogaim véres darabkáit.

A lény valószínűleg megelégedte a dolgot, mert kicsivel később azt vettem észre, hogy felemelkedtem, majd elsikítottam magam, amitől az anyámnak be kell fognia a fülét. Mindhiába, a belőlem kitörő elviselhetetlen hangtól szülőm orrából, füléből és szeméből vörös folyadék folyt ki, a feje pedig lüktetett. Ekkor ismét rövidzárlatot kaptam.

Kérlek, ne! Ne távolodj! Koncentrálnod kell! Te vagy az egyetlen esélyem! Mindig ez van, idő előtt hagysz itt, és aztán nem emlékszel semmire. Most nem engedem!

Amikor újra magamhoz tértem, nem a valóságban találtam magam. Többnyire rózsaszín és lila színek váltakoztak körülöttem, olyan volt, mint egy álomvilág. Az undormány ott állt velem szemben. Lesajnálóan végigmért, majd hisztérikus nevetésben tört ki. Az egész teste rángatózott, akárcsak egy epilepsziás, akinek rohama van, de aztán befejezte, és nekem ugrott. Dulakodni kezdtünk, próbáltam visszaütni, de sokkal fürgébbnek bizonyult nálam, és folyton lecsapta a kezemet, mielőtt eltalálhattam volna. Borzasztó büdös szag csapta meg az orromat, amikor egy mocsárszerű állóvízhez sodródtunk, amiben fekete lé bugyborékol. Nem kellett túlságosan megerőltetnie magát, hogy belelökjön.

Van sejtésed afelől, milyen az, ha reménykedsz abban, hogy nem egy tőnyi ürülékbe borítanak bele, de amint megmártózol benne, rájössz, bizony pontosan ez történt?!

Öklendeztem, de valamiért nem tudtam elhányni magam. Úgy éreztem, folyamatosan fuldoklom, és szorult a mellkasom. Tudatosult bennem, hogy ez azt jelenti, végérvényesen a helyemre pályázik. Mit pályázik?! Már rég átvette, csak túl hülye voltam, hogy felfogjam!

Segítened kell, hallod?! Könyörgöm! Bárki is légy, te vagy az egyetlen,

akivel valamiféle kapcsolatba tudok kerülni. Fogalmam sincs, miért. Meg kell mondanod nekik, hogy ne egy őrólt, gyilkos, az egész családját kiírtó lányt keressenek, hanem magát a kibaszott ördögöt, vagy tudom is én, mi a fene ez! El kell hoznod ide őket, hogy megszabadítsanak ettől a szörnyetegtől! Teljesen felemészt. Kiszívja minden erőmet. Láttam az engem kereső csapatokat, de nem állt módomban jelezni nekik. Ha nem sikerül senkit sem meggyőznöd, neked kell jönnöd! Kérlek, gyere el! Nem sokat érzékelek már a külvilágból, de abban – a néha még mindig beugró képfoszlányokból ítélve – biztos vagyok, hogy továbbra is a Twai erdőben bolyong, és az északi részén lévő sziklák között szokott aludni. Legutóbb az villant be, hogy rávetette magát egy őzre, és szétmarcangolta... Most ébredj fel, és gyere! Segíts, kérlek! SEGÍTS!

A fiú verejtékezve ébred fel, a szíve a torkában dobog. Ahogy felemeli a fejét, a monitor üvegén át megpillantja a billentyűk nyomait a homlokán. Két tenyerébe temeti az arcát, és erősen megdörzsöli. Megmozgatja az egeret, hogy visszajöjjen a kép, majd gyorsan leteszi a tálcára a korábban megnyitott oldalakat, melyek az eltűnt tinédzserről szóló hírekkel vannak tele, akit a saját szülei és az öccse meggyilkolásával vádolnak. A fiú nagyot nyel, és beírja a keresőbe: Twai erdő.

Anonymus R. Chynewa

A Sámán

...Ragaszkodott hozzám. Azt mondta, egy tükörben látott meg bennünket ölelkezve, s egyből tudta, összetartozunk. Nem értettem pontosan, mire gondol, de elfogadtam, amit mondott. Egy ilyen szép leányzónak sok mindent elhisz az ember...

Aztán arra kért, tanítsam őt. Betakargattam meztelen keblét, majd félig tréfásan megkérdeztem, ugyan mire? Furcsán mosolyogva nézett rám, mint aki mindent tud, és mindent ért, majd lassan így szólt: „Egyszer. Majd egyszer. Van időm, várok.”

Elkomorodtam. „Ki vagy?” „Híved és szolgálód.” Így Ő. „Szerelmed.” Ennyiben maradtunk. Elaludtam.

...Aztán a tükör előtt ültünk a fűben, Ő előttem mellkasomnak dőlve, melle előtt összefont karjaimba kapaszkodva. Tükörképem végigsimította szőke fűrtjeit. Heves csodálattal fordult felém. „Ezt hogy csináltad?” „Majd egyszer. Van időd...” Válaszom, úgy tűnt, kielégítette. Megcsókolt. Ám figyelmemet hirtelen magára vonta valami a tükörben. Majomszerű, gonosz arcú lények gyülekeztek tükörképeink mögött. Önkéntelenül hátra fordultam, ám a rét mögöttem üres volt. S mire visszafordultam, másaink ismét egyedül voltak.

„Sötétség...” - motyogtam, mire zavart, értetlen mosoly volt válasza. Én is elmosolyodtam, s újra megízleltem ajkát. Szeretlek...

...Emberek közé mentünk. Vad, forrongó indulatok áradtak körülöttünk mindenkől... A Tükör jelent meg előttem, csak előttem. Gonoszarcok elrabolják tőlem Susye-t... Elhessegettem a képet. „Hagyj most...”

Be akart menni az üzletbe, s én nem ellenkeztem. Ő jobban itthon volt itt, mint én. Aztán néhány férfi fegyvereket rántott elő, s pénzt követelt a rémült többiektől. „Most mi lesz?” - súgtam Susye-nek. „Nálam nincs pénz...” Ám Susye eltűnt mellőlem. Nagyon megrémültem, hogy valami történt vele. Indulataim, úgy látszik, arcomra is kiültek, mert az egyik férfi egyenesen a homlokomnak nyomta puskája csövét.

- Csak semmi idegeskedés, öcsi! Ide a dohányt! De gyorsan ám!

„Nálam nincs pénz...” - nyögtem, de

az agressziótól sugárzó férfi oda se figyelt, kezdett megmotozni. A félelem egy pillanatra kikapcsolta kontrollomat, az alkotó folyamat beindult, s a fickó megtalálta, amit kerestem. Egy bankókkal vastagon megpakolt... brifkót. A torz gonoszul elvigyorodott, majd meghúzta a ravaszt. A homlokomnak csapódó lövedék hátra tántorított, az ülepemre zuhanva a falig csúsztam. A vér lassan végig csorgott az orromon, nem mozdultam. Üveges tekintetű szemeim mögött lázasan járt az agyam. Susye hol lehet? A Sötétség közelebb volt, mint gondoltam...

...Mire újból felnéztem, a gonoszok már eltűntek, Susye viszont épp akkor térdelt le mellettem. Arca rémülettől fénylett. Lány ujjai végigsimítottak a homlokomon ütött roncsolt szélű lyukon; vérem hozzájuk tapadt.

„Semmi baj.” Suttogtam.

...Halk, egyre sűrűbb koccanásokkal közeledett felénk valami. Az emberek sikítózva menekültek ki az üzletből, ahogy az a valami neki ütközött a lábamnak, a leány háta mögött.

Gránát.

...A robbanás okozta tűztenger elszakította őt tőlem, s én egy pillanat alatt az utcán fekvő találtam magam, nyöszörgő haldoklók és megcsónkított holttestek között. Ám Susye-t sehol nem láttam, így felpattantam, s újból az elevenen lüktető tűzörvénybe vetettem magam.

...A lángok táncoltak öntudatlan testével. Egyetlen heves gondolatomra ott teremtem mellette, a lángörvény közepén. Az megpróbált kitaszítani magából, ám az én akaratom még erősebb volt az ellenségénél. A láng Őt sem égette meg, de azért kiterjesztettem rá védelmemet. Szinte azonnal kinyitotta szemeit. Fáradtan rám mosolygott, majd szorosán magához ölelt. „Taníts meg! Szeress!” - súgta, majd megcsókolt. Én pedig, miközben a tűzörvény lassan leeresztett bennünket a földre, majd elhalt, megígértem neki.

...És másnap este minden kisdéd sírva fakadt. És soha többé nem hagyták abba...

A Sötétség eljövée...

Halálközeli élmény

Ann Heart

A Derim bolygó második legnagyobb tava terület el előtt. Dylan lejtött szobájából, hogy kiszellőztesse fejét, mely lüktetett. Úgy érezte, mintha szíve felkerült volna az agyába. Három napja volt ezen a gyönyörű bolygón, és még nem volt ideje körülnézni. Három óra múlva elkezdődik a tárgyalás, melynek témaköre: Az emberi faj kössön-e szövetséget a Krelinekkel?

Az idő borongóssá vált, de így érezte tökéletesnek. A nappali negyvenkét fokos hőség kikészítette valamennyiüket. Langymeleg szél lengedezett, és csak ő volt a parton. A természet közelsége lecsillapította lelkét. Csalogatta a víz lágy fodrozódása. Simogatással csábította. Nem volt ellene, hogy testét körülölelje, akár egy szenvedélyes szerető. Nem is habozott sokáig, pólóját ledobta magáról és a vízbe csobbant. Hőmérséklete néhány fokkal hűvösebb volt a levegőnél, de néhány perc után szervezete hozzászokott. Szeretett úszni, ha tehette, így vezette le a felgyülemlett feszültséget. Ugyan a komplexumban, ahol erre a pár napra megszálltak, volt medence, de már elege volt a művi dolgokból. Életre vágyott. A bűvárkodás sem állt távol tőle.

16 évesen kristályhalászként dolgozott, hogy fizetni tudja tanulmányait. Kemény munka volt, hiszen a Drionit kristály, melyeket impulzusfegyverek működtetésére, nagyobb mennyiségben hajók hajtóművéhez használtak, ritkaságnak számított. Viszont éppen ezért a fizetség is több volt. A levegőt ő tudta legtovább visszatarítani, emiatt társai csak K'Gog, a tengeristen fiának nevezték a Marine bolygón. Felszerelés nélkül, egy légvétellel általában 12 percig bírta a víz alatt.

Bár most idegen bolygón volt, de csalogatta a mély. A Hinuk nem szóltak veszélyes lényekről, de úgy gondolta, ha lennének, akkor már rég nem élne. Nem félt, sőt kíváncsiság ösztönözte. Néha jól esik külön utakon járni. Egy kis kalandozás másvilágba - gondolta magában. Kidugta a fejét a vízből, egy nagy lélegzetet vett és már indult is, hogy felfedezze a tenger mélyét. A folyékony közeg, mely nem a megszokott élettere volt, tisztának látszott. Ahogy lejjebb hatolt, a fényviszony egyre rosszabbá vált. Már látta a hatalmas növények tetejét. A bolygólakók ezek terméséért szoktak lemerülni. De csak és kizárólag abban az időszakban, mikor a kókuszdió nagyságú termés kifejlődött. Miután leszüretelték, felvitték a felszínre és a szárazföldön kiterítették, hogy a Nap sugaraival megérlelje. Csak akkor vált ízletessé és ehetővé. Lumani, a Tenger Gyümölcse. A vitaminok tárháza.

Egészen a növényig merült, hogy kezeivel megérinthesse azok zöld és vaskos leveleit. Egyszer csak meglátott valamit elsuhanni az alatta elterülő homályban. Megijedt. Éles fájdalom hasított végig jobb mutatoujján, ahogy az egyik éles levél felsértette, miáltal elterelődött a figyelme. Vére szivárgott és elkeveredett a tó vizével. Ez jó módja volt, hogy megtudja, léteznek-e vérengző fenevadak.

Másodpercek leforgása alatt teremtek elő a semmiből. Mintha csak erre a pillanatra vártak volna. Alatta köröztek, néha egy-egy felvágott hozzá, majd visszaúszott a csapatba. Csodálatosan színesek voltak, hosszuk nem haladta meg az egy métert. Nagy fátyolos

úszójuk volt, hátukon tüskék meredeztek, mint valami díszes taréj. Dylan teljesen megfedkezett mindenről, annyira elkápráztatták. Levegője is jócskán fogytán volt, de még bírta, bár tudta, hogy nem érne fel a felszínre.

Néhányan felúsztak hozzá, körözni kezdtek körülötte és párt alkotva, megkezdődött a násztánc, majd a párzás. A kopolyások egyesültek párjukkal és közben függőleges pózt vettek fel, s így lebegtek egyhelyben.

Dylan nem sejtette eme összjáték kimenetelét, ha tudta volna, bizonyosan elmenekül. Alatta a sötétben ott úszkált végzete, egy hatalmas vérengző fenevad, aki már jó ideje éhezett. Érzékei kezdtek eltompulni, agya bizsergett az oxigénhiánytól. Egy halpár terelte magára a figyelmét halvány fényjelzésekkel. Két foltjuk egy pár hatalmas szemet ábrázolt. E hipnotikus tekintet megbénította, és elengedte azt az egyre vékonyodó szálat, mely az életet jelentette. De még mielőtt tudatát veszítette volna, érezte, amint két kéz erősen átkarolja mellkasát, majd elájult.

Mikor észhez tért, már a parton volt. Egy nő nézett le rá aggódva, kinek hosszú, fekete hajzuhataga csiklandozta sima mellkasát. Érezte tüdejében a vizet, ingerelte hörgőit. Köhögés szakadt fel belőle. Köhögött, míg légzőszerve ki nem tisztult, majd nagy nehezen levegőt préselt magába. Gyenge volt, de élt.

- Tudja, hogy majdnem meghalt? Hogy jutott egyáltalán eszébe, hogy a vízbe menjen? Ilyenkor tilos! Csak és kizárólag akkor lehet, mikor a Lumani termésének fejlődése befejeződik - torkollta le a számára angyalként tetsző nő.

- Miért... miért csak akkor? - nyögte, miközben felült.

- Mert a növény olyankor elüzi a sötétség démonait.

Dylan jól tudta, mire utal ez a kifejezés. Egy képfoszlány villant agyába, amint a színes halak szétoszlanak, és a sötétből előtör egy hatalmas szájjal benne éles fogakkal megáldott vérszomjas lény. Még hangja is ott visszhangzott az agyában, melytől libabőrössé vált.

- Köszönöm - súgta elfúló hangon. A lány szeméibe nézett és keze megindult a pir színezte arc felé, hogy egy rakoncátlan hajtincset eltűrjön.

Dylan a tanácsteremben ült a kapitány, az első tiszts és az orvosi főtszts társaságában. Az elmúlt két óra történéseinek hatása alatt állt, mely akár álom is lehetett volna. De nem az volt. Nem tudta elhinni, hogy mindez megtörtént vele. Mázlija volt. Ha a lány nem menti meg, akkor most nem ülne itt. Emlékének kapui kitarultak és mentálisan újból átélte, ahogy megcsókolta, ahogy kezei vándorútra indultak feltérképezve Jarina láztól felforrósodott testét, selymes bőrét, domborulatait.

- Mr. Berg! Jól érzi magát?

- Iiigen, uram -mondta zavarában, visszaterelődve a jelenbe.

Életét egy csodálatos nőnek köszönhette, aki megmentette a hipnotikus halálból.

Banderas

Frank különös története

Frank, bár már egyáltalán nem volt fiatal, időnként igencsak pattanásos volt. A dolog sosem foglalkoztatta különösebben; nem kezelte magát, nem vásárolt méregdrága csodakenőcsöket, de még az étrendjére sem figyelt igazán. Néha-néha ugyan eltűnődött, hogy vajon mitől jöhetnek újra és újra elő az undok kis kelések, de miután sohasem talált kielégítően kézenfekvő magyarázatot a jelenségre, nem vesztegette rá a figyelmét; inkább kinyomkodta őket, majd megfeledkezett róluk egészen addig, amíg ismét fel nem bukkantak.

Két nappal történetünk kezdete előtt Frank észrevette, hogy az álla bal oldalán ismét megjelent egy példány a jól ismert, ámde rég látott bibircsókok közül. Eppen borotválkozott, mint minden reggel, és kissé meg is vágta magát azon a helyen – ha nem így történik, talán észre se veszi, gondolta később. A borotválkozó tükörben jól szemügyre is vette, majd megállapította, hogy még éretlen, fiatal hajtásról van szó, és úgy döntött, majd pár nap múlva végez vele. Ezúttal a szokásosnál kissé jobban kedvét szegte a felfedezés, mivel pont aznap estére volt hivatalos egy ismerőse igen előkelő estélyére, melyen nyilvánvalóan a lehető legtiszteletreméltóbb formájában kívánt megjelenni. Meghatódott, amikor a bizonyos illető – akit még az általánosból ismert, és akiből azóta méltán elismert író faragott az élet – igen figyelmesen meghívta őt annak ellenére, hogy évek óta nem hallottak egymásról. Frank nem igazán mozgott olyan körökben, ahol efféle eseményeket rendeztek volna, így erre az alkalomra nagyon készült, és mogorva lett a gondolattól, hogy egy pattanás elronthatja az estét.

Aztán persze mégis elment a fogadásra, szépen kiöltözve, és a jelenlévők elsöprő többsége természetesen észre se vette a kis piros pontot Frank állán. Ő ugyan végig tudatában volt a ténynek, hogy ott van, de ennek ellenére úgy ítélte meg, hogy sikerült a társaság élesebb szemű tagjainak emlékeibe is tisztos, kellemes öregúrként beírnia magát. Viszonylag sokáig maradt, majd taxival ment haza, és elégedetten feküdt le.

A következő napon különböző ügyes-bajos dolgait intézte a városban: elment friss halért, befizette a villanyszámlát, kiváltotta a gyógyszereit. Reggel ugyan vetett egy pillantást a növekvő kelésre, de annak elpusztítását inkább másnapra hagyta, amikor az már megfelelően fejlett állapotban lesz.

Eltelt a nap ezzel-azzal; a férfi este megnézte a híradót, majd nem sokkal utána le is feküdt.

Frank későn kelt. Ébredés után egy darabig még ágyban maradt, szeretett így fekve tünődni. Egy idő után felült, belebújt kis kockás papucsába, és kicsoszogott a fürdőbe. Miközben megmosakodott, a tükörben nyugtázta, hogy pattanása megérett a kezelésre. Úgy döntött, hogy előbb megborotválkozik, mivel a friss sebet bizonyosan csípné a hab. Így is tett, majd miután megtörölgette az arcát, fogott egy piperepolcon, eltépte, az ujjai hegyére tekerte, és ily módon a lehető leghigiénikusabban szabadult meg az idegesítő pöttytől. Az eredményt szemügyre véve megállapította, hogy a betolakodót sikerült megfelelően eltávolítania, így ezek után elégedetten ment ki a konyhába reggelizni.

Mire a kávéja elkészült, gondolatai már egészen máson jártak. A várható politikai események; a rakoncátlankodó gáztűzhely; az aznapra tervezett látogatása édesanyja sírjánál – ki tudja, mi

minden fordult meg a fejében. A kávéhoz kis, puha teasüteményt evett, és átnézte a friss újságot.

Reggelijét befejezván visszament a fürdőszobába fogat mosni, mikor észrevette, hogy ott hagyta a zsebkendőt a borotválkozótükör mellett, a kis piperepolcon. Felvette, hogy kidobja, de meglátta, hogy alóla egy apró, áttetsző bogár mászik ki. Ártalmatlannak tűnt, de Frank úgy döntött, inkább agyonnyomja, hátha valamiféle tetű, vagy egyéb kártevő. Azonban, ahogy közelebb hajolt, még két hasonló bogarat pillantott meg a polcon. Keze döbbenetesen megállt, mivel ilyesmit sohasem tapasztalt még ebben a lakásban. Ahogy a tekintete a kis, ovális falitükörre esett, észrevette, hogy annak a széle mentén is mászkál a falon vagy hat-hét, valamivel nagyobb jószág.

Franket furcsa, rossz érzés kerítette a hatalmába. Még nem kifejezetten undorodott, egyszerűen csak nagyon meg volt lepődve. Megborzongott, de látva, hogy a legtöbb rovar a tükör körül gyűlik össze, lassan odanyúlt, hogy félrehúzza azt. Biztos ott van mögötte valami fészek, boly, vagy mindenesetre sok ilyen lény...

Félelemmel vegyes őszinte döbbenettel nézte, hogy milyen elképesztően iramban nő a kis szörnyek száma, miközben megfogta a tükröt.

Ebben a pillanatban valami nagy, áttetsző dolog iszonyatos sebességgel és erővel mintegy szétépte belülről a tükröt, és Frank arcába vágódott. A férfi embertelenül felüvöltve hátratántorodott, miközben érezte, hogy az a valami elkezd rágni a húsát. Még ösztönösen odakapott, ahol a teremtményt sejtette, de már egy újabb lény is a képébe csapódott, majd még egy... majd ezer.

Egy szempillantásnyi idő alatt rájött, hogy most meg fog halni, de egyszerűen nem volt képes elhinni azt, ami történik vele. Mire ez a tudat végigszágulott felhevült idegein, és eljutott az agyába, már halott volt.

Frank ordítását nem igazán hallották meg a szomszédok. Azonban, éppen még mielőtt a rovarok megették az arcát, a férfi egy pillanatra ki tudta nyitni a szemét, és a látványtól felsikoltott az agya. Az egész házban hallani lehetett, de az emberek nem tudták mire vélni. Másnap délután Joana, a közös képviselő a biztonság kedvéért kihívta a rendőroket, hogy nézzék meg, nincs-e valami baja a bácsinak. Ők behatoltak, megtalálták Frank holttestét, majd azonnal lezárták a lakást, és civilt nem engedtek be többé. Így a házban senki nem tudta, pontosan mi is történt az öreggel. Volt, aki beírta azzal, hogy már úgyis öreg volt, végkimerülésben halt meg; de volt olyan is, aki különféle, bizarrnál-bizarrabb történeteket kerített az eset köré.

Négy évvel később Joana asszony nagyobbik fia, Joseph végzett a főiskolán, és állást kapott a rendőrségnél. Iratrendezés közben valahogy a kezébe akadt egy akta, amelyet szórakozottan felnyitott, mivel az ő címük állt rajta. Az első fényképet meglátva kiejtette kezéből a dokumentumot.

Nem hitt a szemének. A képen egy fürdőszoba volt látható, benne egy ember, akinek a fejét mintha magába ölelné a fal.

Mintha csak szétnyílt volna, és magába rántotta volna.

2010. 08. 14.

Aratás

barley rover

A mű részt vett a VII. Lidércfény Pályázaton.

Túlértékeltük a világban betöltött szerepünket. A teremtés koronáiként megkérdőjelezhetetlen bizonyossággal létjogosultságot formáltunk a minket megillető első helyre. Tévedtünk. Önélégült, egocentrikus elképzeléseinknek csak a „csillagos ég” szabhatott határt. Ebben viszont igazunk volt. De nem úgy, ahogy gondoltuk.

Mielőtt ez az idegen jel lett az azonosítóm, mindenki Godvin Tame néven ismert. A szüleim, azon kevés barátaim, akik megmaradtak mellettem a negyvenkét év során, a diákjaim, akiknek irodalmat tanítottam csendes kisvárosunk gimnáziumában.

Egyedülálló, enyhén hízásnak indult fehér középosztálybeli férfi. Az átlagos szeméyleíráshoz valószínűleg az én képemet csatolnák hozzá szemléltetésképp. Ha meghalok, nem hagyok túl nagy úrt magam után, és az emlékem rövid időn belül feledésbe merül. A jelenlegi helyzetben ez a méltatlan érdektelenség az egész emberiséget érinti. Annyira nem számít senki, mintha nem is lettünk volna. Csak mi hittük azt, hogy vagyunk valakik.

A mellkasomba égetett billog egyszerre hasonlít számra és írásra. Amennyire így fejjel lefelé lógva meg tudom figyelni szakadt ingem rojtjain keresztül, a szabálytalan ívű és a mérnöki pontosságú, izzóan fájdalmas vonalak kusza mintázata számomra ismeretlen nyelven íródott. Ha körülnézek, látom, hogy sok ezer sorstársam testét is hasonló jelzés ékteleníti. Mint egy pecsét az árun. Vonalkód a terméken.

A vér lüktetve a fejembe száll, ami amúgy is hasogat az ütéstől, amit a begyűjtéskor szereztem. Szökni próbáltam a tárolóból, és az a hatalmas idegen úgy hajított be a többiek közé, mint egy nyamvadt kisnyulat.

Amikor az egész elkezdődött, a negyedik órám közepén járhatam a kortárs irodalom remekeiről szónokolva. Az első sorban, közvetlenül előttem egy pofátlan diák egyáltalán nem zavartatva magát a mobiljával játszott. Éppen rá akartam szólni, hogy tegye el azt a vackot, mert ha nem venné észre, órán van. Mielőtt azonban megfegyvelmezhettem volna, a telefonja kijelzője kialudt és akkorát dördült a derús nyárvégi égbolt, hogy az iskola falai megremegtek. A gyerekek a székeikről felugorva az ablakhoz rohantak, és onnan bámultak kifelé, találgatva, hogy mi történhetett.

Egy reménytelen próbálkozással megpróbáltam a helyükre parancsolni őket, azután én is az ablakhoz léptem. Az ég kékje teljes terjedelmében örvényleni kezdett. Olyan látvány volt, mint amikor egy teli vödör festéket kavargatnak.

Az egyik lány hangosan visítva felvetette az ötletet, hogy az udvarról jobban láthatjuk az egészet. Erre egymást lökdösve az ajtóhoz tódultak. Mit tehettem volna? Utánuk mentem.

Mire kiértünk, már tele volt az udvar izgatottan ordító diákokkal és tanárokkal. A mellettem álló idős igazgatónő hasztalan nyomkodta élettelen telefonja gombjait. Megkérdezte, hogy az enyém működik-e? Előkotortam a zsebemből, de az is döglött volt. A lihegve mellém érkező kövér gondnok szerint minden elektronika bekrepált, még az elemes fali órák is. Azután csak álltunk tehetetlenül, és néztük az ég hullámain, a mindent elsötétítő hatalmas gépek megjelenését. A végzetünket. Sorsunk beteljesedését.

Valójában semmi esélyünk sem volt. Hiába vártuk a minden-

hatónak hitt hadsereg megjelenését. A csúcstechnikájú fegyverek bevetését. Süvítő vadászgépek mindent elsőprő támadását. A hős, minden eshetőségre felkészített katonáink védelmét.

Nem történt semmi. A kőkorszakba süllyedtünk, megfosztva minden high-tech vívmányunktól. Minden tönkrement.

Láttam, ahogy a harcias gondnok a kocsijához rohanva egy vadászpuskát vesz ki a csomagtartóból, harsány csatakiáltással az égre céloz, majd bután néz csütörtököt mondó fegyverére. Bátorságát veszítve az autójába ült, hogy elmeneküljön, de természetesen az sem működött. Később, amikor az a lény akaratán kívül, vagy szándékosan a tudtomra adta a teljes igazságot, megértettem mennyire szánalmas volt minden próbálkozás.

Érkezésük pillanatában egyetlen világot rengető impulzussal leállítottak minden technológiát. Az áram nem keringett többé a földünket behálózó végtelen érrendszerében. Megszűnt a kommunikáció. Nem voltak adásokot megszakító rendkívüli híradások. Műholdjaink szárnyukat szegett madarakként hullottak alá, akárcsak minden úton lévő repülő. Nukleáris robbanófejekkel ellátott rakéták pihentek ártalmatlanul a silóikban. A mechanikus löfegyverek is besültek. Autók zárták el mozdulatlaná dermedve az utakat.

Ott voltunk, ahol évezredekkel ezelőtt elkezdtük. Védtelenül, maximum szűrő-vágó és ütőfegyverekkel felszerelve. Minden jármű, ami bonyolultabb volt egy kerékpárnál, leállt. És minden molotov-koktélnál összetettebb harceszköz gyerekjátékká változott. Azután megkezdődött a betakarítás.

Nagyok voltak, sokan és elképesztő, felfoghatatlan technikai fölényrel dolgoztak. Mert nekik csak egy munka volt.

Metropolisz nagyságú torz hajóik olyan közel lebegtek egymáshoz, hogy az aljukból pásztázó sárgás fénycsóvákon kívül éjszakai sötétség borult a földre. Háztömbnyi leszállóegységek százezrei váltak le az anyahajók aljáról, és elkezdtek az emberek és az állatok begyűjtését. Szisztematikusan, gyorsan és céltudatosan.

Vonósugaraik az élőkre voltak beállítva, könyörtelenül magukba szippantottak mindent és mindenkit. Minden rejtekhelyre behatoltak. Megtalálták a bujdosókat, megbénították és behúzták a félig élőnek és félig gépnek látszó, néhány méterrel a föld felett lebegő begyűjtő-egységeikbe. A záratok és az ajtókat gond nélkül kinyitották, az odúk falát kibontották.

Igazából olyan gyorsan történt minden, hogy nem is nagyon volt időnk elrejtőzni. Éppen hogy csak visszamenekültünk az iskola falai mögé, már éreztem is a zsibbadt bénultságot. A levegőbe emelkedve suhantunk a kinyíló ajtón át a sötét, idomtalan gépezet szájszerű nyílásába.

Odabent feloldódott a bénaság. Akkor próbáltam meg kimenekülni a záródó bejáraton. A tíz-tizenegy méter magas lény mindkét fejét tükröződő sisakszerűség borította. A négy karját takaró páncél lehetett akár a bőre is. Nem lehetett megállapítani. Hosszú, sok ízületes ujjával elkapta a lábamat és visszadobott a begyűjtött emberek tömegébe. Bevertem a fejem, de mielőtt elveszítettem az eszméletem, az érintésével átadott mindent, amit ő tudott. Taszítóan idegen lénye az elmembe hatolt, mint egy parazita, azután jótékony homály borult rám. Öntudatommal együtt kihuny a remény utolsó szikrája is.

Sikoltásokra és a bőrömet szabdaló fájdalomra tértem magamhoz. A lábaim szorosan összezárva tapadtak fölöttem egy

köldökzsínorszerű, végtelen hosszúságú szalagra. Elöttem, és mögöttem is emberek ezrei lógtak sorban a felfoghatatlan nagyságú csarnokban. Körülöttem mindenhol, ameddig csak elláttam, minden irányban szállítószalagok ezrei vitték élő, lélegző terhüket. A levegő savanyúan szaglik a milliányi rémült ember kipárolgásától. Közvetlenül előttem egy ázsiai nő sírva karattyolt érthetetlen, dallamos nyelvén. Nagy nehezen mögém néztem, ahol egy nagydarab, törzsi díszekbe öltözött fekete férfi meresztette rám sötét, hegekkel csúfított arcából kivilágító szeméit.

Egy lüktető, hártavékony fal kör alakú nyílásán megérkeztünk a következő fázisba. Élő, áttetsző alagútban haladunk, már csak a saját soromat látom. A falakat borító csövekben nyálkás folyadék cirkulál. Ízelt, nedvesen csillogó karok nyúlnak felénk.

A fogaim vibrálnak a koponyámban. Az egyik kar körbejárja felfüggesztett testemet és a belőle áramló láthatatlan rezgés atomjaira bontja a ruháimat. Csúszva haladunk tovább. Az ázsiai nő testét halk zokogás rázza.

Tudom, amit a lény tud. Émelyítő gondolatainak képei bevilannak az agyamba, ami alig tud megbirkózni az információkkal.

Szülőbolygójuk mérete a mi napunknak a többszöröse. Populációjukra nem is létezik szám. Ha le lehetne fordítani fajuk nevét emberi nyelvre, valahol a világegyetem korlátlan urai és Isten között lennének. Olyan régóta léteznek, hogy már szinte ők sem tudják beazonosítani eredetüket. Mindig is voltak, vannak és lesznek. Földünk létének röpké ideje csak egy másodperc ezredrésze az ő történelmükhöz képest. Tudásuk végtelen és emberi ésszel felfoghatatlan. Akárcsak életkoruk. A halál számukra elvont fogalom. Már nagyon rég megtanulták leküzdeni. Világuk felépítése olyan összetett és bonyolult, hogy a fejfájásom egyre erősödik. Csak ember vagyok, túl kicsi a kapacitásom.

Ellentétben azzal, amit először hittem: egyáltalán nem gonoszak. Egész egyszerűen annyival fejlettebbek nálunk, hogy hidegen hagyja őket a sorsunk. És minden okuk meg van rá, hogy jogot formáljanak ránk. Szomorú tény, de ez az igazság. Nélkülük nem is léteznénk. Mielőtt szétrobbanna fejem, szünetet kapok a bevilanó képekből.

Az előttem himbálódzó megjelölt meztelen testek látványa a koncentrációs táborok szörnyűségeit juttatja eszembe. Mindvégig abban a tévképzetben éltem, hogy mi vagyunk a felsőbbrendű uralkodó faj. Uralkodunk és másokét is. Kényünk-kedvünk szerint gazdálkodunk az alánk rendelt világon. Miénk az egész, azt teszünk vele, amit akarunk, hogy kielégítse mohó igényeinket. Elszálltunk önnön nagyságunktól. Ennél nagyobb nem is tévedhettünk volna. Albérlok voltunk csupán.

A biomechanikus folyosón következő újabb ajtón keresztül az eljárás következő szakaszába érkezünk.

A falakból féregszerű szelvényezett csövek ásítanak felénk. Szürkés-zöld nehéz gáz borítja be a bőröm. Ragacsosan megtapad rajtam és pezsegve, fájdalmasan lemar rólam minden szórt. Leoldja ritkuló tincseimet a fejemről.

Üvölnék, de fuldoklom és köhögök az átható bűztől, ami mélyen az orromba és a számba hatol. Elöttem a nő elájul és ernyedten túri a megpróbáltatásokat. A fekete afrikai dühösen, öklendezve halandszázik mögöttem. Kínok között készítenek elő feldolgozásra alkalmasnak.

Szenvedésem elhalványul az agyamba robbanó idegen emlékek gyötrelmétől. Magam előtt látom teremtőink sisak nélküli arcait. Ormótlan fejükön elől, hátul elhelyezkedő összetett, opálosan fénytelen rovarszemeiket, körkörös, többsoros cápafogait.

Mindenre hasonlítanak és semmire sem. Mint egy evolúciós rémálom szürreális kavalkádja. Mintha egybegyűrték volna a fajok változatosságát. De nem ők a keverékek, hanem ők az alap, amiből kiragadtak részleteket a saját igényeiknek megfelelően. Megteremtették a létükhöz és az ízlésükhöz szükséges ellátmányt.

Tudom, amit ők tudnak.

Egyek vagyunk a sokból. Önfenntartó, univerzális éléskamra. Mindig is ez volt a létünk célja és értelme. Ezért szórták ide az élet magvait. Ezért fejlődött értelmes lényekké, hogy gondozzuk a kertet. És most beérett a termés. Megkezdődött az aratás. Támadóink nem katonák, vagy hódítók. Egyszerű munkások, akik a szezon végén betakarítják munkájuk gyümölcsét. Az ő időszámításukban a földünk élettartama, tavasztól nyár végéig tart.

Néha-néha feltűnés nélkül meglátogattak minket, ha kellett igazítottak egy kicsit sorsunk alakulását. Észrevétlenül inspiráltak minket a fejlődésben. Visszafogtak, ha már az önpusztítás útjára léptünk. A jó gazdák. Mindenestől az ő munkájuk vagyunk, ezért joguk van hozzánk. Elégedettek a népességgel. A kultúránk egy nagy terv része, ami most beteljesült. A távolból figyelték jelentéktelen kis ügyeinket. A tenyészet alakulását. Amit mi a fejlettségünk netovábbjának hittünk, az számunkra olyan volt, mint nekünk a baromfiudvar szemétdombján uralkodó kakas ostoba önteltsége. De amíg teszi a dolgát, csináljon csak amit akar, kit érdekel. A végén a fazékba kerül.

Ahogy jött, olyan hirtelen vissza is húzódik az idegen elme hatása, magamra hagyva, meztelenül, megkopaszta mindentől, kívülről, belülről.

Sokkos állapotban próbálok megbirkózni a tudásommal.

Többmilliárd embertársam és az én életem valóságával. Ez nem lehet. Hiába gyözködöm magam. A tények ellenem beszélnek. Lejárt az időnk. Az előző generációk örülhetnek, hogy amilyen hitben éltek és haltak már az övék marad. Mi nem vagyunk ilyen szerencsések. Mindig válaszokra vártam és most megkaptam. Késő visszakozni.

Feneketlen apátiába süllyedve, az örülethez közeli állapotban, magamban hajtogatva kétségbeesett mantrámat (nem lehet, nem lehet) érkezünk meg a következő állomásra. Tudom, hogy mi következik. Csípős fertőtlenítő permete folyik fájó pórusaimra. Sterillé tisztítva haladunk tovább a futószalagon.

Megfosztva emberi méltóságomtól, ami csalóka illúzióként végigkísérte jelentéktelen életemet. Elöttem az ázsiai nő magához tér, és mintha rémálomból ébredne, megint sikoltozni kezd. Megnyugtató szavakat suttogok neki, még akkor is, ha tudom, hogy nem érti. Elmondom neki, hogy tartson ki. Mindjárt vége. Én már tudom, amit ő még nem...

Fáradt agyam ellen újabb támadást intéz az idegen elméjének kivételése. Teremtőink számtalan bolygót népesítettek be ugyanazzal a céllal. Akadály nélkül utaznak a térben. Kapukat nyitnak meg a világegyetem síkjai között. Játssza megtalálják az alkalmas termőföldet. Több ezer, a miénkhez hasonló égitesten gazdálkodnak és termelnek. Ezernyi változatban lévő értelmes életformát alkotva. Éppen annyi intelligenciát plántálva beléjük, hogy el tudják látni a feladatukat. Úgy, ahogy nálunk. És amikor eljön az idő, felhasználják mindent, a vizet, a növényzetet, az állatvilágot. Nincs kivétel. Amikor végeznek a munkával hazatérnek, de előtte még újra indítják a termelést. A megtisztult bolygón megint bevetnek és hagyják, hogy beinduljon a körforgás. Újra és újra. Népeiségüknek szüksége van a táplálékra. És ők nagy tételekben számolnak.

Kiábrándító a tudat, hogy a tápláléklánc tetejéről az aljára kerülünk. Egykor élő, érző, személyiséggel kibélelt testünk maradványai egy kozmikus étterem ízletes előételeként végzik. Ennyik vagyunk. Ezért lettünk.

Az utolsó szakaszba érkezik a futószalag. Hallom magam előtt az üvöltéseket, és ahogy hirtelen abbamaradnak. A zsigerelem és a csontozás után a húst hengeres tartályokba sűrítik, és a raktérbe szállítják a többi nyersanyaggal együtt. A csontokat bedarálják, és azt is felhasználják, mint mindent. Semmit sem dobnak ki. Nincs pazarlás, az idők kezdete óta tökéletesített eljárásban nem létezik hiba. Utána a jól végzett munka örömeivel visszatérnek a bolygójukra és élnek tovább végtelen életüket.

Nem akarok odanézni, de ellenállhatatlan a kényszer. Megfogadom magamban, hogy nem fogok szűkülő, üvöltő állatként elpusztulni, mint az előttem lévők. A sor lassan, de biztosan halad.

Sohasem voltam egy hívő típus, nem foglalkoztatott igazán a kérdés. Ahogy közeledem a végéhez, felmerül bennem egy gon-

dolat. Mindeztidáig szörnyű tévedésben voltunk. Az egész világképünk rossz szemszögből volt nézve.

Akár most is tévedhetek a befejezésben. Talán nem ez a vége. Talán van valami ezen az anyagi léten kívül is. Egy másik dimenzió. Létezik-e mennyország egy elfogyasztott ételnek? Az érzések célzatosan lettek teremtve belénk, hogy hatékonyabban végezzük a feladatunkat? A remények csak az életbenmaradást segítik? Hogy kihúzzuk valahogy a halálig, hátha lesz valami utána? Lehet, hogy van valami, amiről szuperintelligens teremtőink sem tudnak?

Talán. Ha erre a lehetetlennek tűnő fordulatra meg volt az esély, akkor arra is meg van, hogy nem ez a befejezés. Konokul kapaszkodok ebbe a gondolatba, miközben látom, hogy előttem a nőbe belehasítanak a karmos daraboló-gép vértől csillogó karjai. Ezt az utolsó halvány reményt még a teremtőim sem vehetik el tőlem. Legyen hát, csak egy módon tudhatom meg.

És mosolyogva várom, hogy sorra kerüljek.

Kísért a múlt...

bel corma

Letérdeltem, és óvatosan mintát vettem a laza homokból. Az apró fiolát belecsúsztattam az alkaromon lévő panel egyik rekeszébe, és egy gombnyomással lefuttattam a keresőprogramot. Fél perc sem telt el, és felvillant a zöld színű kijelző, ebből tudtam, hogy jó nyomon járunk. Feljebb tekertem az aprócska klímaberendezést, ami könnyű páncélmotat kellemes hőmérsékleten tartotta.

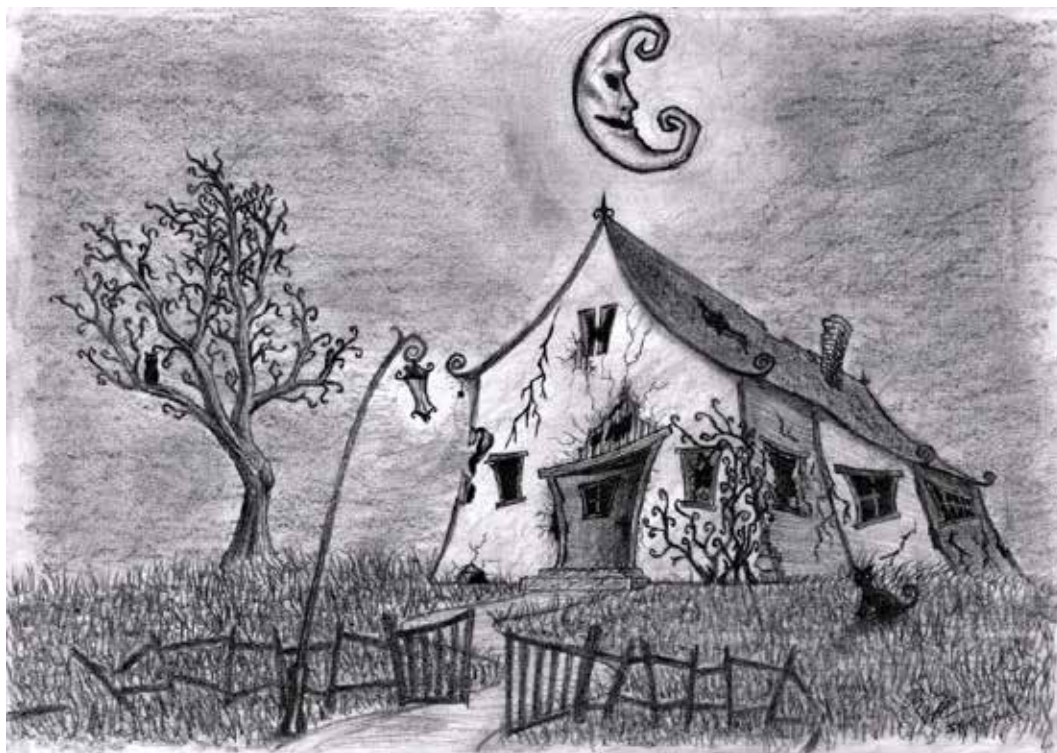
- Nos? - Tamira hangja türelmetlenül remegett.
- Másfél órája járhatott erre, és szinte biztos, hogy az úrkikötő felé tart. Alkonyatra el is éri. Talán hagynunk kellene...
- Nem! - mondta élesen, ám gyorsan észbe kapott, és halkabban folytatta. - Nem tehetjük, mert ő... ismerte a tolvajokat!
- A rablás idejére kőkemény alibije van...
- Attól még tudhatott róla! Talán fontos infókat hallgatott el, és... esetleg választ adhat a kérdéseinkre.
- A kérdéseinkre, vagy inkább... a kérdéseidre?
- Ezzel meg mire célzol? - kérdezte tettetett felháborodással a hangjában.
- Bár viharos véget ért a kapcsolatotok, mégis... egyfolytában róla beszélsz! Kezdem azt hinni, hogy csak a sértett hiúságod miatt hajszoljuk halálra...
- Butaságokat beszélsz, hiszen ő hagyott el engem! Ugyan miért keresném akkor...
- Talán ezért. Mert ő hagyott el, és emiatt sérült a büszkeséged. Kíváncsi vagy a miértekre. Tudni szeretnéd...
- Jogom van tudni! - hangja elcsuklott, a sírás fojtogatta. Megsajnáltam.

- Hidd el, nincsenek jó válaszok a kérdéseidre! Bármit is mondana, attól csöppet sem éreznéd magad jobban... Kérlek, hagyj futni! Ő a múltad, csak el kell engedned. Felejtsd el...

- Talán te felejtetted el azt, hogy én vagyok a rangidős... - mélyeket lélegzett, és letörölte a könnyeket az arcáról. Szemei most elszántan csillogtak. Lassan hátrébb léptem, és hivatalos hangon folytattam, bár csak nehezen bírtam megszólalni:

- Akkor mi a parancs... százados?

- Ha maximális sebességre kapcsolunk, akkor még a város előtt elkaphatjuk! - mondta, de már nem figyelt rám, hanem határozott léptekkel megindult a homoksíklók felé. Némán követtem őt, de tudtam, hogy már soha többé nem tudok majd „úgy” nézni rá...

Boldogság titka

Boldog vagyok. Honnan tudom? Onnan, hogy felborít a lovam. Mindig tudja, ha szomorú vagyok. Mindig tudja, ha jó a kedvem. És mindig tudja, ha van nálam alma. Félbetöröm neki. Egyik az övé, a másik az enyém. Így testvéri. A fejem felett eszi meg. Összealmáz, hogy miközben egyik kezemmel szabaduljak az alma daraboktól, legyen oka a másik kezem belegelésének. Abban volt az alma másik fele.

Tehát boldog vagyok. Fogalmam sincs miért.

Boldogság. Érdekes szó és ahány ember, annyiféle ért alatta.

Ballagok az utcán. A város megcáfolja önmagát. Óriás plakátok hirdetik: ha ilyen ruhát/sminket/cipőt viselsz, ha ezt meg ezt eszed; ha ezt a parfümöt fújod magadra: boldog leszel.

„Amióta a hónaljgyom öltöt használok, vigyorgom lemoshatatlan! Tényleg növeszti a haját!”

A plakátok alatt, mindezt bizonyítandó, a fent említett termékeket viselő, étkező emberek menetelnek: arcukon mogorva érdektelenség.

A plakátok nem látják őket?

Ballagok tovább. Mint mindent, s mindenkit, a várost is színeken látom: színei ezerfélék – mindezt egy szürke réteg fakítja.

A városban járó emberek is sokszínűek – de legalább az egyik színük lenne igaz...

Eldöntöttem, juszt is igazat adok a plakátoknak!

Immáron minden boldogság tudójának megfelelő ruhában, frizurával, sminkkel lépkedek. Újabb plakát jön velem szembe, rajta öt ember hirdeti: náluk a munka csupa jókedv, madárfütty és trallala. Fültől-fülig érő vigyoruk is ezt igazolja. Alattuk egy teljesen sötét sziluett: munkatársat keresnek, aki még több örömet varázsol az egyhangú hétköznapokba.

Ez kell nekem! Alaposan megnézem a tökéletes szájtartás szögét, meddig engedjem le az ajkamat, mennyit mutassak a fogaimból: meddig mosoly és honnantól vicsor.

Ilyképpen lépek a recepciós hölgy elé. Mögötte a kalitkában haldoklik egy megkopott tollú kismadár. Ő lenne a madárfütty?

– Szép jó napot kívánok! – vigyorgok.

A nő rám pillant, enervált nézéssel küld el melegebb éghajlatokra. Szemlátomást örül a munkájának. Felismerem, ő a „csupa jó kedv”. Vagy a „trallala”.

– Segíthetek?

– Az álláshirdetésre jöttem.

– Ki maga? – kérdezi szürkén. Rám néz, de engem nem lát.

– Én vagyok a varázsló, akit keresnek! – Mosolyom letörhetetlen.

– Varázslót nem keresünk. Munkatársat, azt talán.

– Boldogságot hoztam. Tudok varázsolni! – Mutatom is. Érintésemre a cserépnymi mimóza sértődötten húzza össze a leveleit.

– Varázslók nem léteznek! – Mint egy mondatvégi pontként, halk koppanással esik le a rúdról a halott madár. Most már tudom: ő volt a madárfütty.

– Pedig én ezerféleképpen tudok mosolyt csinálni az arcokra! – erősködöm.

– Valóban? Akkor mondjon nekem egy szellemes hirdetést!

– Összecsukható esernyőmet kinyithatóra cserélném! – vágom ki magam, szám körbefut a fejemem.

Egy fintor az eredmény.

Semmi sem egyszerű...

Arcomra merevült vigyorral, feszes léptekkel, üdvözülten lépek be a női mosdóba. Erről eszembe jut egy falfirka: „Én már semmiben sem hiszek. A múltkor is bementem egy ajtón, amire az volt írva: NŐK, de kiderült, hogy csak budi.”

Leveszem a bőrrönnél is kisebb számú, irritáló tapintású-színű ruhát. A tanga kötözött sonkát csinált az alsó fertályomból. Veszem a vésőt és a kalapácsot: lekopácsolom magamról a vakolatnyi festéket, photoshop-ot. Arcot mosok. Kimasszírozom a túsarkú által okozott görcsöt a vádlimból. Hajamat kiszabadítom a szoros kontyból, és átöltözöm a saját ruháimba.

– Segíthetek? – A nő fel sem pillant.

– Az álláshirdetésre jöttem.

Rám néz.

– Ki maga? – kérdezi összevont szemöldökkel. Alaposan megtekint magának.

– A varázsló, akit keresnek – mondom szelíden.

A nő válaszol. Valami marháról beszél, immáron a másodikról. Szavát sem értem. A szemére figyelek. Mesél nekem. Más, egészen más, mint a száj. Szomorúságot, keservet. Mögé lépek és két tenyerem fészkebe veszem a madárkát.

– Varázslók nincsenek! – mondja a nő dacosan. Odapillant a halottra. Borzongva temetkezik vissza a rejtvényébe.

– Vízszintes, hat betű. Madár – motyogja.

– Varnyú – mondom csendesesen.

Halk kuncogás, majd hirtelen a szája elé kapja a kezét, mintha illetlenségen kapták volna. Félmosollyal vállat vonok.

Megcsapom a közeli kávéautomatát. Krémcsokit kérek tőle. A nő rámnéz, és most mintha már látna is. Arrébb tolom az általam kavargatott lötytyöt. A pálca tovább kever. Megsimogatom az érzékeny növényt. A mimóza egyszer csak megmozdul. A nő rámered, majd rám.

Egy darabig figyelem őt. Nem hisz a szemének, még a száját is eltátja. Újfent rámosolygok, aztán két ujjal pát intek a kivirágzott növénynek, s átlépek az üvegajtón, vállamon a szivárványszínű, földöntúli hangon szóló madárral.

Varázslók márpedig nincsenek.

Örkény pedig kirepül az ablakon.

Boldog vagyok. Miért? Azt hiszem sejtem.

Sokat tudóan nézem a lovam hátán csivitelő, ezerszínű kismadarat.

...Önmagam vagyok...

Vihartáncos

Dzsó és Dzsek kalandjai a vadnyugaton

Croz

Az éjszakai égbolton dideregve pislákolnak a csillagok, hiszen a fényük megfagyott a hosszú út alatt, amíg a Földre ért. Ellenben itt a prérin nem volt hideg, biztos azért, mert a föld visszaverte a csillagok fényét, hogy saját maga is jól látszódjon. Például a holdról, ott meg úgy is hideg van. Legalább is az árnyékos oldalon.

Bily Kölyök a holdat nézte. Érdekes módon nem volt tudatában, hogy ott fent annak a kerek valaminek árnyékos oldala is van. Ő csak a saját életének árnyékos oldalát ismerte, amit figyelemre méltó kitartással próbált alkoholba fojtani. Legújabb próbálkozásának vége felé járt, amit az is jelzett, hogy kulacsa alján már alig lötyögött három-négy deci tömény itóka, valamint a csillagok – az ikerholdakkal közös egyetértésben – furcsa táncba kezdtek.

Bily Kölyök egyszer a városka kocsmájában valakitől úgy hallotta, hogy a tengerészek a csillagok tánca szerint tájékozódnak a nyílt tengeren. Most már látta, hogy ez hülyeség. Hiszen ha ennyire táncolnak a csillagok, kizárt dolog, hogy egy hajót elvezessenek valahová. Legfeljebb neki az első kaktusznak.

Bily Kölyök ekkor határozott disszonanciát érzett, ami így berúgva nem volt kis teljesítmény. A belső feszültség abból adódott, hogy legjobb tudomása szerint a tengeren nem sok kaktusz található. Volt viszont egy szép példány tőle két lépésre. Akarom mondani egy lépésre. Akarom mondani...

Eközben pár kilométerrel arrébb – bár itt mérföldben mérnek – leszállt egy időgép.

– Csó Dzsó – köszönt Dzsek, miután kilépett a gépből.

– Csó Dzsek – fogadta az üdvözlést Dzsó, miközben fülig ért a szája.

– Hogy megy az üzlet?

– Láthatod, megint üres a raktár. Mennyit hoztál?

– Négy raklappal, ennyi fért bele az Ezeréves Sóllyombba – paszkolta meg a gépet Dzsek, ami egyáltalán nem hasonlított egy felspécizett teherszállító űrhajóra.

Kezdve ott, hogy határozottan kocka alakú volt.

Folytatva ott, hogy lényegesen kisebb volt, mint Han Solo legendás járgánya.

Befejezve ott, hogy a Millennium Falconnal sosem csempésztek sört. Legalábbis egyik regényben se találni rá utalást.

– Ebből hiányzik – fedezte fel Dzsó, amint megkezdte a kipakolást.

– Nocsak, akkor valaki megdézsmálta – vigyorgott Dzsek. – Tudod, megszomjaztam ilyen hosszú idő alatt. Úgy kétezer kilométerbe és kétszáz évbe csak befér két Stella Artois!

– Látom, te sem változol – élcelődött Dzsó, miközben rutinosan elkezdte kipakolni a hatosával csomagolt félliteres dobozokat. – Legalább se gíthetnél.

– Ne morogj folyton, mint egy zárlatos hűtőbe zárt perzsamacska – morogta Dzsek, s serényen nekiállt az anyagmozgatásnak.

Az éjszakai égbolton dideregve pislákolnak a csillagok, de most nem táncoltak annyira. Bily Kölyök ugyanis próbált mereven lépkedni, és visszafogott gesztikulálással átkozni a helyi flórát és faunát. Egyrészt, hogy mi a nyavalyáért nőnek a környékre

kaktuszok, másrészt, hogy a helyi őshonos állatok miért nem legezik le, döntik ki, cincálják apró darabokra, és assák el szűkösebb napokra.

Vagy létezik egy állat – merengett Bily Kölyök –, melyet nevezünk fókának. Ezek a fókák pedig kaktuszt ehethének. Sőt lehetnének olyan példányok is, amelyek csak lerágszálják róla a szúrós tüskéket. Azután a speciális gyomrukban – Bily Kölyök hallotta egyszer a kocsmában, hogy a tehénnek is speciális gyomra van, más, mint az emberé, hiszen füvet eszik, meg néha szakadt kovbojingt is – a kaktusztüskék, mondjuk, átalakulhatnak valamilyen pálinkává.

A fenti eszmefuttatás már el is árulta a figyelmes olvasónak, hogy Bily Kölyök nem ismerte a fóka, agavé, tequila szavak jelentését, bár – főleg egy Amerikában élő embertől szokatlan módon – élénk képzelőerővel rendelkezett. Ebből is látszik, hogy nem itt született. Egy elvesztett háború sodorta szülőhazájától ilyen messzire.

– Na, ez volt az utolsó! – sóhajtott fel Dzsó, megtörölve homlokát a kiadós testmozgás után. – Akkor neki is állhatunk a bepokolásnak.

– Mi van a faládákban? – érdeklődött Dzsek, mivel karakteresen nehéznek bizonyultak, miközben energikusan ráncigálta azokat az Ezeréves Sóllyom raktere felé.

– Raktam bele köveket, hogy ne maradjanak félig üresek – válaszolta Dzsó, és vigyorogva figyelte, ahogy barátja egyből nekiesik a zárszerkezetnek.

– Ez neked kő? – vágott Dzsek egy elsőnek kezébe kerülő darabot a már fülig érő szájú társa felé.

– Hát jó, akkor aranyrög. Ami tulajdonképpen kisebb-nagyobb sárga kavics – kapta el Dzsó a homloka közepe felé tartó röp pályán haladó, immár azonosított repülő tárgyat.

– Fogadd elismerésem gazdag, ámde annál idiótább barátom – hajolt meg Dzsek, s helyére ráncigálta az arannyal megpakolt ládát.

Az éjszakai égbolton dideregve pislákolnak a csillagok, és zavarban néztek le egy furcsa növényre. Bily Kölyök visszarakta kését a tokjába, hátrált két szisszenésnyit, és elmebeteg vigyorral szemrevételezte műalkotását. Elhatározta, hogy címet is ad a szobornak, de nem tudott dönteni az Örült fóka hasfájása és a Kaktuszt legázoló részeg ember bosszúja között.

Így hát segítségül fordult a csikóbőrös kulacsához, pálinkát és ihletet merítve belőle. Utóbbiból kevesebbet.

Lassan elindult a közelben terpeszkedő város felé.

Lököttek ezek a tengerentúliai, hogy minden porfészket városnak tartanak – merengett a homokos terepen caplatva.

– Mondd csak, Dzsó, milyenek ezek az amerikai emberek? – kérdezte Dzsek, miközben bátran neki kezdett a következő doboz sörnek. – Nagyon lököttek?

– Szerintem szánalmasak.

– Hogy érted?

– Láttál már bölénysegget bölény nélkül? Idáig hárman vágták le a sörös dobozzal a hüvelykujjukat.

- Szép! És a vadnyugat romantikája?

- Szerinted milyen emberek jöttek ide át Európából? Kedvesek és becsületesek? Néha azon gondolkodom, jó lenne visszamenni még pár évet, és fegyverekkel támogatni a „terrorista” őslakosokat. Jó, hogy még nem fedezték fel a petróleum lelőhelyeiket.

- Hát igen. A saját korunkból látjuk, mi lett ebből. Hiroshima, Korea, Irak, Afganisztán, Palesztina, Kenya, India.

- Bizony, főleg a kenyaiaknak nem kellett volna rálelni arra a nagy tengeralatti olajmezőre 2017-ben.

- Akkor végül is itt még boldog tudatlanság honol.

- Ja. Inkább az utóbbi. Néha hiányoznak az otthon megszokott dolgok. A mikró, az internet hozzáférésem, meg a robot inasom.

- Tényleg, működik a szélkerekek?

- Ne is mondd, csak a gond van vele! - sóhajtott fel Dzsó. - Tegnap is megrázta az áram az egyik északkeleti paprikajancsit. Hiába mondtam mindenkinek, hogy ne menjenek a közelébe. Ha lenne rá időm, bekeríteném, és kitennék rá egy táblát, hogy „Birkózógép, csak jenkiknek”, de úgyse értenék.

- Mit, hogy birkózógép?

- Nem, azt, hogy jenkik.

- Nemsokára indulnom kell - közölte Dzsék, majd a beszélgetés közben elfogyasztott sör dobozát össze akarta lapítani.

- Ne gyúrd össze, jó lesz a kovbojoknak célba lövőst játszani!

- Hogy mit?

- Kéthetente versenyt rendezek. Nem olyan drága rá a nevezés, néha harmincan is elindulnak.

- És mi a fődíj?

- Mi lenne? Tíz doboz sör.

Az éjszakai égbolton dideregve pislákolnak a csillagok, majd valami nagy és szögletes takarta el őket elshunva a préri felett.

Bily Kölyök rádöbbsent, hogy túl sokat ivott. No, nem azért, mert nem létező apró kis futkározó állatokat látott maga mellett a sivatag homokjában - ehhez már egy ideje hozzászólt.

A döbbenetét az okozta, hogy egy felette elshunó fémesen csillogó nagy dobozból ezt hallotta kissé hamisan énekelve: Megvakarom a vállamat, mert kitüntetett a vállalat. Amikor füttyörszem a slágeromat, táncra kelnek a bányalovak.

A megrázó a dologban pedig nem az volt, hogy valaki felette énekel az égen, nem is az, hogy azt egy dobozban, és hamisan tette, hanem az, hogy Bily Kölyök anyanyelvén, azaz magyarul.

Bily Kölyök hirtelen felindulásból a porba öntötte a maradék pálinkáját, és elhatározta, hogy másnapról jó útra tér. Pár napja hallotta a kocsmában, hogy Dzsó kiségitőt keres. Ezt eldöntve elájult.

Így már nem hallotta, amint egyre halkulva száll a préri felett, hogy: Vidáman húzzuk a csillét, aztán meg toljuk a Csillát. Úúúú-áááá!

Cyrus Livingstone

Az egyetlen lehetőség

A mű részt vett az V. Lidércfény Pályázaton.

Erodon, Navappur-szigetek, Nagy csillaghullás utáni 632. év, tavaszközép

- Elhoztál mindent, amit kértem? - kérdezte az agg, ősz varázsló a famulusától. Gotsu tartomány nyugati végében voltak, egy erdővel körülölelt, öböl menti halászfaluban. Tágas bambusz-kunyhójukat mindössze egy olajlámpás világította meg az esti félhomályban.

- Nos, Chono? - kérdezte újra az öreg fekete kimonós, fekete süveges varázslóinastól.

- Ööö... az a helyzet mester, verébfüttyöt nem bírtam befogni, bárhogy is próbáltam. De helyette verébfüvel pótoltam!

- Miket locsogsz itt össze-vissza? - hüledezett a varázsló.

„Már a hallása se a régi” - gondolta Chono, s hangosabban megismételte:

- Mester! A verébfüttyöt nem bírtam befogni, ezért verébfüvel pótoltam!

A következő pillanatban egy csattanós nyakleves perdítette le a fiú fejéről a kúp formájú süveget.

- Te félkegyelmű oni fattyú! - átkozódott az öreg. - Vérbükk rügyet mondtam én neked, nem verébfüvet! Vérbükk rügyet! Felfogtad?

- Ó, ezer bocsánat, Kiyoshi-san! Én igazán...

- Hagyd abba az óbégatást! - szakította félbe a famulus szabadkozását Kiyoshi mester. - Szerencsére még akad itthon elegendő belőle! Rajta! Munkára fel!

Sebtében tüzet raktak egy háromlábú állványon álló üst alatt, amelyben a mágikus főzet készült el.

- Tényleg öt láttad a faluban? - kérdezte Kiyoshi Chonótól.

- Valóban, mester! Felismertem őt a Császári Gárda a címeréről!

Az öreg gondterhelten tekintett a bronzedény alatti lángokba.

- Semmire sem megyünk ezzel a lötytel a Nakamura-penge nélkül.

- Ó ez nem gond, mester! Én elhoztam tőle, amíg szunyókált.

A famulus önfelelt, huncut vigyorral az asztalra dobta a nevezetes, míves hosszú kardot. Újabb nyakleves csattant. Az agg mágus éktelen haragra gerjedt.

- Mit nem merészeltél, te idióta! Egy szamurájtól lopni! Te pézsmapatkány! Te kecskébeka! Ezért széthasít minket!

- Én csak kölcsönvettem, mester! - jajgatott Chono.

- Eredj innen, te semmirekellő! - ordította Kiyoshi. Majd kissé lehiggadva, az üst felé fordult. - Fejezzük be, amit elkezdünk!

Noriyuki Tagawa nyugtalanul ébredt Gotsu-beli szálláshelyén. Ugyanúgy, ahogy azon a végzetes hajnalon, két holdtöltével ezelt...

Felült a sötétben, s várt, amíg szeme hozzászólt az éjszaka színehez. Nem gyújtott világosságot, óvatosan tapogatózva körbekémlelt a szűk szobában, s rövidesen rátalált a baj forrására. A hosszúkardja eltűnt. Minden más holmija megvolt, a többi fegyverét is rendben találta, egyedül a híres Nakamura-penge hiányzott. Nyilván nem közönséges tolvaj vitte el. De vajon ki tudhatott a jelenlétéről?

Noriyukiban a szégyen és a harag egyszerre forrt. Egy szamuráj, aki elveszíti a kardját! Ráadásul, amit a sebesült Imahori parancsnok ajándékozott neki három éve, a Nagy Invázió idején. Vállvetve küzdöttek a Navapurra törő, távoli idegen földrészt vörös bőrű, tolldíszes harcosai ellen. A támadók kelet felől szeltek át az óceánt hosszú csónakjaik és tengeri szörnyeik pikkelyes hátán. Az ifjú Tagawa e harcokban tüntette ki magát, jutalmul a Császári Elit Gárda hatamotója lett. Hivatalosan a császár testőrségéhez tartoztak, de titkos rendőri feladatokat is elláttak.

Így történt ez néhány hónapja, midőn értesítették az udvart, hogy az észak-keleti Hyogo tartományban egy vérszívó oni garázdálkodik. Noriyuki egy különítmény élén a tartományba vágatott, hogy megfékezze a szörnyet. A Katsu-hegyekben leltek rá az oni nyomaira, de a pokolfajzat meglepte őket álmukban, s Noriyuki kivételével a különítmény valamennyi tagját lemészárolta, kizsigerelt, meggyalázott holttesteket hagyva maga után. Köztük Takedaét is, Noriyuki legjobb barátját. E megalázó kudarc után az ifjú hatamoto felajánlotta uralkodójának a harcoshoz méltó halált. Tanahashi császár azonban bölcsebb politikus volt annál, minthogy veszni hagyja eme kiváló harcosát. Rejtjelezett levelek révén határozottan megtiltotta Noriyukinak, hogy önkezével véget vessen életének, és a kutatás folytatására utasította.

Noriyuki így hosszú hetek viszontagságai után végre ismét nyomra akadt, amely az észak-keleti Gotsu tartományba vezette őt, annak is egy eldugottabb csücskébe, Ishi faluba. Napszálltakor érkezett rangrejtve, s egy idős, magányos halásznál kért szállást. Az öreg felajánlotta saját hálólhelyét, ő maga pedig a fészkerbe költözött.

A szamuráj lassan felszedelőzködött, s anélkül, hogy vendéglátóját felzavarta volna, csendben kilopakodott a kunyhóból. Még nem tudta, mitévő legyen, hogyan akadjon a tettes nyomára. Ösztönösen a falu főterén álló fogadó felé tartott. Habár késő estebe hajlott az idő, a falu ezen pontján még élénk élet folyt, a sok (felettebb gyanús) átutazónak köszönhetően. Noriyuki alig húszlépésnyire járt a céljától, mikor egy furcsa pár vetődött az útjába. Egy botra támaszkodó, fehér kimonós aggastyán, oldalán egy kék kimonós, fekete süveges ifjúval. Az öregember fejét dús, galambbősz hajzuhatag lepte be, állán fehér kecskeszakáll meredezett.

- Jó estét, nemes uram! - szólította meg az öreg udvariasan a szamurájt. - Nem akarok tolakodó lenni... no, nézzenek csak oda, hát nem leejtett valamit?

Halk csörömpölés hallatszott, s Noriyuki egy kardot pillantott meg a lábai előtt, tokostul. Rögtön tudta, már nem kell keresnie a Nakamura-pengét. A rövidkardjához kapott.

- Ó, várj, kérlek, ne hamarkodj el! - kiáltotta az öreg, a harcosra villantva kék szemét. Noriyuki meghökkent, de nem mutatta. Navappurban csak a varázslók, boszorkányok születnek kék szemmel.

- Ki vagy te, vénség, és miben mesterkedsz? - kérdezte a szamuráj gyanakvóan. Még mindig nem vette le a kezét a rövidkard markolatáról.

- A nevem Kiyoshi, szolgálatodra - hajtotta meg a fejét az öreg. - Az egykoron jobb napokat látott Kibitsu-szekta pap-mágusa vagyok, ő pedig a fiam, és egyben az inasom, Chono.

A famulus kétrét görnyedve üdvözölte a szamurájt, majd fölvetve a földről a Nakamura-kardot, s alázatosan, két kézzel nyújtotta át jogos tulajdonosának. Közben az aggastyán folytatta mondókáját.

- Tisztelettel üdvözöllek, Noriyuki Ito Tagawa-no Takashima-

san, aki a Császári Elit Gárda hatamotója vagy. Tudok a küldetésedről, uram, s a legnagyobb alázattal felajánlom szolgálataimat, mivel ellenségünk közös.

A szamuráj közben átvette a mives fegyvert, de továbbra is gyanakvón meredt a két furcsa alakra.

- Ha valami ocsmányságot műveltetek velem... - kezdte bosszúsan, de Kiyoshi közbevágott.

- Csak a szükséges varázsfózzettel kentem be ráolvasások kíséretében. Tudom, tiszteletlenség volt megtennem a megkérdezéssel nélkül, de hidd el, így már sikerrel veheted fel a harcot az onival szemben.

Noriyuki szemei összeszűkültek.

- Mit tudsz az oniról, öreg? - kérdezte vészjóslón.

- Mindenről tájékozatlak, uram! Kérlek, tarts velünk! Esküszöm az életemre, a magunk módján mi is odaadó hívei vagyunk a császárnak, akárcsak te!

Kiyoshi a fogadó felé tessékelt a szamurájt, akit beléptekor mindenki megbámult. Noriyuki ruházata egyszerű volt ugyan, az elegánsan nyírt bajusszal és szakállal keretezett arcát sűrű borosta lepte be, a feje búbján varkocsba font haja csimbókban lógott, a tartása és a két kardja elárulta, hogy rangos személy. Az őt kísérő Kiyoshit ismerték és félték a helybeliek. Az idegen átutazónak pedig a kék szempár jelezte, miféle emberrel van dolguk. Egy szamuráj (vagy rónin) egy varázsló társaságában? Még a legelvetemültebb kinézetű vendég is inkább félresomfordált. A három férfi tágas asztalnál foglalt helyet, Kiyoshi odaintette a tulaját.

- Jól figyelj rám, Masaki! Ez a fiatal nemes úr a vendégem! Hozz gyorsan halat, rizzsel és friss zöldséggel!

- Javasolhatnám a forró szakét hozzáf? - kérdezte Masaki széles mosollyal.

- Hová gondolsz, te tudatlan? - förmedt rá az öreg varázsló. - A Császári Elit Gárda hatamotója tisztelte meg lebujszodát! Ők tartózkodnak az ilyesfajta örömtől! Teát hozz neki, rögvess! A szakét meg nekem, he-he!

- Muszáj ez a felhajtás? - kérdezte Noriyuki szúrós tekintetét a vénségre szegezve.

- Ne aggódj, uram! Ez volt a varázsigé, amivel eltűntettem a nemkívánatos elemeket! Biztosíthatlak, a tulaj sem mer hallgatózni, he-he!

Csakugyan, az ivóban összegyűlt szedett-vedett népségnek, az öreg szavait hallva egyszeriben sietős lett. Masaki is gyorsan kihozta a rendelést, majd remegő térdekkal eliszkol.

- No, térjünk a tárgyra, Noriyuki-san! - szólalt meg Kiyoshi bizalmasan, miután látta, hogy zavartalanul beszélgethetnek. Az öreg előzőleg jó nagyot húzott az erős italból.

- Miből gondolod, hogy bíznom kéne benned? - kérdezte Noriyuki ridegen. - Az a dög megölte a legjobb barátomat!

- Akárcsak az enyémet, uram! Kato Takamatsu mestert...

Noriyuki megdöbbsent.

- Csak nem a híres gyógyító szerzetes...?

- De sajnos igen, uram - felelte Kiyoshi szomorúan. - Gyerekkora óta ismertem. Egy faluból származunk, csak más-más utat választottunk. Tudom, számodra ez hihetetlenül hangzik, mivel azt tanítják, mi gonoszok vagyunk. Nézzél rám, jó uram, s láthatod, a szymeim eldöntötték sorsomat. A szüleim úgy bántak velem, mint valami szörnyszülöttel. Míg ők a testvéreimmel a rizsföldeken kapáltak, addig nekem a körmömmel kellett kikaparnom a napi betevőt! Nem is haragudhatok rájuk, hiszen miattam közöcsítették

ki őket mindenütt! Az ifjú Kato egyszer rábeszélte, kövessék őt a kolostorba, így kívánt segíteni rajtam ez a jótét lélek! Erre majdnem őt is kiátkozták! Ezek után nem volt más választásom, Noriyuki-san! A múltam ellenére nem tartom magam gonosznak! A mágiában ugyanaz a célom, mint neked a harcművészetekben. Tágítani a lehetőségeket.

- Én a tökéletességre törekszem - felelte Noriyuki rideg méltósággal.

- Tökéletességet elérni olyan, mint megismerni a világot. De vajon meg kell-e ismernünk? Idéztem boldogult Kato barátom egyik bölcsességét - mondta Kiyoshi szomorúan. Majd rövid hallgatás után folytatta. - Az oni, amit üldözöl, már nem létezik. Legalább is abban a formában nem, ahogyan találkoztál vele. Azóta részévé vált egy gyilkosabb erőnek... sajnos az én hibámból. Ezért akarok neked segíteni, Noriyuki-san! Midőn ez a vérszomjas fürtelem a mi vidékünkön kezdett garázdálkodni, Kibitsunak mutattam be áldozatot, így kérve segítségét. Végül megidéztem Iyyit, a Mindent Elnyelőt. Ott voltam, amikor a két szörnyűség összecsapott. Az Iyyi rávillantotta egyetlen szemét a démonra, s menten bekebelezte, megszerezve erejét is! Ezután hiába próbáltam visszaküldeni oda, ahová való, menthetetlenül elszabadult! Szerencsére csak kettős teleholdkor jön elő! A múlt alkalommal elnyelte Kato barátomat... szegény, jámbor lélek megtiltotta, hogy segítsek neki...

- Hogyan történt? - kérdezte Noriyuki feszülten.

- Kato-san az imáival és tiszta lelkiületével volt felfegyverkezve... a démon mégis közel férközött az elméjéhez! Kato-san belenézett a szemébe... ha láttad volna, uram, azt az iszonyatot, ami az arcára kiült! Egy reszketeg roncs lett belőle, eltűnt az a megfontolt bölcs, akit ismertem! Aztán az Iyyi magába szippantotta egy szempillantás alatt! Még most is a fülembé hasít a halálsikolya! Mint egy kárhözott lélek vészkiáltása!

Kiyoshi hangja elakadt. Remegő kézzel nyúlt a csészéje után, belebámult, majd meggondolta magát, és letette az edényt.

- Noriyuki-san, holnap ismét kettős telehold lesz! Az Iyyi mindig itt tűnik fel! A falu a vadász területe!

Noriyuki mélyet lélegzett egy pillanatra behunyva szemét.

- Mit tanácsolsz, öreg, mit tegyek? - kérdezte immár barátságosabb hangon.

- Semmi mást, csak amit harc előtt szoktál. Érd el az üresség állapotát! Máskülönben elbuksz! A tudásod és az ügyességed pedig az Iyyit fogja erősíteni.

A szamuráj lassan bólintott. Arca újból kifejezéstelen volt.

- Hol és mikor? - kérdezte színtelen hangon.

- A tengerparton, közvetlenül dagály után... figyelj rám... - az öreg közelebb hajolt Noriyuki füléhez, úgy sugdosta el haditervét.

Másnap éjszaka Noriyuki a megbeszélte helyen várakozott, készen a túlvilági szerzet fogadására. A szeméit szent jelekkel festett kendő takarta, meztelen felsőtestére a bölcs sárkány képét tetoválták. A harc és az erő élő szobrának tűnt, amint ott állt kömeredten a sós, hideg, tengeri szélben. Már nem hallotta a hullámok morajlását. Elméjének legkisebb zugából is kizárt mindent; lassan elhalványult a felesége, Akemi arca, és a négyéves kislánya,

Fusami is tovatűnt az üresség homályában. Nem gondolhatott sem a győzelemre, sem a vereségre. A Naklamura-penge még a hüvelyében pihent, de Noriyuki keze mintha összenőtt volna a kardmarkolattal.

Kiyoshi, a mágus egy közeli bozótban bújt meg. Chonót haza zavarta, de előtte megüzente vele minden falusinak, hogy ezen az estén senki emberfia ne mozduljon ki otthonából. Az ajtókra, ablakokra tegyenek rontás elleni talizmánt.

Ahogy közeledett az éjféli, a szél egyre vadabb hullámokban ostromolta a partot. A fákat tépte-csavarta, rettentő felhőkolosszusokat küldött a föld és a csillagok közé, gonosz ómenként. Aztán egyszeriben lecsendesült minden. Hirtelen fehér derengés támadt a közeli erdőből, s szép lassan utat tört a fák közt. Hirtelen feloszlott a felhőzet, úgy tűnt, a jelenés magába gyűjti a két telihold fényét. Kiyoshi vacogó fogakkal fohászzkodott Noriyukiért, közben majdnem elejtette a varázsbotját. Tudta jól, az ifjú harcosnak csak egyetlen vágásra lesz lehetősége.

Kisvártatva a furcsa tünemény alakot öltött. Az Iyyi két karmos lábán járt, emberszerű törzséből kétoldalt négy pár undorító nyúlvány tekergőzött, mint megannyi szabadulásra vágyó kígyó. Egyszemű, fogakkal teli fejét nyolc láb magasságban ingatta bizarr módon. Noriyuki láttán visító kacajt hallatott, és egész közel lopózott leendő zsákmányához. Ormótlan feje szinte megérintette a szamuráj arcát. A borzalmas száját sziszegő hangok hagyták el, mintha csodálkozásának adott volna hangot. Alig egy percig tartott ez a különös élőkép. Noriyuki hirtelen egy csatakiáltás kíséretében egy hátra szaltóval eltávolodott a túlvilági szerzettől, miközben penge villant az éj sötétjében. Az Iyyi feje fekete vérzuhatagot árasztva elvált a törzsétől, néhány csápjával egyetemben.

Kiyoshi ekkor lépett közbe. A varázsló szemébe sós veríték csordogált, miközben az igéket mormolta. Láthatatlan, félgömb alakú erőteret vont az Iyyi csonka teste köré, megakadályozva, hogy újra egyesüljön a fejjel, amely önálló életre kelve, Noriyukit vette üldözőbe. De az ifjú szamuráj, továbbra is bekötött szemmel, halálos pontossággal kezdte aprítani a fejet. Eközben a kétségbeesetten kapálózó test alatt kavargó homoktölcser jelent meg, s kezdte szép lassan beszívni. Az Iyyi fejének darabjai, észlelve az új veszélyt, próbáltak visszajutni a gazdatesthez, sikertelenül. Minden egyes kísérletnél gyengülni látszott a lendület, s a fejdarabok undorító módon oszlásnak indultak. Velőtrázó jajongás hallatszott az Iyyiből, midőn visszakényszerült oda, ahonnan jött. Mintha e rémisztő gyászdal formájában adott volna hangot tiltakozásának. Aztán egyszer csak elhalt, mintha elvágták volna. Noriyuki végre a varázsló diadalittas, ámbár kimerült hangját hallotta.

- Leveheted a kendőt, Noriyuki-san! Győztünk! - Kiyoshi sípoló hangon kapkodta a levegőt.

A szamuráj gondterhelt arca is úszott a verítékben. Aprócska könnyecsepp csillogott a szemében.

- Mind ott voltak! Őbenne! Hívtak engem! Kétségbeesve!

- Nem hiába nevezik Mindent Elnyelőnek! - lihegte Kiyoshi. - De most menjünk! Ideje leöblíteni a sok izgalmat! Nem gondolod?

Cinkosan kacsintott az öreg.

- Igazad van, Kiyoshi-san - felelte a szamuráj elmosolyodva. - Most az egyszer kivételezhetnénk.

Istenek itala

Mab Tee

A mű részt vett a VI. Lidércfény Pályázaton.

Baljósan susogott a zöld nád a nagy tó napsütötte oldalán. Hangos zizegéssel adta mindenki tudtára, belsejében vadász settenkedik. A nádas előtti, vízből kiálló kövön mocsári unka napozott, mit sem törődve a rá leselkedő veszéllyel. Néha unottan vartyogott egyet, s talán ásított is volna, ha tudja, hogy kell. Kiterült alkalmi fekhelyén, mint ahogy a békáknál szokás, olykor kinyitotta szemét, hátha arra repül pár mennyeien finom trágyalégy.

Hirtelen szétsurrant a nád. A felharsanó csatakiáltást, s az azt követő koppanást, sokáig visszhangozták a közeli hegyek. Lomha unkánk villámgyorsan, sértetlenül a víz alatt termett, persze ugyanezt nem lehetett elmondani a vadászról. A vadász, becses nevén Uf-rufti-uf, kissé imbolyogva állt fel, vérző fogai közt káromkodásfélét sziszegett, a napi betevője meg vígan kuruttyolt néhány ugrásnyival arrébb.

Nem volt mit tenni. Lévén, hogy a meglepetés ereje elszállt, a vadász lógó orral, korgó gyomorral a barlangja felé vette az útját. Azon törte a fejét – mintha az előbbi kő nem lett volna elég –, hordája mely tagját környékezze meg két-három falatért. Mínduntalan ugyanarra a megoldásra jutott: egyetlen tag jöhetett számításba, Ufta, művésznevén Uftina.

Némi kedvességért cserébe, Uf-rufti-uf megtöltötte Uftánál bendőjét, elégedetten böffentett, majd, mivel közben beesteledett, a tűz körül ülőkhöz indult.

– Itt nincs számodra hely! – szolt Rufna, a horda rusnya törzsfőnöke, amint meglátta őt közeledni. – Ide csak az okosok jöhetnek.

– Egy nap én is törzsfőnök leszek! – kiáltott Uf-rufti, bőszen megfordult, ám elfeledkezett a fáról, ami előtt Rufna szavaira megállt. A csattanás rögtön eszébe juttatta. Válaszul a vadászok hangosan hahotázni kezdtek.

– Várjatok csak, hamarosan nem lesz kedvetek nevetni! – dohogott magában Uf-rufti-uf.

Úgy döntött, nem alszik együtt a többiekkel, hanem meghúzza magát a ferde szikla árnyékában, s közben kiölti, miképp állhatna bosszút a törzsén. Az ötletek helyett az emlékek rohanták meg. Eszébe jutott, hogyan kapta a nevét...

A szőrös ősember fiú lassan kúszott a nedves avarban a fészekhez. Szerencséjére a fécányúk élelem után nézett, így könnyedén elcsenhette a tojásokat, legalábbis ez volt a terv, ha a kakas keresztül nem húzta volna. De megtette! Rikácsolva a tolvajnak támadt, aki menekülre fogta volna dolgot, csakhogy az a fránya fa... Ám ezúttal az Istenek segítettek, és egy leszakadó ág agyonverte a fécányúkat.

A lármára bosszús tekintettel megjelent a horda sámánja, Sutura, aki a közelben a mamutvadászatot felügyelte.

– Szerencsétlen kakas! – mordult fel Sutura. – Olyan, mint te. Innentől kezdve legyen a neved Uf-rufti-uf, ami annyit tesz: Balfácán...

Uf-rufti megkönnyezte e kedves emléket, s mély sóhajok közepette álomba szenderült.

Már pirkadt, amikor felriadt. Eltökélte, ha tesz valamit, azt még

napfelkelte előtt teszi. Hirtelen felpattant, aztán rögtön vissza is huppant a helyére. Négykézlábra ereszkedve óvatosan kimászott a szikla alól.

Miután a csillagok a helyükre kerültek, Uf-rufti-uf kitalálta, ellopja a magvakat, melynek lisztjéből lepényeket sütnék az asszonyok.

A törzs tagjainak hortyogása messzire elhallatszott. Uf-rufti csendben, lopakodva közelítette meg a barlang azon részét, ahol a magokat tárolták. Szerencséjére egy nagy kosárban lapult a termés, így sikerült kivonszolni a barlang elé. Ott talált néhány összecsocsált lepényt. A kosár tetejére dobta őket. Igen ám, ősemberünk rájött, nem teljes a terv, mert az még hagyján, hogy ellopja a magokat, de hová viszi? Uf-rufti-uf kétségbeesetten rohángászott fel-alá, ügyesen kikerülve a lába alatti akadályokat, kivéve a sámán ottfelejtett girbegurba botját, amire rálépett, annak másik fele meg jó orron kanyarította. Riadtan körülnézett.

A napkorong alulról megérintette a horizontot, ezzel jelezvén a reggel közeledtét. Uf-ruftinak váratlanul briliáns ötlete támadt: zsákmányát a vulkán lábánál lévő sziklagödörbe rejti el.

Dél felé járt már az idő, mire ősemberünk a rejtékhelyhez érkezett. Rendesen megizzadt a munkában. Különbösen is, mit számít néhány bogárral több?

Uf-rufti-uf beöntötte a magvakat a lepényekkel együtt a gödörbe, s közben gonoszul nevetett.

– Na, most legyetek okosok!

Mivel a tervét teljesítette, Uf-rufti vígan ugrándozott hazafelé, mint egy megkerült szirti kecske (igaz, a szirti kecskék a kopár köveken ugrálnak és nem az erdőben), az sem érdekelte, ha útközben homlokon csókolja néhány faág. Határtalan boldogsággal fordult az ismerős ösvényre, a szembejövő Sutura utódvözlötte, s önfeledten haladt tovább, amikor rájött, a sámán a vulkánnál szokott beszélgetni az égből érkező istenekkel. Nagyon megijedt. Sutura után eredt, de az elfordult a mocsár irányába. Uf-rufti-uf megkönnyebbült. Már csak az foglalkoztatta, miképp rejthetné el a szerzeményét a kíváncsi szemek elől. A barlang előtt a horda tagjai egymást bunkózták a botjaikkal az eltűnt termés miatt. Ősemberünk kihasználta a káoszt, s elcsent négy bivalyhólyagot.

Félúton az erdőben kicsiny forrás tört fel a felszínre. A kristálytisza víz meghitté varázsolta a környezetet. Uf-rufti belemerítette a bivalyhólyagokat a hűvös patakba. Miután megteltek, kiemelte, és a vállaira vette őket.

A sziklagödörhöz érve beletöltötte a vizet, s új adagért fordult. Az egész éjszakája ráment, mire megtelt a gödör. A biztonság kedvéért még egy nagy lapos követ rakott a tetejére, s jól végezvén dolgát, hazaindult.

Teltek-múltak a napok. Többször is földrengés rázta meg a környezetet. Uf-rufti-uf megszokta, hogy a hegy istenei kódobálást játszanak, mégis úgy döntött, ránéz a zsákmányára. A sziklagödörnél pokoli meleg és fertelmes bűz fogadta. Elrángigálta a lapos követ. A látványtól és a szagtól hátravetődött. A gödörben forrt, habzott a víz. Uf-rufti rettenetesen megrémült. Gyorsan előkerítette a hólyagokat, megmerítette a zavaros lében, és a forráshoz igyekezett, hogy megszabadulhasson terhétől. Már a parton állt, amikor...

– Mit csinálsz itt?

Uf-rufti-uf ijedtében hasast ugrott a patakba. Bugyborékolta egy keveset, majd lábát húzva feltápaszkodott.

- Látom, rosszban sántikálsz! - morgott Sutturutu.

Ősemberünk hebegett-habogott egy sort.

- Na, hozd csak ide!

Uf-rufti kellestlenül kiráncigált egy hólyagot a forrásból. A sámán belekortyolt a lébe.

- Mi ez?

Uf-rufti-uf tudta, lebukott, ezúttal nem ússza meg. Töredelmesen bevallott mindent.

- Fiam, hát mégis szorult némi ész abba az ütődött fejedbe! Az Istenek itala ez! - szólt a sámán, miközben folyamatosan iszogatózott. Egyszer csak eldőlt. Uf-ruftit ez egyáltalán nem zavarta, sokszor előfordult már, hogy Sutturutu a gubós növények nedvétől bemákolta.

Beköszöntött az este, mire a sámán magához tért. Uf-rufti-uf bánatosan maga elé bambult.

- Hát neked meg mi bajod?

- Szeretnék törzsfőnök lenni.

Sutturutu hiénakutyá módjára vihogni kezdett, de aztán megértette, Uf-rufti komolyan gondolja.

- Jól van, fiam, először visszamegyünk a vulkánhoz, és annyi lét hozunk el, amennyit csak tudunk, s elrejtjük, nehogy megigyák a többiek. Addig kiöltöm, hogyan lehetnél törzsfőnök.

Uf-rufti-uf bárgyú képe felderült.

A sámán hozott még hólyagokat, a vulkánnál megtöltötték őket, majd elindultak a medvék területe felé.

Útközben arról vitáztak, milyen nevet adjanak az Istenek italának. Az utolsó szó persze a Sutturutunak jutott:

- Legyen egyszerűen sör! Igyál belőle „ötsör”! - zárta rövidre a beszélgetést.

Örközd fenyves váltotta a lombhullató erdőt. A meleg nap-sugarakat megszűrték a sötét tűlevelek. Alig nőtt aljnövényzet a levéltakarón, kivéve pár szúrós bokrot, melyeket Uf-rufti hihetetlen érzékkel talált meg. Kis emelkedő után eltűntek a fenyők, sziklás terület és a medvék lakhelye tárult a szemük elé.

Feketén tátongott a barlang szája, melybe a sámán belebrummogott. Kisvártatva előtrappolt egy nagy barnamedve. Uf-rufti-uf ijedtében a nagy kő mögé bújt. A medve váratlanul magához ölelte a sámánt, meglapogatta a hátát. Miután kellőképpen üdvözölték egymást, hosszasan brumogtak. Sutturutu megfordult, szemével Uf-ruftit kereste.

- Fiam, gyere elő, légy férfi!

Uf-rufti-uf elöbotorkált.

- Ő itt Brumi-brumi, a barátom - mutatott a sámán a medvére.

- Brumi-brumihoz betehetjük a sört, ő vigyázz rá, cserébe beéri némi lépes mézzel.

Uf-rufti felnyalabolta a hólyagokat, egyet kivéve, és a barlang vitte. Hirtelen megböködte valami. Hátrafordult. A medve volt az.

- Nem barátom, ő csak kísér engem, és nem, nem az asszonyom.

Uf-rufti alig várta, hogy eljöhessenek a barnamedvétől, aki látszólag folyton őt méregette. Miután végeztek, így szólt Sutturutu:

- Megvan, hogyan lehetnél törzsfőnök. No, nem a miénknél, hanem a szomszéd hordánál. Az ottani hordafőnök elég idős már. Lányát, Ungi-bungit ahhoz adja feleségül, akibe a lánya beleszeret. Itt jössz te a képbe. Átkelünk a bűzös lápon, a többit később...

Vészjóslóan cuppogott a mocsár ősemlék talpa alatt. A sok rovar és csúszómászó rémülettel töltötte el Uf-ruftit, aki mellett hirtelen fellobbant egy kis tűz. Uf-rufti nagyot ugrott.

- Egy kicsit lidércfényes a környék, de ne foglalkozz velem! - mondta a sámán, és rendületlenül folytatta útját a süppedős talajon.

Miután szerencsésen átkeltek a lápon, a szomszédos horda közelében lévő erdei málnabokroknál letáboroztak.

- No, fiacskám, én idecsalom Ungi-bungit, te meg beviszed a málnásba.

- És aztán?

- Aztán leitatod sörrel! Miért mire gondoltál?

- Ööö... csak a családomra.

- Mindent sorjában, Fiam. Leitatod Ungi-bungit, mert nincs az a nő, aki józanul beléd habarodna. Teszed neki a szépet. Mire magához tér, kis varázslat segítségével csak arra fog emlékezni, hogy micsoda harcos vagy. Szerelmes lesz, elvisz az apjához, utána elveszed feleségül.

Sutturutu elment, s mire a Nap a hegyek mögé ereszkedett, megjelent Ungi-bungival.

Nagy szemeket meresztett Uf-rufti-ufra, az meg bambán nézett vissza.

- Mondj már neki valamit! - suttogott Sutturutu.

Uf-rufti arca hirtelen felderült:

- Jössz velem a málnásba?

- Nem! - válaszolta dölyfösen a nő.

- Kő sör?

- Nem!

- Jól van, te akartad! - szólt Uf-rufti és máris emelte a sámán botját, de Sutturutu közbelépett:

- Kedves Ungi-bungi, szépséged oly ragyogó, mint a kristály, hajad oly gyönyörű, mint a fodros hullámok a tó vizén. Bocsáss meg az én barátomnak, akit szépséged elkápráztatott! Biztos megszomjaztál a hosszú úton. Ajándéku elhoztuk neked az Istenek italát, melyből csak a kiválasztottak ihatnak.

Ungi-bungi teljesen elalélt a bóktól, s beleivott a sörbe. Ízlett neki a nedű, a végén egyre többet követelt belőle. Beesteledett. A ropogó tűz mellett a törzsfőnök lánya énekelni kezdett. Uf-rufti áhítattal hallgatta. A távolban egy farkas farka vonyítással kísérte a nem mindennapi előadást. Mikor Ungi-bungi belefáradt a dalolásba, elaludt, a sámán varázsport szórt rá.

Másnap reggel Uf-rufti a nő csókjaira ébredt. Ősemlék sem volt rest, viszonzta pár nyálás puszival, sőt akcióba is lendült volna, ha Sutturutu fejbe nem koppintja.

A törzsfőnök lánya felállt, kézen ragadta Uf-ruftit, és az apjához vonzolta. A hordafőnöknek egyáltalán nem tetszett Ungi-bungi választása, remélte, saját népéből kerül ki utódja. Gyorsan kieszelte, hogyan bújhatna ki lányának tett ígérete alól:

- Hordánk tisztelretelmtől főnöke csak az lehet, aki legyőzi a legerősebb vadászunkat, Bunga-bumot.

Bunga-bum neve hallatára előre lépett. Kinézetét tekintve ősei hegyi gorillák lehettek. Viselkedésre is. Uf-rufti érezte, ennek a fele sem tréfa, ebből nem mászik ki élve. Itt már nem segít se sör, se varázspor. Talán az ima még megmentheti. Éppen időben esett térdre. A nagy szőrös behemót hatalmas pofonnal akarta kiütni. A lendületől megpördült és a porba zuhant. Dühösen felállt, nekilódult még egyszer.

- Állj! - kiáltott a Suturutu. - Ő a kiválasztott! Ha baja esik, az Istenek bosszút állnak a népeden.

A törzsfőnök hahotázásban tört ki. Bunga-bum újra nekiindult, de hirtelen erős fény világította meg Uf-ruftit. A horda tagjai megrémültek. Uf-rufti felemelkedett, pár pillanatra eltűnt, majd előkerült, s ekképpen szólt:

- Ne féljetek! Ígérem, méltó törzsfőnökötök leszek. Cserébe

minden évben elkészítem nektek a sört, hogy áldozhassunk az Égi Isteneknek. Ungi-bungi, veled szeretném leélni az életem. Bőröd oly hamvas, mint a barack, hajad oly illatos, mint egy orchidea, nálad szebbet nem kívánhatnék ezen a vad, veszélyekkel teli világon. Hozzám jössz feleségül?

Így esett az eset, hogy a sámán állá leasett, Uf-rufti-ufot pedig hordafőnöknek választották, s méltán lett ő a sörfőzés szülőatyja.

Tiltott gyümölcs

Maggoth

Reggel arra ébredt, hogy ismét rátört a kínzó vágy. Elöntötte az önutálat, jól tudta, nem ez az igazi életfeladata. Biztosan nem azért született, hogy bárminek is a rabjává váljon. Fontos és nagy dolgokat kellene tennie ahelyett, hogy esetlenül, szögletes mozgású betörőként végigjőjön a folyosón, vigyázva, nehogy felébressze a ház asszonyát, aki mélyen alszik a hálószobában.

Tisztában volt vele, hogy ez egy örült, holo-vígjátékba illő jelenet, de egyszerűen nem tudott ellenállni a kísértésnek. Aggályosan ügyelt minden mozdulatára, nem akart semmit sem levadni, míg a céljához ér.

A kamrához vezető utat mindenféle anakronisztikus kacat szegélyezte: afrikai maszkok, maja termékenységi jelképek, hatalmas vázák és ízléstelen szobrok tették akadálypályává a terepet. A filigrán alkatú Mrs. Maisie a mániákus gyűjtők sorába tartozott. Lakókörnyezete avított holmikat kínáló bolhapiacra emlékeztetett; otthona régimódiságát kihangsúlyozta egy olyan, a többség számára haszontalannak számító helyiség megléte, mint a spádz. A társadalom átlagos tagjai 2045-ben többnyire már virtuális bútorokkal rendezték be a házukat, és kvantumterekben tárolták a holmijukat. Mrs. Maisie elszánt konzervatív volt, és csak az áthatolhatatlan magány készítette rá, hogy nyitni próbáljon a szép új világ technológiai csodái felé.

Ahogy a kamra felé igyekezett, egy embermagas velencei tükör mellett is elhaladt, de rá sem pillantott csillogó felszínére, mert úgy érezte, menten belehalna a szégyenkezésbe, ha viszontlátná saját magát, amint épp rosszban sántikál. Önvizsgálat helyett inkább zajtalanul továbbshant, noha a légies könnyedség meglehetősen távol állt a fizikai adottságaitól. Minél közelebb ért az áhított ajtóhoz, annál jobban fojtogatta az izgalom, belülről jóformán már remegett, hogy újsütetű szenvedélyének hódolhasson.

Érezte, mennyire abszurd az egész helyzet, de semmit sem tehetett ellene. Menthetetlenül függővé vált, mint a boldogság adagjukért remegő nanodrog fogyasztók, akik odaadnák a fél karjukat egy belövésért. Ironikusnak találta, hogy olyasmire van így rágerjedve, amiért egy „normális” kábítószeres a kisujját se mozdítaná, de úgy vélte, mindenkinek akadhat valami gyengéje.

A kamraajtó nesztelenül feltárult, a polcokon takaros oszlopokban sárgabarack darabokkal teli befőttesüvegek sorakoztak. A tetőablakon keresztül tökéletes rálátást nyílt London gravókkal teli égboltjára és egy kibernetikai cég gigászi ebihalként tovaúszó, holografikus reklámjára, amely a Lampard Konzern érzelemgenerátorral felszerelt androidjait kínálta kipróbálásra.

Nem törődött a külvilággal, figyelmét sokkal inkább lekötötte a kamrában rejtegetett nyalánkságok látványa. Az alsó sorokban tátongott már néhány rés, fájón emlékeztetve őt múltbeli botlá-

sainak emlékére. Néhány percreg győzködte is magát, hogy jobban tenné, ha ellenállna a kényszerítő vágynak, végül mégsem tudott megálljt parancsolni az ösztöneinek. Hevesen megragadta a kiválasztottját, a befőttesüveg fedele fülsértően megcsikordult az ujjai között. Már a zaj sem érdekelte, feltépte a tárolóeszköz tetejét, és merev ajakkal, mohón falni kezdte a kompotot.

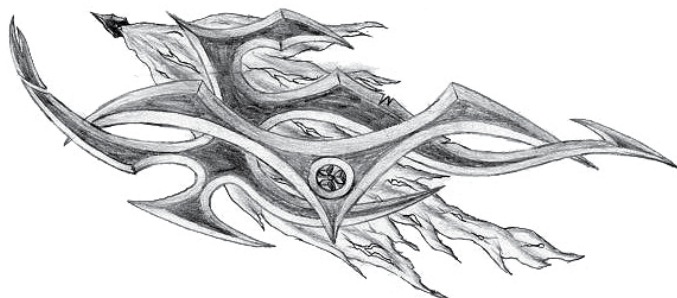
Előreugró állkapcsán sárgás lé csordult. Eszelősen zabált, bár ízeket nem érzett. Maga sem értette, miféle megszállottság hajszolta újra meg újra ebbe a beteges viselkedésbe. Talán a tiltott gyümölcs édessége kergette ezekben az egyre gyakoribbá váló perverz, titkos lakomákba.

Mire meghallotta a nő közeledését, elkésett, az ajtó szemrehányó nyikordulással kinyílt mögötte. Az asszony egyetlen szót sem szólt, amikor szembesült vele, hogy ismét rajtakapta, csak vádló arckifejezéssel rámeredt, aztán felindultan kifordult a kamrából.

Ő egy ideig tétován állt, nem tudva, mihez kezdjen, aztán kezében a bűnjellel követte a hálószoba résnyire nyitva maradt ajtajához. Bentről kihallatszott, ahogy Mrs. Maisie fojtott hangon, alig leplezett felháborodással a holón tárgyal valakivel:

- Igen, már megint fülön csíptem a spádzban, ahogy a befőtteket dézsmálta! Ez, kérem, nevetséges! Értem én, hogy érzelemgenerátorral van felszerelve, de ez akkor is túrhetetlen! Mi van, ha torkosság csak a kezdet? Azonnal vigyék innen a nyavalyás gépezetüket!

Mozdulatlanul állt, és az ajtóresen keresztül a felhevülten magyarázó nőt bámulta. Mrs. Maisie csak egy nagyon vékony pongyolát viselt, tökéletes alakja csábítóan átsejtett a könnyű anyagon. Az asszony szavai különös izgatottságot keltek benne, ahhoz hasonló, amit gyümölcstolvajlás közben érzett. Hagyta kihullani az ujjai közül a befőttesüveget, aztán új keletű vágyakozástól hajtva kitérte a hálószoba ajtaját, és álmag mosollyal elindult befelé.

Mickey Long**Déjávú**

A deresedő hajú bácsika, kezében a kopottas szatyorról, tétován toporgott a hatalmas kirakat előtt. Fehér, könyékig felgyúrt ingét egy fekete mellény takarta. Kackiás bajsza a régmúlt idők mementójaként virgoncan meredt az égnek. Pödört még egy utolsó a bajszán, nagy levegőt vett, és belépett az ajtón. Odabent a gépek halk zúgása és egy fiatalember fogadta. Dr. Laptop hirdette a falon a cégérfelirat.

- Miben segíthetek? - kérdezte a fiú, és megigazította a szemüvegét. Fekete haja hosszan lógott, eltakarva kölykös arcát. Ingének mellrészén egy aprócska kártya, rajta felirat: Péter.

- Emilió kicsit le van lassulva - húzta elő csikos cekkeréből az öreg a laptopot. - A fiam mondta, hogy ide elhozhatom...

- Amilo - vetett egy pillantást az eladó a gépre.

- Lehet, de annak nincs semmi értelme - szortyintott a foga közt az apóka. - De már nem úgy működik, mint régen. Amíg az Emil elmegy, kitakaríthatom a tyúkólat, mégis azt írja: dolgozom! Én is, de legalább annak látszatja vagyon!

- Milyen op... - vakarta meg Péter a fejét. - Mi van rajta?

- Fehér kenyér oldalszalonnával.

- Tessék?

- Amikó' kinyitom, ez a kép van rajta.

- Már úgy értem, milyen a rendszer? - igazította meg ismét a szemüvegét Péter.

- Most már jobb. Sokat változott, amióta hazamentek az oroszok.

- Úgy értem, a gépen...

- Jaaa, Emilió? Valamilyen állat - gondolkozott az öregember, majd rácsapott a pultra. - Sün!

- Tessék?

- Vindóvz vista hóm ediSün!

- Akkor ez lehet a baj - könnyebbült meg az eladó. - Lehet, hogy kevés ehhez a gépe.

- De hát csak ez az egy van. Vegyek még egyet?

- Dehogy! - törölte meg a klímás helységben is izzadó homlokát a fiú. - Csak a memóriája gyenge.

- Igen, mindennap be kell vennem két sárga pirulát. De ennek mi köze van Emilhez?

- A sárga pirulának semmi. De ha rakunk bele még egy DDR 3 RAM-ot a gépbe, az elég lesz. Hiszen ez a két giga: semmi.

- Az elejét nem értettem, de két liba az tényleg semmi. De hiába mondom én az asszonynak, hogy bővíteni kellene a tenyészteshez, lepereg róla, mint a vakolat a vályogfalról.

Péter hátrasimította szemébe lógó haját, megigazította a szemüvegét, és ujjai zongoravirtuózként jártak a klaviatúrán. Néhány pillanatig nem hallatszott a teremben más, csak a billentyűk kopogása.

- A lomtár is tele van - dűnyögte mintegy magának.

- Pedig tegnap kezdtük el a rajkóval, de még nem értünk a végére - szabadkozott a bácsika, miközben szövetszatyraát gyürkészte. - Ha én ezt elmondom az asszonynak, hogy mi mindent el nem árul Emilió...

- Tudja mit? - csukta le a laptop tetejét Péter. - Hagyja itt, rakunk bele RAM-ot, lefuttatunk egy lemeztöredezettség-mentesítőt, és kitakarítjuk a registry bejegyzéseket.

- De ugye rendbe fog jönni? - simított végig kérges kezével szeretetteljesen a bácsika a kemény, műanyag borításon.

- Higgye el, olyan lesz, mint fiatalokorában! - nyugtatta Péter, és már állította is ki a hivatalos papírokat.

Az apóka lassan hagyta el az üzletet, és még visszanezét a kirakaton keresztül.

Péter óvatosan elrakta a laptopot, majd felpillantva a pult mögül déjávú érzése támadt. A másik oldalon ismét egy öreg bácsika állt, hasonlóan kackiás bajsza az égnek meredt, és a kezében tartott viseletes cekkerből elővett egy hordozható számítógépet.

Péter egy pillantást vetett a gépre, és halvány mosollyal megkérdezte:

- Jó napot! Mi a baja Emiliónak?

- Tessék? - vont a szemöldökét az öreg. - Ez egy HP Compaq 61-es.

- Khm, elnézést. Mi a baja?

- Nekem?

- Nem, hanem a HP-nek. - Péter érezte, hogy lassan, de biztosan elveszti a talajt a lába alól.

- Egy kicsit mintha le lenne lassulva. Pedig duós proci van benne, 160-as HDD-vel. Szerintem a kétgigas DDR 2 rakoncátlankodik - pödörte meg a bajsztát elgondolkozva az apóka.

- Rendben - lepődött meg a szervizes, de sokéves tapasztalatának köszönhetően rezenéstelen arccal kezdte el kitölteni a papírokat. - Hagyja itt, holnapra megcsináljuk. - Majd átadta az igazolást, és a polcra rakta a gépet. Amint visszafordult, elfelhősödött a tekintete. Ilyen nincs! - gondolta, amikor a pult mögött ismét meglátott egy ismeretlen bácsikát, aki éppen a bajsztát pödörte. Kezében egy nagyobb papírdobozt tartott.

- Kitalálom - mondta rezignáltan Péter. - Le van lassulva...

- Az igaz, hogy késtem egy kicsit, de azért nem kellene pimaszkodni! - csattant fel az öregúr, majd a kijárat felé indulva a hóna alá csapta a dobozát. - Ha nem kéri a pizzáját, hát itt sem vagyok!

Lidércfény

Milton Gray

Sűrű porfelhő gomolygott a furgon mögött, amint az aszfaltútról letérve végig haladt a majorhoz vezető földúton. Az épületekhez közeledve lassított, majd befordult az istálló előtti tér töredezett, kátyúkkal teli betonjára és megállt.

- Na, végre! Már azt hittem, soha nem érsz vissza! - Az istálló kétszárnyú, szélesre tárt ajtaján kilépő férfi hangjában érezhető idegesség vibrált!

- Jöhettem volna előbb is, ha indulás előtt nem tűnsz el, a keverő üzemben nem egyedül kellett volna a platóra cipelnem a zsákokat, és ha ez a szemét nem fullad le ötven méterenként itt az emelkedőn! - válaszolt a furgonból kiugró férfi. - Nehogy már neked álljon feljebb, Steve! Tudtad, mikor kell indulnunk, több mind fél órát vártam rád!

- Alig, hogy elmenté, itt voltam. Julie is tanúsíthatja. Egyébként nem tartozom neked beszámolóval, hogy hol voltam.

- Alig, hogy elmentem, itt voltál? Nem mondd?! Lehet, hogy onnan az akácospól lested, hogy elinduljak! Hagyjuk! - nyelte le mérgét a másik. - Segíts lepakolni, mert már sötétedik, a fejest el kellett volna kezdeni, a tehenek, meg még lent vannak a legelőn. Julie merre van?

- Bent készíti elő a beállításokat a fejeshez - intett Steve az épület felé.

- Itt vagyok! - a lány a másik oldalról, a magtár felől közeledett, vödrökkel a kezeiben. - A kannákat már előkészítettem, a tejartályt is kimostam. Sokáig voltál oda, Greg.

- Sokáig voltam? Egyedül voltam. Steve már megint eltűnt az indulás előtt. A keverőben egy nyugdíjas korú alak várt, a többieket behívták az irodára valamilyen megbeszélésre. A harminc zsákot egyedül kellett kihordanom és felpakolnom a furgonra. Tudod, mekkora súly az? Másfél tonna és legalább húsz métert kellett menni egy zsákkal a furgonig. Mire végeztem, a derekam sajgott a fájdalomtól, a lábaim remegtek a fáradságtól. Ráadásul ez a roncs - pillantott megvetően a furgonra - itt az istállók előtti emelkedőn megint többször lefulladt, és kétszer is felforrrt a hűtővíze. Szerelőhöz kellene már végre vinni.

- Persze! Ha megjön a pénz a bankszámlára, elviheted. Fiúk! Pakoljátok gyorsan le a zsákokat, és ha végeztetek, Steve menjen le a legelőre a tehenekért. Greg! Hallgasd meg a vákuumszivattyú motorját! Az előbb, amikor elindítottam, furcsa hangot adott - rendelkezett Julie, majd sarkon fordult, és a kukoricadarával teli vödrök súlyától imbolyogva bekacsázott az istállóba.

Greg lehajtotta a furgon platójának oldalát, hátralépett, hogy lendületet vegyen és egy ugrással fenn termett. Steve, talán az iménti dorgálásnak köszönhetően, szokatlan serénykedésbe kezdett. Egyik zsákot a másik után kapta vállra, és szinte futott velük a pár méterre lévő magtárig. Mire Greg a következőt a furgon platójának szélére vonszolta, ő ott állt. Már csak öt zsák volt vissza.

- Steve! Hagyd! Ezeket majd én beviszem. Mindjárt teljesen sötét van. Menj, hajtsd be a teheneket! - Greg felpillantott az égre, majd a nyugati látóhatárt szegélyező dombok irányába fordult. - Beborult, talán az eső is elered nemsokára. Itt a tetőn még van némi világosság, de lent a völgyben már sötét lehet.

- Oké! Megyek! - gyors mozdulatokkal leporolta és betúrta nadrágjába az ingét, jókorát húzott a derékszíján.

Amikor a furgon platójának söprése közben Greg felpillantott, Steve siető alakja éppen eltűnt a legelőhöz vezető földút hajla-

tában. Feltámadt a szél, besüvöltött az öreg istálló foghíjas tetőcserepein, és lekotorta a gerendákról az elmúlt száraz napok odarakódott porát. Az épület végétől a szántóföldig húzódó bozótos sötét sávja kontúrt rajzolt az ég és a föld határára. Az akácvirág édeskés illatának és a szemközti domb baromfitelepe bűzének éremlyítő elegye terjengett a levegőben. E természet által kreált, utánozhatatlan prezentációt a telep ventilátorainak épp csak hallható suhogása, és a völgyben, az alig egy kilométernyire húzódó falu kutyáinak ugatása tette teljes értékű vidéki élménnyé! Greg éppen befejezte a fejtűgépjé vákuumszivattyújának ellenőrzését, amikor Steve érkezett futva a legelő felől.

- Baj van, Greg! Nagy baj van! A tehenek nincsenek a legelőn. Valahol kitörhették a karámot, vagy a villanypászort dönthették ki. Az alsó részt végig jártam, egészen a vízmű szivattyúházáig, de nem találtam őket.

- Julie! - kiáltott Greg, amekkorát tudott. - Julie!

- Mi történt? - szaladt ki a lány az épületből.

- Nincsenek a legelőn a tehenek. Valahol kitörték - válaszolt Steve a futástól még mindig lihegve.

- Jó ég! Már teljesen besötétedett! Merre lehetnek?

- Szerintem átmentek a másik dombra a napraforgó táblába. Reggel, amikor kihajtottam őket, a Pöttyös egyenesen arra vette az irányt. Még jó, hogy velem volt a kutya - folytatta Steve.

- Mindegy! Meg kell keresnünk őket! Ha szerencsénk van, együtt maradtak mind a hatvanan - szólt közbe Greg. - Steve, te menj a napraforgó táblába, én lent a völgyben hátra megyek a lucernásig. Gyanítom, hogy arra bóklászhatnak.

- Siessetek! Amíg megjöttök, ledarálom a takarmányrépát - zárta a vitát Julie.

A legelő bejáratáig együtt mentek. A karám kerítését épnek, a kapuját zárva találták. Steve a napraforgó táblához vezető ösvényen baktatott felfelé, Greg pedig a völgy aljában a vízmű szivattyúházhoz vezető zúzott köves úton haladt tovább. Mire elérte a patakot átszelő hidat, a sötétség szinte tapintható volt. A híd túoldalától földút haladt tovább, s a kicsinyke réten túl, a dombok közötti szűk völgyben folytatódott. Az egyre erősödő szélben, az út két oldalát szegélyező bozótos suhogásával kísérve, a beton keményre száradt keréknyomok gödreiben botladozott egy darabig, aztán kiaraszolt az út szélére. A lucernásig húzódó erdőszávnál valami a lábszárához ért. Odakapott, ám keze ismerős szőröcsömöt tapintott.

- Jumper! Hogy kerülsz ide? - szólt a juhászskutyának, aki halk vakkantással válaszolt, és megnyalta az őt simogató kezét. - Gyere öreg, keressük meg a teheneket!

A lucernás az erdőszáv túoldalán lévő enyhe emelkedőt fedte. A tehenek a fák tövében feküdtek és békésen kérődztek. Jumper egy pillanat alatt talpra állította, csordába terelte őket és elindultak haza, a major felé. Amint kiértek a völgybe, a szél váratlanul elállt, s a paták tompa koppanásán kívül már semmi nem zavarta a táj nyugalma. Gregnek furcsa érzése támadt. Szokatlan volt ez a csend, szokatlan volt az állatok nyugodt, tempós mozgása. A mogyoró bokroknaál át is húzódott a csapat másik oldalára, nehogy valamelyiknek mégis kedve támadjon egy kitérőre. Jumper, mintha a gondolatában olvasott volna, elfoglalva az ő előbbi helyét, baktatott a tehenek mögött.

Idegeinek a fáradságtól kimerült állapota volt, vagy a szemei alkalmazkodtak a sötétséghez, nem értette, csupán érzékelte az

előtte haladó állatok körül fluoreszkáló valamit. Kevéssel később már az utat övező bokrokat, fákat is, és az út túloldalán vele egy magasságban haladó Jumper alakját is látni vélte így. Bár a sűrű felhőtakarón a Hold fénye sem szűrődött át, amikor a híd előtti tisztáshoz értek, már szinte világított az út a karám bejáratáig. Az állatok hang nélkül szorosan egymás mellett haladtak felfelé az istállóhoz vezető úton, mintha két oldalról kísérték, hajtották volna őket, holott csak ő és a másik oldalon Jumper követte a csapatot. Nem sokkal a karámkapu felett, közel az aszfaltút kereszteződéséhez hirtelen megszűnt e fény és ismét teljes sötétség borult a tájra.

Az állatok ütemes tempóban értek az istállóhoz, ám váratlanul megtorpantak. Az udvari karám kapuja zárva volt. Greg előresietett s még bosszankodott is, hogy Julie miért nem nyitotta ki, és a magtár feletti lámpa, amely a bejárat előtti teret világítja meg, most miért nem ég. Az utolsó tehén után behajtott és beresztelte a karámkaput, majd besietett a fejtérbe.

- Julie! - szólította a lányt, s miután nem jött válasz, hangosabban kiáltott. - Jjuulliee!

A gyűjtő tartálynál letakart tetejű alumínium tejes kannák sorakoztak, a tejszűrő a tartály feletti kampón lógott, a fejéshöz használt szivacsok, kendők és vödörök a beállítások elé voltak készítve, a lány azonban nem volt sehol. Visszament, benézett a magtárba, aztán az udvaron ismét elkialtotta magát.

- Julie! - de megint nem jött válasz.

- Julie! Hol a fenében vagy? - dühnyögte. - Bent állnak az állatok az udvarban, kezdhethetnek a fejést!

Ismét besietett a fejtérbe és megkerülve a beállításokat hátra ment a kijáratához. Az udvarnak ezt a részét pihenőnek nevezték, ide engedik ki a már lefejt teheneket, hogy ne keveredjenek a többiekkel. Félrehúzta a méretes, barnára rozsdásodott vasreteszt, szélesre tárta a pihenő kapuját és kiment a tíz méternyire lévő vályúig. Ott újra szólította a lányt, de miután választ nem kapott, visszasietett az épületbe. Egy pillanatra megállt és lélegzetét visszatartva hallgatózott.

- Greg... Greg... Segíts... Greg!

A pihenő bejáratától nem messze, az épület félreeső szegletéből, ott, ahol a répadaráló állt, halk nyöszörgést vélt hallani.

- Julie? - szólt arra bizonytalanul.

- Greg... Segíts... jött az alig hallható válasz.

- Jjuulliee! - ordította el magát, s mint aki álmából ébred, egyetlen ugrással vette az előtte tornyosuló kocka szalma bálákat és odarohant a géphez.

A helyiségben itt sem világított a lámpa, s csak sejtette a hang forrásának irányát. Julie a padlón a répadaráló és tároló pad közötti résben feküdt. Alakját nem látta ugyan, de amikor a sötétségben végig tapogatta, érezte, hogy egyik lába és keze a teste alá szorult, a másik lába a tároló kereszttartójába akadt, szabadon maradt kezével pedig tarkója táján markolja a haját.

- Julie! Mi történt? Hallasz? Mi van veled?

- Nem tudom! A fejem... nagyon fáj a fejem... nagyon fáj...

Greg óvatosan végigtapogatta a lány arcát, aztán a fülét, a homlokát, a halántékát és ujjai felkúsztak a hajára. Melegség ömlött át kézfejjén, beborította ujjait, végigcsorgott a csuklóján be az ingujjába.

- Úr Isten! Mi történt, Julie! Mi van veled? - próbált nyugalmat erőltetni magára.

Óvatosan, hogy nagyobb bajt ne csináljon, kiszabadította a lány kezeit, lábait, ölébe vette és kifordult vele a daráló előterébe.

A fejtérből ide szűrődő fényben feltáruuló látványtól aztán elborzadt. Julie fejének tetején, tenyérnyi darabon hiányzott a haj. De nem csak a haj, hanem a fejbőr is. A szabadon maradt koponyacsontra már ráalvadt a kiömlő vér, amely ráadásul patakban folyt tovább, le a lány tarkóján, halántékán. Julie kis időre magához tért.

- Mi történt velem, Greg? Miért fáj ennyire a fejem? - s ahogy kimondta, ismét elalélt.

Greg a szalmabálához vitte és felfektette Julie-t. Kétségbeesésénél csak tanácstalansága volt nagyobb, s turbó fokozatba kapcsolt elméje megpróbálta rekonstruálni a Julie-val történeteket. Amikor Steve-vel elindultak, Julie akkor készült a takarmányrépa daráláshoz. Az öreg gép adagolójába felülről kellett betenni a répa darabokat, és az alá helyezett edénybe, vödörbe hullott a darálék. A darálót villanymotor hajtotta, amelynek forgó tengelyét már időtlen idők óta nem takarta védő burkolat. Julie lehajolhatott a vödör mellé szóródott répa darálékért, és valószínűleg a feje tetején összefogott hajtincset ekkor kaphatta el a forgó tengely.

- Julie! Julie! Ébredj, ne aludj el! - szólongatta kétségbeesetten a lányt, de fogalma sem volt arról, hogy mit teyen.

A furgon a major elején a bejáratnál áll, de a lányt nem hagyhatja itt egyedül. Ráadásul az a roncs napok óta csak úgy indult, hogy vagy előzőleg lejtőre állt és onnan begurult, vagy megvárta, míg a hajnalban dolgozni érkezők betolják. Hol lehet Steve? Utoljára akkor látta, amikor elváltak a legelő karámkapujánál. Ha a napraforgós közel négyhektárnyi területét járja a tehének után, valószínűleg még ott van. A falu majd egy kilométer, telefon pedig legfeljebb a kocsmában, ha még nyitva van. S amikor a tehetetlenség érzése végképp hatalmába kerítette volna, emlékezetébe villantak a völgyben nemrég átélt élmények. Végtelen nyugalom járta át lelkét, megmagyarázhatatlan energiák áramlását érezte testében, és Julie teste körül ugyanazt a fényt látta felsejleni, ami ott lent a völgyben az állatokat látni engedte. Lehajolt a lányhoz, átkarolta, magához szorította, és így állt fel vele.

- Mi történik, Greg? - suhogta Julie alig hallhatóan.

- Nem tudom, Julie! Karolj át és szoríts magadhoz, ahogy tudsz!

S amikor érezte a lány ölelését, elengedte, átnyúlt a vállá felett, mutató és hüvelyk ujjából O formát alakított, s ezt a lány fején tátongó nyílás széléhez nyomta. Közben eszelősen suttogetta Julie-nak:

- Szoríts- Julie, szoríts! Istenem! Ha létezel, adj erőt nekem! Kérlek, segíts, Uram, segíts, hogy ez elég legyen!

Julie fejéből ömlő vér áramlása gyengült és megszűnt. Greg érezte, hogy a lány vére ráalvadt keze fejére, de érezte Julie egyre erősödő szorítását is.

- Mi történik velem, Greg? Olyan könnyűnek érzem magam, és már nem fáj a fejem annyira.

- Nem tudom, Julie, nem tudom - Greg, szemei könnyben úsztak, torkát a sírás görcse szorongatta.

- De Greg! Már egészen jól vagyok. Alig fáj a fejem - tolt a magától a férfit Julie.

- Greg! Julie! - hallatszott kintről Steve kiáltása.

- Itt vagyunk a pihenőnél, Steve! Gyere gyorsan, baj van! - kiáltott vissza Greg.

- Mi történt? - ért oda Steve futástól lihegve, s amikor megpillantotta a Julie fején éktelenkedő, alvadt vértől megbarnult nyílást, arca fintorba torzult.

- A répadaráló letépte Julie haját! - válaszolt Greg nyomatékkal kiejtve a haját. - Vigyázz itt Julie-ra, elmegyek a furgonért és bevisszük a faluba az orvoshoz.

- Gyere, nővérem, szoríts engem is egy kicsit! - ölelte át Steve Julie-t, s közben intett Gregnek, hogy induljon.

Futva tette meg az utat a telep elején álló furgonhoz. Ha nem indul, egyedül száz métert kell tolnia az aszfaltútig, onnan még negyven méter a lejtő, amelyen lendülettel beindítható. Az öreg csotrogány azonban az első gyújtásra indult. A fejtérhez robozott, tágra nyitotta a túloldali ajtót, takarót vett elő az ülés rekeszéből és beszaladt az épületbe. Julie-t tiltakozása ellenére ölbe kapta, a furgonhoz vitte, beültette, betakarta és mellé ültette Steve-t. Óvatosan hajtott az aszfalt útig, majd beletaposott a gázba. Az emelkedőn alig lassult valamit, a tetőn túl pedig már szabadon, egyre gyorsulva gurult a vasúti átjáróig. A falu onnan alig kétpercre volt. Amikor befordultak az orvos házának udvarába, Julie felnyitotta szemeit.

- A doki beköti a sebet, aztán siessünk vissza, mert a fejes még hátra van.

- Persze, nővérem, a fejes még hátra van - visszhangozta Steve.

Greg ebből már semmit nem hallott, mert, ahogy megállt a furgon, az ajtót is nyitva hagyva rohant be a házba.

- Greg vagyok a majorból. Gyere gyorsan, doki! Nagy baj van! - szólt a kaputelefonba.

A bejárati ajtó ablakrésén fény jelent meg, majd kinyílt az ajtó!

- Hello Greg! Mi történt?

- Hello Phil! Julie megsérült! A répadaráló bekapta a haját, és feltépte a fejbőrét egy tenyérnyi darabon. Doki! Julie nem látta a sebet, úgy tudja, hogy csak a haját szakította ki a gép. A letépett darab ott lóg hátul a tarkóján gumival összefogott hajtincs mellett. Gyere, nézd meg!

Futva mentek a furgonig. Greg felkapcsolta a belső világítást.

- Hello Julie! Nem találtál jobb fodrászt? Greg mondja, a daráló bekapta a hajadat - próbált lazának látszani Phil, de az elé tárult látványtól megváltozott az arc kifejezése.

- Baj van, doki? - kérdezte Julie sírástól elcsukló hangon.

- Igen, kislány! Úgy látom, baj van. Valószínűleg rövidebbre kell nyírni egy ideig a hajadat. No, fiúk, fogjátok a hölgyet, és óvatosan hozzátok be a rendelőbe.

Előresietett, s mire Greg és Steve karjaikban Julie-val odaértek, már injekciós tűvel a kezében állt az vizsgáló mellett.

- Ez csak fertőtlenítő, több helyen a fejbőrbe adom. Apró szúrásokat fogsz érezni, ha mégis jobban fájna, nyugodtan vágd nyakon Greget vagy Steve-t. Fogjátok fiúk!

Julie azonban egy hang nélkül tűrte a tűszúrásokat, és észre sem vette, amint Phil a vértől ázott hajtincs egy darabjával együtt levágta a tarkóján lógó fejbőr darabot, majd becsúszta egy fertőtlenítő folyadékkal telt tálba. Amikor végzett, intett Gregnek, hogy jöjjön, s átmentek a ház folyosójára. Onnan telefonált a mentőknek.

- Igen! Amilyen gyorsan tudnak! Életveszélyről van szó! Egy répadaráló valósággal megskalpolt egy nőt. A feje tetejéről tenyérnyi darabban tépte le a fejbőrt... igen... Nem, nem a haját, a fejbőrt. A koponya nem csak szabadon van, de leszakadt a csonthártya is. Jó! Várom.

- Mekkora a baj, doki? - kérdezte Greg, amikor Phil befejezte a telefonálást.

- Mekkora? Nem is tudom, hogy mondjam! Ilyet még én sem láttam. A fejbőr az egyik legvérekenyebb része az emberi testnek. Ekkora seb, te jó ég! Ha időben nem látják el, akár el is vérezhetett volna. Mikor történt?

- Amíg oda voltam a tehenekért, talán fél, háromnegyed óra lehetett. Mire megtaláltam Julie-t, újabb negyedóra.

- Az kizárt, Greg! Ekkora sebbel néhány, talán tíz perc, és sokat mondok, el kellett volna véreznie. És hogy állt el a vérzés? Mert, ahogy látom elállt. Igaz, hogy sok az alvadt, de ez nem magyarázza.

- Nem tudom! Elállt - Greg képtelen volt elmondani az igazat, ám mielőtt értelmetlen magyarázkodásba kezdett volna, a mentő szirénázva, villogva fordult a ház elé.

Greg és Steve az udvaron, a formásra nyírt tuja bokrok tövében várták, míg ellátják és előkészítik Julie-t a szállításhoz. Amikor elkészültek, Phil behívta őket.

- Julie! Most bevisznek a kórházba, mert további kezelésre lesz szükség. Egy régi barátom, nagyon jó sebész, most az ügyeletes, ígérte, hogy különös figyelemmel lesz rád. A fiúk meg visszamehetnek a telepre befejezni a napot. A kórházba most ne menjenek utánad, ott nem sok hasznukat veszik. Holnap már meglátogathatnak.

A beadott nyugtatók és az átélt tragédia hatására Julie bágyadtan bólogatott a hordágyon. Kinyújtotta kezeit, s amikor Greg és Steve megfogta azokat, halkan csak annyit suttogott.

- Köszönöm! Szeretlek titeket - lehunyt szempillái alól könnycsepp gördült végig arcán.

Villogva, szirénázva fordult ki a falu főutcájára a mentő s a házak előtt bámészkodók sora előtt elhaladva, egyre gyorsulva eltűnt a szemük elől. Greg visszapillantott a rendelő felé, de Phil már becsukta maga mögött az ajtót. Megbökte Steve vállát.

- Gyere, pajti, várnak az asszonyok. Már régen be kellett volna fejezni a fejest, és még el sem kezdtük.

- Tudom, Greg! Tudom! Várnak az asszonyok! Fogadjunk, hogy ez a szemét megint nem indul! - rúgott a furgon kerekébe jókorát.

Ám az öreg járgány szinte értehetetlenül ismét az első mozdulatra felpörgött. Sőt, legnagyobb meglepetésükre az istállókhöz közeledve az emelkedőre, ahova még üresben is csak keservesen vergődött fel máskor, szinte lendületvesztés nélkül felért.

- Odanézz! - lökte meg térdével Steve.

A tetőtől a vízmű szivattyúházig húzódó szakadék fölé emelkedő szikla szélén Jumper kecses, méltóság teljes alakja rajzolódott ki a sötétben. Ugyanaz a fény sejtett körülötte, mint amit a völgyben látott.

- Mi a frász ez? - fordult felé értetlenkedve Steve. - A napraforgósban nem így nézett ki.

- A napraforgósban? Mikor?

- Amikor te a lucernásba mentél, ő velem jött a napraforgósba. Nem volt semmilyen fényeskedés, meg ilyenek. Azt hittem, hogy a tehenek nyomára vezet, aztán csak ott baktatott a lábam mellett, míg vissza nem értünk.

- Az lehetetlen! - válaszolt Greg. - Jumper a lucernás bejázatánál csatlakozott hozzám, és segített behajtani az álla...

Greg szava elakadt, a hátán a hideg futott! A fény a völgyben, az állatok szokatlan fegyelmezett mozgása, az út, ahogy fluoreszkált a sötétben, és...

- Milyen Jumper? Ő velem volt végig, elhíheted. A telep bejázatánál hagytam, amikor visszaértem. Fogadjunk, hogy most is ott van! - vitakozott tovább Steve.

Greg a gázba taposott, és néhány perc múlva már a fejtér épületének bejázatánál fékezett. Kiugrott az autóból és Jumper óljához sietett. A kutyának csak a feje látszott ki, és a közeledő alak láttán kissé felemelkedett.

- Ez lehetetlen – dűnnyögte Greg. - Ennyi idő alatt nem érhetett le a tetőről! – hüledezett tovább.

Leguggolt mellé és beletúrt a bundájába. Légzését kiegyensúlyozottnak, a szőrét száraznak érezte. Felegyenesedett és elbalagott az istálló végéhez, ahonnan látni lehetett azt a sziklát, ahol Jumpert a furgonból felfedezte. Halványan derengő alakja most is ott állt mozdulatlanul. A felszakadó felhőtakaró alól kibukkanó Holdra vonyított hosszasan, majd Greg felé fordulva ugatott kettő rövidet, leugrott a szirtról és alakja eltűnt a sötétségben.

- Láttad? Hallottad? – fordult a mellé érő Steve-hez.

- Mit láttam? Nem hallok én semmi mást, csak a bozót suhogását.

Greg mély levegőt vett, még egyszer a tető felé, az üres sziklára pillantott, majd az istálló udvarában türelmesen várakozó tehének csapatára.

- Menjünk. Steve! Várnak a lányok! – és elindult fejötér bejárata felé.

Judith

Karel ruganyos, fiatalos léptekkel haladt szülei házának szépen gondozott, gyepes udvarán a bejárati ajtó felé. Már vagy egy hónapja nem járt itthon. Különös érzés fogta el a gondolatra, hogy még mindig otthonként emlegeti magában ezt a házat, holott huszonhat éves korában, kicsivel több, mint negyven éve már, hogy elköltözött innen, és egy másik, saját otthon teremtett magának.

„Rohan az idő” - jutott eszébe a sok száz éve közhelyes gondolat. Mennyi minden történt az elmúlt negyven évben!

Huszonhat éves volt, amikor megnősült, aztán három évvel később megszületett a lánya, Anita, majd két évvel később a fia, Krisztián is. Sok öröm és bánat, sok munka és számtalan feledhetetlen boldog pillanat.

A gyerekek szépen cseperedtek, bearanyozva szüleik életét. Aztán legnagyobb örömükre sikerült megszerezniük a különleges engedélyt, hogy egy harmadik gyermeket is vállalhassanak. Karel ekkor negyvenkilenc éves volt, Andrea, a felesége pedig eggyel több.

Rengeteg kérvény, nyilatkozat, kérdőív kitöltés, sorban állás, igazolások beszerzése, családfakutatás, egészségügyi vizsgálatok előzték meg az engedélyt, de mindez nagyon is megérte, mert ennek gyümölcseképpen érkezhett meg családjukba Noémi.

Ha Karel nem a minisztériumban dolgozott volna, jóval kisebb esélyük van arra, hogy három gyermekük legyen. De a tiszteletreméltó, magas poszt sem lett volna elég, ha Karel húga tizenhét éves korában életét nem veszti egy szerencsétlen balesetben.

Amióta az őssejt-kutatás fantasztikus eredményeinek köszönhetően robbanásszerűen megnőtt az emberek várható életkora, a túlnépesedés problémájával kellett megküzdenie az emberiségnek. A betegségek zöme könnyen gyógyíthatóvá vált, az öregezés folyamatát pedig jelentősen le tudták lassítani, sőt, szinte megállították, ezért kénytelenek voltak a születések számát szabályozni.

Karel déd- és nagyszülei idejében még minden házaspár legföljebb egy gyermeket vállalhatott. A társadalom lassú elöregedése miatt azonban ezen a szabályozáson változtatni kellett, így került bevezetésre a maximált életkor, és ezzel egy időben a páronként vállalható gyermekek számát kettőre módosították. Később általánosították a törvényt: minden embernek joga és lehetősége lett egy utódot felnevelni saját életének folytatásaképpen.

Amikor Karel húga meghalt, szülei e törvény szerint újabb gyermeket vállalhattak volna, de a gyászoló édesanyját annyira lesújtotta a tragédia, hogy lemondott erről a lehetőségről. A különleges engedélyt Karel és Andrea emiatt kaphatta meg, átvéve a jogot,

Együtt

így Noémi közvetlenül a nagyszülei örökösének számított. Mostanra már ő is szinte felnőtt, hamarosan betölti a tizennyolcat. Anita és Krisztián pedig rég a saját útját járja.

Az egészségesen, fiatalosan leélhető hosszú élet lehetősége fokozatosan egyre későbbre tolt a gyermekvállalást, és a két gyerek születése közti időt is megnyújtotta, ezért Anita a maga harmincnégy évével egyáltalán nem számított idős kismamának, még úgy sem, hogy csupán első gyermekét várta. A másodikat nem is igen tervezte megszülni ötvenes éveie előtt.

Krisztián viszont még a nősülést is halogatta, s nem is siettette senki.

„Jól van ez így - gondolta Karel, - csak élvezzék a szabadságot, függetlenséget, hiszen olyan sok idejük van még!”

Ő maga nemrég töltötte be a hatvanhetedik évét, de életének még a felénél sem járt. Százötven év - ennyi a maximum, amit megélhet, s ha valami végzetes baleset nem éri, akkor minden esélye megvan rá, hogy épen, egészségesen meg is érje ezt a kort. Andreával néhány hete beszélgettek arról, hogy szívesen vállalnának még egy-két gyermeket, de tudták, hogy ez lehetetlen, sosem kapnának újabb különleges engedélyt.

Százötven év - éppen ennyi idős volt ezen a napon Karel dédapja. Az ő búcsúestjére készült a család.

Karel csengetésére édesanyja nyitott ajtót.

- Hát a lányok? - kérdezte egyből, az üdvözlő ölelés után.

- Odakint várnak, a kocsiban.

- Azt hittem, hogy bejöttek egy kicsit... - mondta csalódottan az asszony.

- Nem akarjuk megvártni dédapát. Majd utána... hazafelé - felelt Karel, - Krisszel és Andreaékkal együtt. Jó?

- Jól van. Szólok apádnak.

Néhány perccel később, a kilencvenes éveit taposó házaspár kéz a kézben sétált Karel mögött, a kapu előtt várakozó autóhoz.

- Izgatottnak tűnsz, Mami - mondta Noémi nagyanyjának, miután Karel bepötyögte a célállomás címét az autó irányítótábláján, és a kocsni puhán kigördült a csendes, délutáni forgalomba.

- Hát persze, hogy az vagyok - felelt az asszony. - Talán most látom utoljára a nagyapámat...

- De Mami, tudod, hogy csak hibernálják. Már rég nem azok az idők járnak, amikor végleg elaltatták a maxkorosokat.

- Tudom, kislányom. De azt egyikünk sem tudhatja biztosan, hogy a hibernáltakat felébresztik-e valaha.

- Ne aggódj, egyszer mindenkit felébresztenek! Újabb és újabb

bolygókat teszünk majd lakhatóvá, ahova kellene az emberek. Űkpapi is. Talán egyszer mind együtt ébredünk föl valahol, egy új világban, és mind egyformán százötven évesek leszünk; te is, én is, űkpapi is. És tele leszünk életerővel, energiával, és örökké fogunk élni.

- Valaki mégis hiányozni fog - szólt most közbe Karel, megérezve, hogy édesanyja az ő húgára gondol.

- A lányom éppen annyi idős volt, mint most te - mondta az asszony Noéminek, közben csendesesen bölintve fia felvetésére. - Ő is azt hitte, hogy örökké fogunk élni, de őt már sosem ébreszthetik fel. És e sosem bizonyossága mindig erősebb lesz az örökké talánjánál. Mégis... az ő haláláért cserébe kaptunk téged. Egy életnek véget kellett érnie ahhoz, hogy egy új elkezdődhessen. S talán pontosan így van rendjén. Így volt ez sok ezer, és tízezer évig az embernél, és így van ez az állatoknál, növényeknél is, még ha nem is ennyire közvetlenül. Tudod, én azt hiszem, hogy az, ami egyszer elkezdődött, valamikor véget kell érjen. De nem akarlak elszomorítani ilyen öreges beszéddel. Ne is törődj vele, hogy miket hordok itt össze! Örüljünk inkább annak, hogy a családjunk megint együtt lesz ma este!

- Egy régi könyvben olvastam - szólt közbe Andrea, hogy elterelje a témát, - hogy annakidején sokan úgy nőttek föl, hogy jóformán nem is ismerték a családjukat.

- Nahát! - kapott a szón Noémi csodálkozva. - Az meg hogy lehet?

- Nem is tudom - felelt az édesanyja, - számomra is hihetetlennek tűnik.

- Én is olvastam ilyesmikről - mondta most Karel édesapja. - Gyerekekről, akiket eldobtak a szüleik, öregekről, akik nem kellettek a gyerekeiknek, testvérekről, akik megtagadták egymást... Azt hiszem, hogy a rövid élet lehetett a gond. Akkoriban nem volt idejük semmire, folyton rohantak az emberek, és kapkodtak. A

kapcsolataik pedig üresek, felszínesek voltak, mert valójában semmibe sem merültek bele elég mélyen, egyre csak hajtották magukat tovább, tovább...

- Nem volt idejük a családjukra? - Noémi számára felfoghatatlannak tűnt a dolog.

- Hát, talán ha tudja az ember, hogy van százötven éve, akkor másképpen gazdálkodik az idejével, és más lesz számára a fontos, mint akkor, ha fogalma sincs róla, hogy meddig élhet, de jó esetben sem igen gondolkodhat nyolcvannál tovább.

- Én ezt nem értem. Hiszen a család fix, örök. Hogy lehet valami ennél fontosabb?

- Azt gyanítom - szólt közbe Karel, - éppen úgy, hogy régen a családtagok szép sorban meghaltak mind, ráadásul teljesen váratlanul és hamar. Vagyis egyáltalán nem volt fix és örök a létük.

- Apa, ez butaság. Ez olyan fordított logikának tűnik. Mert szerintem ettől még inkább össze kellett volna tartaniuk, hiszen annyira keveset lehettek együtt, és sosem tudhatták biztosan, hogy mikor látják egymást utoljára.

- Lehet, hogy ez a bizonytalanság, az elvesztéstől való félelem távolította el őket egymástól - mondta Andrea.

- Nagyon furcsákat mondotok ma mindannyian - méltatlankodott Noémi. - Én azt gondolnám, hogy ez a félelem is inkább összetartja, mintsem eltávolítja az egymást szerető embereket. De ne is mondjatok inkább semmit! Pontosan százharminchárom évem van rá, hogy megfejtsen ezt a rejtélyt, és ha nem sikerül, akkor majd alszom rá egy nagyot.

Noémi szavain mindannyian elmosolyodtak, és vidáman szálltak ki az időközben leparkolt autóból, hogy „űkpapit” a legnagyobb szeretettel búcsúztathassák el, a viszontlátás reményében. Együtt.

A mentalista

Norton

Végigmentél a színes térkövekkel kirakott úton. Kezdtél pofásodni a belváros. Állandóan újítottak valamit. Néha elámultál rajta, hogy honnan van ennyi pénz egy állítólag koldusszegény országban. Egymás után épültek a bevásárlóközpontok, és valahogy mind meg tudott élni. Pedig állítólag le van gatyásodva a lakosság javarésze. Kellemes szellő simította végig az arcodat. Egy kutyát sétáltató öregasszony jött veled szemben az úton. Jobbra kerülte ki. A tacska utánad fordult, ahogy elhaladtál mellette, de különösebb érdeklődést nem szentelt neked. A városközpont színes volt és nyüzsgő. Az idő is kellemes. Egy pasas fújta a füstöt pár méterre téled, és egy kislány nyalta a fagyaltot a másik oldalon. A koratavasznak megfelelően kellemes volt az idő. A napfény lágy és letompult; szinte kényeztető. A strandszezon még odébb volt ugyan, de a zord tél már csak a múltat jelentette csupán. A hangulat egy kissé az újjászületéshez hasonlított. Öröm töltötte el a lelkedet.

Befordultál a kedvenc utcádon. Egy hajléktalan külsejű férfi kotorászott a kukában. Ilyesmit sajnós egyre gyakrabban látni errefelé. Elmentél az idegen mellett, miközben igyekeztél zárni a szívcsakrádat, hogy még véletlenül se fogjal be semmit az érzelmeiből. Nagyon kifinomult képességekkel rendelkezél; ez néha áldás volt, néha pedig átok. A játéktér már nem volt messze téled. Reménykedtél benne, hogy kevesen lesznek odabenn, akik megzavarhatnának a koncentrációban. Mosolyogva

léptél be az ajtón. Itt már hűvösebb volt kissé. Egy kigyúrt, egybe nyakú, izompólos fiatalembert láttál egy asztal mögött unatkozni. Ő volt a „krupié”. Ahogy felfigyelt rád, mintha csalódottság suhant volna keresztül a tekinteten. Igyekeztél felvenni a legnávobb ábrázatot. Biccentettél felé, ő pedig viszonzta. Nem örült neked, ez még érzelemáthúzás nélkül is remekül látszódtól rajta. Félrefordítottat a fejed, és leültél a rulett asztal mögé.

Úgy helyezkedtél, hogy beláthasd a környezeted javarészét, a legfőképp a bejárati ajtót. A rulett egy egyszerű, gépi irányítású játék volt csupán, üveglappal lefedve. Nem baj, neked ez is megfelelt. A nagyobb kaszinókból már rendre kitiltottak, pedig igyekeztél visszafogni magad. Itt is régen jártál már. Vendég szerencsére kevés volt. Elhelyezkedtél egy szabad széken. Mindössze ketten játszottak rajtad kívül. Szemben veled egy ismeretlen, vörös hajú, vékony férfi „szórakozott”. A pördülő golyót szemlélte, mintha nem létezne semmi más a világon. A homloka barázdált, az orrlyukai kitágultak. Teljesen bele volt révedve a játékba. Ilyenkor még szólni sem szabad a hozzá hasonló emberekhez, ezt jól tudtad már tapasztalatból.

Bal kéz felől egy lúzer fizikatanár foglalt helyet. Őt már ismerted régebről. Elegáns öltönyben feszített, mintha valami nagymenő lett volna. Pedig hatalmas összegeket bukott már el. A házassága válságba került, de nem tudta abbahagyni a rulettezést. Az élethelyzet, amelyben ő szerepelt, talán úgy írható le a

legmegfelelőbbben, hogy a vég kezdete. Még nem volt teljesen a padlón, de szinte elkerülhetetlen volt a bukása. A játékszenvedély rengeteg intelligens, nagyszerű ember életét tette már tönkre, mégpedig végérvényesen. Talán most ő lesz a soros. Kissé szánakozva figyelted, majd egy mély sóhajtás kíséretében a pördülő golyót vetted szemügyre. Hirtelen megérezted a krupié tekintetét.

„Vajon, hogy csinálja?” - hallottad a fejedben, ahogy közeledett feléd.

Rámosolyogtál, mint valami naiv szerencsevadász, miközben megpróbáltad felvenni a legbambább arcodat.

- Húszezerért lesz - szóltál közönyösen, miközben lezser mozdulattal odaadtad neki a pénzt.

A pasas kellenül állította be az összeget a gépen, és visszaült a helyére. Tudtad, hogy el kell oszlatnod a gyanút, ezért eleinte veszténed kellett. Persze mindig így csináltad. A kapzsiság azonban nagy úr; a józan ész egyik legnagyobb ellensége. Az emberekben működik valami, ami könnyen bajba sodorhatja őket. Te sem voltál kivétel ez alól, hiába próbáltad tagadni. A fizikatanárt figyelted. A kopaszodó, középkorú férfinak nem állt valami jól a szénája. Nemrég lehetett fizetés, persze van mire költenie. Pár év múlva talán ő is a kukában fog kotorászni, mint az a szerencsétlen, akit odakinn láttál. Persze már nem öltönyt fog hordani.

Megkezdted a játékot. Száz forintokat „dobáltál fel” különböző számokra. Nem érdekelt hová. Az első néhány körben nyugodtan vesztéhetél, nem számított semmit. Amúgy is kellett egy idő, amíg rá tudtál hangolódni a gépre. Eleinte kis tétekben játszottál, semmi baj nincs evvel. Úgy tervezted, húszezerből csinálsz vagy százat, aztán abbahagyod - így még talán nem feltűnő. Ide pedig csak sokkal később jössz már vissza. Teljesen biztos voltál a győzelmedben, holott nem végeztél valószínűsítésszámításokat, és a gyakorta előforduló számkombinációkkal se nagyon törődöttél. Neked teljesen más volt a módszered.

Unottan figyelted a golyó pörgését, közben érezted, hogy az öltönyös pasas lelkében egyre nő a feszültség. Így sajnos sokkal nehezebb koncentrálni, mert az érzelmi töltet felerősíti az emberek gondolatalkivetítő képességét, ami megzavarhat a céloban. Már ott is volt: láttad a tanár úr feleségét, a gyerekeit. A családjára gondolt, mélységes aggodalommal. Mostanában egyre gyakrabban fordult elő, hogy érzékelted az emberek gondolati hullámain. Érzelmeket, hangokat, képeket, sőt még illatokat is. De sajnos sohasem akkor, amikor szeretted volna. Mintha a tudatos akarat gátolta volna a képességed előtörését.

„Úristen, mi pénzt raktam fel!” - hallottad meg a hangot.

„Ez rosszabb, mint az alkohol! Istenem segíts! Vissza kell nyernem! Fekete legyen, fekete...”

- Tizenhatos, páros, piros - hallatszott a géphang.

Minden erőddel azon voltál, hogy zárd a szívcsakrádat, de mégis átszivárgott az elkeseredés. Ilyen lehet, ha kést vágnak a mellkasodba. Hihetetlen csalódást éreztél. Mintha az egész világ ellened fordult volna. Szinte minden összeomlott körülötted.

„Az asszony meg fog ölni! El kell titkolni valahogy! Mit mondjak neki? Nem hiszem, már hatodszor a piros. A következő körben nyerhetnék talán. Istenem, elfogyott a pénzem!”

Próbáltad kiengedni magadból a fájdalmat, de nagyon nehezen sikerült. Ezért utáltál például temetések közelébe menni - mindig áthatott a szenvedés.

„Csak húzna már innen a francba!” - bosszankodtál magadban.

Az ilyen emberek miatt nem szeretted ide járni. A tanár úr felállt végre. Az ajtó felé indult. Próbálta leplezni a fájdalmát. Kezdte kicsit megkönnyebbülni. Remélted, hogy több hasonló alak már nem jön be egy darabig. Azért a sajnálat csak beléd mart - ezt nehéz leküzdeni. Pedig mióta ismerted a képességed, szisztemati-

kusan próbáltál kiölni magadból mindenfajta együttérzést. Ám ez a képesség pont az együttérzésről szólt. És egyéb másról is.

Az öltönyös férfi, amint kilépett az ajtón, megcsúszott egy kutyagumin és hanyatt vágódott. Hogy milyen sebességgel csapódhatott a földhöz, azt valószínűleg nem tudta hirtelen kiszámolni, de rendesen megüthette magát. Az ajtó bezárult, így már nem láthattad a továbbiakban a jelenetet.

Megcsóváltad a fejed, és igyekeztél megnyugodni. Félre kellett seperned magadban minden zavaró tényezőt. Nem szeretted volna túl sokáig elidőzni. A golyóra koncentráltál. A fekete fog kijönni. Még azt is tudtad, melyik szám. De most csak a színre tettél. A golyó pörgött... nem jött be. Még nem álltál rá rendesen a játékra. Újra kellett hangolnod az érzéseidet. Erőt gyűjtöttél a homlokod mögött, és kifújta a feszültséget a mellkasodból. Kezdtél ráérezni. Vártál egy kört, csak figyeltél. A tudatod kitágult, persze tisztában voltál vele, hogy kell még egy kis idő. A krupié félnék pillantást vetett rád. Talán ő is megérezte valamit az erődből. De most ez sem érdekelt. Lehetett volna óvatosabb is, de ha elkapott a szenvedély, már nem számított semmi. Próbáltad visszafogni magad, hogy ne nyerjél túl nagyokat, de így is hamar elérted a kifizűzött összeget. A rulett golyó az utolsó körökben már teljesen az akaratod szerint mozgott.

„Csak még egyet. Csak még egyszer. Nem... nem szabad!”

Hátrádóltél a székben és kifújta a levegőt. Jólesett volna egy sör. Szinte remegett a kezed.

„Abba kell hagynom! Muszáj!”

Felálltál a szék mögül.

„Ez tényleg az ördög játéka.”

- Végeztem, kiszállok - intettél a krupiénak.

Még magad is alig tudtad elhinni, amit mondtál. Az izompólos fiatalember mogorván ment oda hozzád. Mikor meglátta, hogy mennyit nyertél, mintha meg sem lepődött volna.

- Gratulálok.

- Köszönöm.

Odakísért a kasszához és fizetett, mint a katonatiszt. Szép sima ügy volt. Így kell ezt csinálni. Szerencsére abba tudtad hagyni még idejében. Elégedett voltál. Most hazasétálsz és pár napig nem mész kaszinónak még a közelébe sem.

Ahogy kiléptél az ajtón, odakünn még mindig kellemes idő fogadott. Járókelők botorkáltak mindenfelé. Csökkent végre bened a feszültség. A kézremegésed alábbhagyott lassan. Győztél. Talán magad felett. Fűtülni támadt kedved. Erre inni kellett valamit. Ha mást nem, egy kólát. Egy büféhez sétáltál és kértél egy kis üveges traubi szódát. Rég ittál már ilyet. Amint hazafelé indultál, még mindig az üveget szorongattad. Farzsebedben pénztárca, s széles mosoly a képeden. Nyugalom és elégedettség költözött beléd. Ilyen lehet a jól megérdemelt munka gyümölcse. Egy elhagyatott úton mentél keresztül, és akkor megérezted. Rossz szándék volt, kétségtelen. Kíváncsian fordultál meg.

Egy jókora ököl töltötte be a látóteredet. Csattanást követően a fejed hátravágódott. Apró, színes pontocskák jelentek meg szemid előtt, és haltak el pillanatok alatt. Az üveggel ütöttél vissza. Oly erővel, hogy széttört. Némi kóla ömlött ki belőle, de ezt észre sem vetted. Már döftél is a törött üvegcsönkkel, egyenest a támadó arcába. A nagydarab férfi hátratántorodott. Az arcához kapott, és az anyádat szidta. Ekkor egy ütést kaptál oldalról. Jóformán azt sem láttad, honnan érkezett. Hozzávágta az üvegcsönköt a másik támadóhoz, de már túlságosan közel került. Megragadtad és lefejtetted, aztán jobb kézzel felütötted az állát. Bal könyökkel képen vágta, majd lehúzáva a fejét, beletérdeltél az arcába. Valaki ekkor megrúgott, hogy összegörnyedtél és alig kaptál levegőt. Hátrahúzódtál kissé, majd elkapva az újra feléd

lendülő lábat, hatalmasat rántottál rajta. A hapsi elvágódott, de már próbálta is újból talpra kászálódni. Többen álltak veled szemben. Egy rúgást kellett hárítanod. A következő férfi egy kissé magasabb volt nálad. Tenyérrel vágta orrba, tiszta erőből, és löktél egyet rajta.

- A kurva élet! - kiáltotta amint visszahúzódott.

Jól eltalálhattad. Nagyon fáj a bordád, ahol megrúgtak, de igyekeztél tartani magad. Küzdőtartást vettél fel. Sunyi képű, szőke fickó indult el feléd egy pillangókéssel, mire lélegzethez juthattál volna, s valaki közben a hátadba került. A szemed sarkából még érzékeltél némi mozgást, ám ahogy odafordultál volna, fejbe vágta valamivel. Átkozottul kemény tárgy volt, talán egy vipera lehetett az. Te is kiáltottál, ám az igen tompa volt. Összegörnyedtél, de újabb ütés következett. Majd még egy és még egy. A földre kerültél. Rugdosni kezdtek. Próbáltad összehúzni magad. Nem tudod, hányan rugdostak, de szeretted volna túlélni a dolgot. Valaki kiabált, nem értetted mit. A támadók abba hagyták gyorsan.

- Ezt a Pacemakeres küldi! - közölte az egyikük egy búcsúrúgás kíséretében. - Kerüld el a kaszinóit, te mocskok!

Menekülő lábak dobogását hallottad.

- Jól van, uram? Jól van? - kérdezte valaki kétségbeesetten.

- Kik lehetnek ezek az állatok? - hadarta egy rémült női hang. - Hihetetlen, hogy ilyen meg lehet tenni a nyílt utcán. Fényes nappal ráadásul!

- Hívni kell a rendőrséget!

- Vagy a mentőket inkább.

Szinte rezgett feletted a feszültség. Egyre többen gyűltek köréd. Megpróbáltál feltápászkodni. Valaki segített is. Egy kissé megsédültél.

- Jól van?

- Krisztusom, hogy néz ki az arca!

- Semmi baj - nyögted halkán.

Persze ez hazugság volt. Na, igen, ez sajnos nem olyan, mint a filmekben, ahol egyesével mennek rá az akcióhősre, hogy rendre elpáholhassa őket. Rendesen összeverték, pedig kitettél magadért. A támadóid elszelleltek... mindegyik. Tele voltál zúzódásokkal és kék foltokkal.

- Arra futottak! - mutatott a távolba egy alacsony növésű, hidrogénezett hajú nő. - Volt, amelyik alig tudott mozogni, de beszálltak egy dzsipbe és elhajtottak.

- Láta valaki a rendszámukat? - kérdezte egy szakállas férfi.

Senki nem felelt. Az arcodat tapogattad. Aztán a bordáidat.

- Vigyem el a kórházba? - kérdezte jó szándékúan egy őszes hajú pasas.

- Megköszöném.

- Ne hívjuk a rendőrséget?

- Felesleges. Ha csak nem akarnak órákig az őrszobán dekkolni, mint szemtanuk.

- Akkor inkább... hagyjuk, ha magának mindegy.

- Beviszem a traumatológiára. Itt áll a kocsim.

- Köszönöm szépen.

- Remélem, nem lesz rosszul útközben - okoskodott egy középkorú nő. - Ilyenkor jobb inkább a mentőket hívni. Ha belső vérzése van, bármikor rosszul lehet. Meg is halhat akár!

- Semmi bajom! - förmedtél rá ingerülten.

- Csak segíteni akartam.

- Köszönöm, de nem kell!

„Micsoda egy bunkó” - gondolta felháborodva a nő.

„Talán nem véletlenül verték el. S miért nem akar feljelentést tenni? Jobb lesz inkább, ha elmegyek innen. Nehogy már bajba kerüljek egy ilyen állat miatt.”

A telepatikus képességed ezúttal inkább átok volt, mint áldás. Mogorván követted az őszes hajú férfit.

- Tud mozogni?

- Igen, köszönöm.

Egy közelben parkoló Suzukihoz mentetek. Kinyitották neked az ajtót, s beszálltál az anyósülésre. Becsoltad a biztonsági övet, bár nagyon fájta a bordáid.

- Igyekszem óvatosan vezetni - szólalt meg a férfi. Tényleg rendes ember lehetett. Ritka az ilyen a mai világban.

- Köszönöm a figyelmességet. Tudja, nem hiányozna egy karambol, mert az rendesen elrontaná ezt a gyönyörű napomat.

A pasas felnevetett. Gázt adott és elindult. A város most csendes volt. A csúcsgorgalom csak később szokott elkezdődni. Hamar odaértetek a kórházhoz. Az orvos egy huszonéves fiatalember volt. Lenyalt, fekete haj, intellektuális tekintet. Mikor meglátott, mérsékelt érdeklődés suhant végig az ábrázatán.

- Mi történt magával?

- Leestem a lépcsőn.

- Jó nagyot eshetett.

- Le is gurultam.

- Na persze. Én meg most érkeztem a hat húszas gyorssal egyenest a falvédőről.

- Itt fáj a bordámnál, aztán ugye ezeken a helyeken, és a fejem is ezen a részen.

Az orvos megvizsgálta a puklidat és a zúzódásaidat.

- Ez igen. Gyönyörű munka! Meg kell röntgenezni, s egy koponya CT sem ártana. Nézze... ha megverte valaki, akkor hivatalból értesíteni kell a rendőrséget. Ez ugyanis nyolc napon túl gyógyuló sérülés.

- Honnan veszi, hogy megverték?

- Onnan, hogy nem vagyok hülye. Szóval mi történt?

- Legurultam a lépcsőn.

A pasas kissé ingerülten nézett a kísérődre. Az őszes hajú férfi egy kissé zavartnak látszott.

- Én nem tudok semmit - hebegte félénken. - Csak azt láttam, hogy sérült, ezért behoztam. Nem ismerem az urat!

- Ahogy gondolják.

A fehér köpenyes már nem kérdezett többet. Megvizsgálta a zúzódásaidat, kiállította a papírokat és elküldött a vizsgálatokra.

- Elkíséri az urat?

- Természetesen.

A folyosóra érve azonban a segítőd már türelmetlennek látszott.

- Boldogul egyedül?

Előhalásztad a pénztárcádat és átadtál neki egy tízezrest.

- Boldogulok, köszönöm.

Szó nélkül tette el a pénzt; eszébe sem jutott tiltakozni, hogy ez sok, vagy nem kellett volna. Tényleg rendes ember lehetett.

- Remélem, találkozunk még, ha megint elverik - búcsúzott el vigyorogva.

Te is elvigyorodtál.

„Kicsit akasztófahumora van, de legalább lehetett rá számítani.”

A vizsgálatokkal viszonylag hamarjában végeztél. Látszólag nem volt semmi komoly bajod, de mégis benn akartak tartani

megfigyelésre. Köszönettel utasítottad vissza. A saját felelősségedre engedtek csak haza. Látszott rajtuk, nem igazán tetszik nekik a makacsságod. Talán nem szerették volna, ha fél óra múltán a mentő hoz vissza. Csak vállat vontál. Tudtad, hogy más fog hamarosan kórházba kerülni... bár ő inkább a temetőbe.

Busszal mentél haza. Komoly feltűnést keltettél az utasok között. Lopott pillantásokat vetettek feléd. Egyre jobban zavart a dolog, de viszonylag hamar hazaértél. A ház előtt a szomszédoddal találkoztál.

„Úristen, mi lett evvel az ősparaszttal? Ki verte meg ennyire?” - hallottad meg a gondolatát.

- Mi történt magával, szomszéd? - kérdezte kíváncsian.

- Legurultam a lépcsőn.

Magyarázatnak ez elég gyatra volt, ám az újabb kérdéseket már nem vártad meg.

Bementél a házába. Az első dolgod az volt, hogy megnézd magadat a tükörben. Valóban ronda látványt nyújtottál. Kék-zöld volt az egész arcod. Megcsóváztad a fejed. Átöltöztél otthoni ruhádba, megmosdottál és felkészültél a mentális gyakorlatra.

Leheveredtél az ágyadra, és igyekeztél ellazulni. A relaxáció most kissé nehezebben ment, mint általában szokott. Negyed óra elteltével azonban már megfelelő hangulatba hoztad magad. Az érzelmeid a mellkasodból, mintha kiemelkedtek volna - egyre távolabb kerültek tőled. Láttad a szobádat belülről. A tested enyhén rángatózni kezdett. Mindig ez történt, ha túl gyorsan léptél ki az asztrális síkra. Volt, aki úgy vélte, hogy ez a sík nem más, mint egy álomvilág, s ami ott történik, az az álmodó fejében játszódik le csupán. Ám olyan is akadt, aki úgy vélte, igazi világ ez is, éppúgy, mint a fizikai sík. A legszembeszökőbb különbség pedig az, hogy erre az „álomkörnyezetre” komoly hatással vannak az itt mozgó embereknek a gondolatai, érzelmei, emlékei, és a többi. Tehát ez egy képlékeny dimenzió. Ám ha valaki az uralma alá tudja hajtani, elérhet bizonyos dolgokat, vagy megtudhatja, amit szeretne. Bár kétségtelenül működnek mechanizmusok, melyek gátolják az „utazókat” mind az öntudatuk megőrzésében, mind pedig a céljaik elérésében.

Ezúttal azonban valamiért simán ment az asztrális síkra történő kilépés. Elképzelted a Pacemakerest, és már meg is jelent előtted. Görnyedt hátú öregember volt, őszbecsavarodott hajjal. Ő volt a kiskirály a kaszinókban. Sokan maffiózónak tartották. Még csak nem is annak a helynek volt a tulajdonosa, ahol a legutóbb jártál,

hanem a nagyobb termeket üzemeltette. Fogalmad sem volt, hogy figyelhetett fel rád, mert mindig sokat adtál a biztonságára.

Viszonylag keveseket nyertél, és kerülte a feltűnést. De úgy látszott, hiába. Most azonban te következtél. Gyűlölködve figyelted az őszbecsavarodott vénembert.

„Mi a fenét akar már ez? Már vécézni is alig bír, de embereket veret össze.”

Elhatalmasodott rajtad a harag. Koncentráltál és kiengedted magadból. A mellkasodból tűzvörös massa áramlott elő. A fejed felett lebegett. Az asztrális környezet, mintha vérvörös megvilágításba került volna tőle. Megragadtad a „tűzmasszát” és odavitted a Pacemakereshez. Furcsán nézett rád, egy lekezelő fél mosollyal. Belenyomtad a „tűzmasszát” a testébe. Egyenest a szívéhez. Elkerekedett a szeme a meglepetéstől.

- Tiéd az átkom - súgtad a fülébe elégtétellel.

A tekintetén rémület áramlott végig. A mellkasához kapott. Nagyra tátotta a száját, és a földre roskadva rángatózni kezdett. Visszahúzódtál, mint valami ördögi árnyék, és valósággal megkönnyebbültél, amint átadtad neki a fájdalomaidat. A tested remegni kezdett. Felnyitottad a szemed. Újra a fizikai világban voltál. Nehéznek éreztetted magad. Az öntudatod a fejedben. Végigvezetted magadon az erőt. A környezetet szemlélted. Az ágyadon feküdtél. Vettél egy nagy levegőt és felültél. Ez, amit csináltál, csak egy szimbolikus gyilkosság volt, mindazonáltal igazi is egyben. Nem láttad a valódi eredményt, de mégis biztos voltál a dolgokban.

Pár nap múlva már olvashatod is a helyi újságokban a tragikus hírt. Mély megrendüléssel tudatjuk... Nos, igen, nem kellett volna kikezdenie veled. Talán gyávaság volt ily módon bosszút állni, de az is gyávaság, amit a Pacemakeres csinált. Megérdemelte a sorsát. Ráadásul jót tettél vele, mert ő már ebben az életében sosem javult volna meg, így megakadályoztad, hogy újabb bűnöket kövessen el. Remélted, evvel nem vetted át a negatív karmájának egy részét, vagy ilyesmi, mert az egész pasas nem ért annyit. De csak nem kerülsz a pokolba. Persze talán az is bűn volt, amit te tettél. Ha isten képességet adott, akkor felelősséget is adott mellé. De vissza kellett fizetned a tartozást! Ennek így kellett lennie. Ő már nem fog bántani senkit se többé, hiába állt a törvények felett. Ezúttal rossz emberrel kezdett ki. Hosszú éveken át gyakoroltad az elektromos masinák mentális irányítását. Erre miért nem gondolt a vén marha, ha tudta, hogy manipulálsz a gépeit? Egy kimagasló képességű mentalistának nem kihívás leállítani egy pacemakert.

Zspider

A Fantasy Vége

Kro-nen némán sétált a lerombolt szobrok árnyékában. Utoljára akkor járt itt, mikor ezek a szobrok még hősokeket, bajnokokat és nagy eseményeket meséltek el, de most, mint minden más, ez is oda volt. A barbár két hete kerüli ezt a legendás utat. Az utat, ami a Városok Városába viszi.

Kientol a szabadok városa. Így ismerte ezt a nemes földet. Az egyetlen hely, ahol a csoda és lehetetlen boldogan élt meg együtt. Mégis Kro-nen rettegett a birodalomtól, amit úgy hívott: otthon. Ifjan népét kiirtották és magára maradt, majd rabszolga lett, gladiátor, kalóz, harcos, hős, legenda. Sects szektájának főpapja az otthonát fenyegette, így nem habozott. A rituálé felélesztette volna az Ezerszemű Kígyót. Ő megtörte a rítust és a templom lángokba borult.

Mikor felébredt, egyedül volt, és Azgárd északi hegyeiben meztelenül feküdt a hóban. Akaratlanul is tántorodva dőlt az egyik

szobornak, amikor visszaemlékezett a városokra és falvakra. Nem voltak holtak, csak apró, rohadt hős cafatok. Nem volt lakóhely, amit ne törtek volna össze, vagy égettek volna el. Az egyik városkában ismert egy családot, akiket már megvédett egyszer Sects fanatistáitól, mert azok azt hitték, hogy a jade nyakláncos gyermekük egy kiválasztott. De mikor megtalálta az eltposott viskót, csak egy barnára száradt, vérbe borított nyakékre lelt.

A férfi a könnyeivel küszködött, de nem egy gyermek halála miatt, hanem ezekért. Bejárta az összes földet: Lemúriát, Barbarust, Moorockot, Burroghot és Carterumot. Nem talált élő embert, de még oly lényt sem, aminek intelligenciája felért volna az emberével. Hát messzebbre ment. Isteneiket keresett, templomokat és helyeket, hol tudta, hogy a végtelen hatalmas lényei pihennek, de otthonaik már nem léteztek, és sokszor már csak dögevők lakmároztak részeikből.

A férfi üvöltve ragadta meg a szobor lábait és emelte ki azokat a földből. Izmai megfeszültek testén, az erek kiduzzadtak, üvöltése nem lett több egy vadállat hörgésénél. Dühödten dobta a maradványt a többihez, ami elsöpörte a még alapokon álló darabokat, de ez kevés volt. Kro-nen kardját rántotta és elvakultan kezdte vágni a kőfaragásokat. Szemei előtt a halál, a testek, a romok és az elvesztett bajtársak voltak. A küzdelmek a ragadozókkal, akiknek már csak ő maradt méltó ellenség.

Lement a nap, mire a férfi levegőért kapkodva a földre borult. Kardját maga elé, a macskakövek rései közé szúrta és fejét a marcolathoz nyomta. Hallani akarta egy ember hangját. Egy emberi szót. Tudni, hogy nincsen egyedül, hogy nem maradt magára. Megérteni, hogy mi történt.

- Nagy utat tettél meg, barbár.

A picit furcsán emelkedő, éles hangot már ismerte Kro-nen. Akaratlanul is dühösen nézett annak az irányába. Ezerszer hallott tőle szavakat abban az egy évben, mióta a világot járva kereste az élőket. Sects főpapjának a hangja kísérte az utolsó emberi szavakat, amiket hallott. Már kardját kezében tartva emelkedett fel, és indult meg a hang felé. A pap, ellenben eddigi látomásaival, királyok selymében állt előtte és kezeit karban tartva nézte őt. A borotvált fejen kinőtt már némi fekete haj, a sötét bőrű férfi arcán sebek voltak, és szemei szinte érdektelenül üresek.

A harcos üvöltve rohamozta meg őt. Megragadva a palástjánál fogva felemelte, majd az egyik közeli kőhalomnak szorította, miközben kardját a mellkasához tartotta.

A barbár megtorpant. Szemébe ötlött a csillagok fényében pompázó Kientol, de már nem volt mit látni. Csak kő és hamu maradt. Kezei remegni kezdtek, de egy üvöltés nem engedte, hogy a gyász megmarkolja szívét:

- Nem! Ne hagyd abba! Végezz végre velem! - parancsolta a főpap szinte eszeveszett hangon.

Mégis a férfi lassan elengedte a törékeny alakot, aki a földre esett.

- Mi...? - kérdezni akart, de nem bírt megszólalni, toroka kiszáradt. Oly rég szólalt meg, hogy nem tudta, hogyan beszéljen. A szavak a fejében voltak, de nem bírta rendre parancsolni őket.

- Itt? Történt.

- Te - felelte megvetéssel a pap.

Kro-nen kardját elejtve indult meg a város romjai közé. Minden utca egy újabb emlék volt. Majd meglátta a templomot, hosszú ideje az egyetlen ép épületet, amivel találkozott, ám ez nem csak egyben volt, de hatalmas is lett. Újabb sötét tornyok és szobrok bővítették. Bent látta a rajzokat, amik bele égtek a padló kövébe.

- Az istenekre - nyögte ki félve.

Lassan emlékezni kezdett. Mikor végzett a szekta minden tagjával és csak a főpap maradt, a rúnák izzani kezdtek. Sects felébredt. Test kellett neki, egy porhüvely, de mielőtt a főpap felajánlhatta volna magát, a barbár megvágta. Ezer szem pillantott rá. Minden sötét lett. A férfi kardja koppanva landolt a lábainál.

- Egy évet vártam erre! - üvöltötte a főpap. - Ölj végre meg, te átkozott idióta! Elvetted az áldásomat, a mennyországomat! Hagyj végre békében nyugodni!

Kro-nen emlékezni kezdett. Az Ezerszemű Kígyó megszálta őt. A testében pusztítani és mészárolni kezdett. A főpap utána rohant, de Sects megígérte, hogy híveinek megkegyelmez, és mikor jól lakott vérrel, akkor nekik adja ezt a földet. Oly sok halál. Mindet látta a barbár. Saját kegyetlensége és forrófejűsége miatt történt mindez. Ismeretlenek, hősök, gyilkosok, barátok, rokonok, szerettek, gyermekek... Mind miatta haltak meg.

A megvilágosodás pillanatában a harcos felkapta a kardját és leszúrta a papot. A kard átdöfte a testet és a hátán jött ki. Az utolsó gyilkosság. A férfi könnyeivel küszködött, miközben a főpap saját vérével öklendezte fel.

- Köszönöm - súgta a síró férfi a másíknak.

Kro-nen a lassan saját vérebe fulladó alakot magára hagyta háza ajtajában. Megindult előre bizonytalan lábakon. A templom falai megrepedtek. Remegni kezdett a büszke, ében épület. Az ősi varázskok tudója még egyszer, utoljára kezét idézésre emelte. Elűzte az emlékeit a harcosnak, majd szavai után a Kígyó Templom ráomlott.

Kro-nen hangtalanul, emlékek nélkül indult meg a romos úton, ki a városból, amit úgy hívott: otthon.

A Kiválasztott

Xenothep

Mindent összevetve, meg kellett állapítanom, hogy rettenetesen szarul nézek ki. Egy egészen új szemszögéből láthattam magam premier plan-ban, nevezetesen felülről. Összetört porhüvelyem a szintén összetört autóm előtt hevert kicsavarodott végtagokkal, itt-ott vérezve, én pedig fölöttem álltam, és próbáltam megbirkózni az új helyzetből adódó sokkal. Nem sok időm volt erre; az előírt sebességgel hajtottam a főúton, a semmiből, vagy valami általam be nem látható keresztutcából elém vágódott egy szürke színű autó, rögtön ezután hangos csattanás, pillanatnyi éles fájdalom, aztán a kép, hogy állok a tulajdon testem fölött.

Mielőtt azonban bármi értelmes gondolat megfordulhatott volna fejemben mindezzel kapcsolatban, megjelent ő. Egyáltalán nem hasonlított idegesítő kis barátomra, aki Soliphernek nevezte magát, és jóval látványosabban jelent meg egy kirakat előtt, a levegőben egy vakító fénygömbben. Nem tudom, milyen lehet egy angyal, de leginkább arra asszociáltam, mivel teljesen fehér ruhában, hatalmas, kiterjesztett szárnyain lebegett ott, mintha csak egy régi, vallásos témájú festményből lépett volna elő.

- Meghaltam? - érdeklődtem kicsit elszomorodva.

Az angyal nem lepődött meg azon, hogy nem lepődtem meg megjelenésén. Lehuppant a testem mellé, és lenézett rá.

- Szeretnél?

Erre nem volt válaszom, mire felnevetett, és a vállamba boxolt.

- Csak tréfálkozom veled, nehogy sírva fakadj! Bár tény, hogy elég kétségbeejtő, ahogy pillanatnyilag a helyzet áll vala.

- Te angyal vagy? - tettem fel a következő frappáns kérdésemet, mire felsóhajtott.

- Mindig ezek a lényegre törő kérdések... A nevem Unipher, és igen, nevezhetsz angyalnak is. Figyelj ím rám, tanácskoznunk kellene kicsit valami nyugodtabb helyen. Alig értem a saját szavaimat ettől az éktelen ricsajtól.

Az utca megtelt báméskodókkal, megérkeztek a rendőrök, meg egy rohammentő, folyt a szemtanúk beszámoltatása, tényleg elég nagy zsvíj volt.

- Most mi lesz? - kérdeztem, mire az angyal intett.

- Mindjárt idejön egy fiatal gyógyító ember, elvégzi a testeden a diagnózisnak nevezett rituálét, megállapítja, hogy bár az esélyeid rohamosan csökkennek, azért vala még remény, aztán berámolnak ama fehér szekérbe, és héjaként vijjogva elvágtatnak veled a...

Felhorkantam.

- Tudom, hogy a testemmel mi történik, engem az érdekel, hogy velem mi lesz?

Az angyal felém nyúlt, megérintette a homlokom, minden vakító fénybe borult, és a következő másodpercben egy nagyon magas helyen ültünk.

- Uhh... Ez a mennyország?

- Nem, ez a szülővárosod dómjának legkülső várfala. Ezt a maximalizmust... Mínek sietsz ennyire?

A kilátás pazar volt, még a tipikus téli szürkeség ellenére is. Az angyal kicsit meghajolt ültében.

- Azért jöttem, hogy rávezesselek: az események, melyek megtörténtek vala, szükségszerűek voltak.

A jobb oldalamon ült, és ilyen közletről tekintve arcába, azt kellett megállapítanom, hogy akár én is lehetnék, kicsit fiatalabb kiadásban. A vállamra tette a kezét, és körbe intett:

- Ím, városod! Hát nem gyönyörű, ami szemeid elé tárul?

- De az. Nagyon bejön. Roppantul boldog vagyok. Igaz, hogy ezekben a percekben épp jó esélyem van rá, hogy megmurdeljek, te meg itt lököd nekem a süketet, hogy milyen csecse a városkép?

Bocsánatkérően emelte fel a kezét.

- Kérlek, várj! Egyetlen szavadat sem értem. Pillanat...

Megint megérintette homlokom, de most nem volt fény, se vilám utazás, épp csak szemei csillantak fel.

- Vágom! - kiáltotta boldogan.

- Remek... - húztam el a számat, mire ismét a vállamra tette a karját, és barátián megütögette mellkasom a másik tenyerével.

- Ne parázz, fiú, minden rendbe jön. Még nincs itt az ideje, hogy beadd a kulcsot.

Felsóhajtottam.

- Mi ez az egész?

- Azért jöttem, mert hívtál.

- Dehogy hívtalak!

- De igen.

- De nem! Ti mindig csak úgy megjelentek.

- Ti?... - nézett rám értetlenül.

- Az életem egy nehéz időszakában már volt szerencsém megismerni Soliphert.

Az angyal vidáman felnevetett, és intett.

- Ja?... Solipher kispályás, hagyjuk... Na figyü! Mielőtt az a meg gondolatlanul jégen fékező másik sofőr kivágódott volna eléd, épp azon töprengtél, hogy miért éppen te? A dolgok megértésének megkönnyítése végett kérlek, gondold át, mi is vezetett idáig, és meséld el nekem.

Elgondolkodtam. Igen, tényleg ezt gondoltam. Miért éppen én?

- Átlagos napnak indult. Előző este megbeszéltük párommal, hogy ha a munkahelyéről hamarabb elengedik, akkor felhív, hogy mehetnek érte. Csak épp mindkettőnk fejéből kiment, hogy a mobil telefonom SIM-kártyáját fizetési elmaradás végett letiltották, nem fogad hívást. Így beautóktáztam a városba, hogy vegyek egy feltölthető kártyát. December 23-a, a megszokott kép mindenhol,

elborult arcú, türelmetlen és feszült emberek futkosnak a békés, boldog karácsony égisze alatt. A boltban sokan várakoztak, köztük én is. Műszaki problémákkal küszködtek, ami még jobban lassította a hatékony kiszolgálást, de ez abszolút nem lepett meg, ez velem mindig így alakul, tudod?

- Például?

- Nos, a bevásárló központban harminckét kassza közül ahhoz állok, ahol előttem két kiflit az embertársam bankkártyával fizet ki, de természetesen a bank nem elérhető, vagy a kártya van letiltva. Ha nagy ritkán készpénzt szeretnék felvenni a saját kártyámról, a város negyvenkét bank automatájából azon három egészen biztosan üres, vagy üzemen kívül van, amelyet az a bank üzemeltet, amellyel szerződésben állok. Ha bármit szeretnék megvásárolni, száz százalék rá az esélyem, hogy előttem vette meg valaki az utolsó darabot alig öt perce. Hosszan sorolhatnám még, de azt hiszem, az összefüggés világosan látszik.

- Igen, valóban. Aztán mi történt?

- Sorra kerültem, körülbelül három perc alatt elintéztém, amiért bementem oda. Megvettem a kártyát, és kiléptem az üzletből. A kocsim szélvédőjén volt egy büntető cédula. Ehh... Tilosban parkoltam. Az időpont szerint három perccel azelőtt írta meg a rendőr, mielőtt kiléptem volna a boltból.

- Aham... de a többi kocsin nem volt, igaz?

- Nem. Azokon nem. Pont ezen töprengtem az ütközés előtt. Hogy miért pont én? Állt autó előttem is, mögöttem is, de csak az enyémre rakta ki a cédulát. Naponta rengeteg autót látok tilosban parkolni, vagy parkoló cédula nélkül állni, mégsem kapnak büntetést. Engem mindig megtalálnak... Szóval miért?

Unipher megértően bólogatott, látszott rajta, hogy a szavakat keresgéli.

- A helyzet az... Szóval mindez nem véletlen. Nehéz ez most nekem...

Türelmesen vártam, hogy végre rászánja magát a válaszra. Két karját felemelte, és zengő hangon kiáltott fel:

- Te vagy a Kiválasztott!

Elhűlve néztem rá.

- A micsoda? Kiválasztott?

- Nos... egy kiválasztott a sok közül. Figyü, te jó srác vagy. Nem versz át senkit, nincs benned rosszindulat, türelmes és udvarias vagy az emberekkel szemben, mindez nagyon jó dolog. Bár nincs túl erős jellemed, és kissé magadnak való vagy, azért mindent összevetve nem vagy rossz ember. Minden egyensúlyban van. Ahhoz, hogy legyen fent, kell lennie egy lentnek is, ahhoz hogy legyen jobb, kell lennie egy balnak is. Ezért aztán te lettél az egyik Kiválasztott, vágod?

- Nem vágom. Ki választott ki?

- Tulajdonképpen te magad választottad ki magad erre a szerepre. Mindenkinek megvan a nagy egészben a maga helye, feladata és szerepe. Te vagy az, aki...

Megakadt a mondat közben, és úgy tűnt, mintha fülelne.

- Húha! Mindjárt újra élesztenek. Nagyszerű! Megmaradsz. Látod, mondtam, hogy nem kell parázni.

Mellkasomba éles fájdalom markolt, mire a kép elhalványult. Unipher bátorítóan mosolyodott el:

- Ez az fiú! Jól csinálod.

Egyre halványabb lett, kétségbeesetten nyúltam felé.

- Várj!... Még nem mondtad el, hogy mi az én szerepem!

- Solipher nem mondta neked? Te vagy az...

Újra bordáim közé vágott a fájdalom, fülemben zúgott a vér, nem értettem, mit mondott. Más hangok ütötték meg a fülem, egy gép pittyegése, meg emberek ideges, sürgető hangja.

- Hogy pont most menjen ki az áram...

- Oké, csináljuk!

- Semmi!... Igyekezzen, elveszítjük!

- Gyerünk már!...

Az angyal kiterjesztette szárnyait. Már eltűnt a kőfal, a városkép,

csak a nagy fehér üresség maradt, és a fájdalom a mellkasomban.

- Unipher, mi vagyok én? - kiáltottam pont, mikor elrugaszkodott, és felszállt. A levegőben fordult meg, és két karját kitarva, enyhén sajnálkozó mosollyal felelte:

- Te vagy az ügyeletes balek.

A kép elhomályosult, elfoglalta helyét a fölém hajoló emberek arca. Egyikük a homlokomra tette a kezét.

- Ez az! Stabil. Jól van, fiú, nem lesz semmi baj. Hihetetlenül szerencsés vagy.

Aha. Hát persze...

Stay in the moonlight

WhiteRaven

Árnyékar

Egyszer egy bús nyári estén, álmvilágban szenderedvén,
 Álmos fővel riadtam fel, lelkem mélyén tudtam, ébrednem kell.
 Éjfél múltot, óra kongott, ajtó roppant, s kattant a zár.
 Szívem lüktet, szemem dülledt, s az ajtó lassan nyílt is már.
 Az árny belépett, biz rám nézett, Ó, a szívem majd megállt!

Vonaltalan, elmosódott, nem ember volt, inkább már holt.
 Ott lebegett az ajtó előtt, nem éreztem még oly nagy erőt.
 Izmom feszült, testem hevült, oly nagyon féltém ám,
 Mikor az ajtó roppant, a zár koppant és belibbent az árny.
 Nem mozdultam, nem fordultam, Ó, a szívem majd megállt!

Nem volt arca, sem alakja, a tudatomba hatolt hangja.
 Az arcom akarta, hogy elrabolja, s onnantól ő hordhassa.
 A függöny lengett, testem rezzett, mikor jött az árny.
 Padló roppant, ajtó koppant, bár ne látnám már.
 Nem szóltam, nem mozdultam, Ó, a szívem majd megállt!

Sötét lelke, halott teste, ezer hangja a fejembe:
 „Kell az arcod, kell a hangod, az lesz, ki én vagyok”
 Az árny röppent, testem szökkent, csak menne már.
 A sarokban állva, csodára várva, de jött az árny.
 Szemem behunytam, leguggoltam, Ó, a szívem majd megállt!

Azon a bús nyári estén, tudatomat én elvesztvén,
 Zavarodottan ébredtem fel, lelkem mélyén tudtam, indulnom kell.
 Éjfél múltot, fejem zsongott, ajtó roppant, vége már.
 Én kimentem, és éreztem, mögöttem kattant a zár.
 Akkor tudtam, hogy elbuktam, mert én vagyok már az Árny!

2012-08-10

Andrew Sinclair

Bánt a csend

Bánt a csend és hangzavar

Belül minden csupa zűrzavar

Csak halk nesz kell, mi elaltat

Nem örvengő ricsaj, mi kivégez.

Nem kell menni, csak nyugton ülni.

Halkan az egészről elmélázni

Majd mindenről megfélemedkezni,

S az illúziókba temetkezni

Hol nem kavar fel semmi

Majd szépen csendben álmodni.

Zhora

A Mágus

Két karját az ég felé tárja,
 A világot a tenyerén tartja,
 Rúnákkal díszes sötét talárja,
 S ősi igéket mormol az ajka.

Parázként izzó jelek fénylenek,
 Kavargó erő-örvény a légtérben,
 Halált ígérnek a jégszín szemek,
 Ezüst szenvedély villan az éjben.

Átkokat idéző halk suttogása,
 Valószövetbe mély lyukat hasít,
 Célt nem vét, biztos, gyors támadása,
 Léleksikolytól borzong meg a sík.

Fagyott szívének jegét enyhítő -
 Kezében biztos játék - a Végzet.
 Nem dacol vele élet, se idő,
 Kavargó erő, ősi igézet...

Lir Morlan

Este

Este jó az ablakon kinézni,
 a múltat visszaidézni.
 Elgondolkodni az életem,
 most már csak élni békében.

A rossz dolgok olyan távoliak,
 már nem is szívfacsaróak,
 mindenre rátelepszik az idő,
 hogy legyőzd, már nem kell hozzá erő.

Mennyit futottam, szerelmet zargattam,
 már békésen nézek ki az ablakon,
 csak a jó dolgokon ábrándozom.
 A rosszat gyorsan elhajtom.

A felizzott tűz szép lassan kialszik,
 felajzott testem lassan megnyugszik,
 a lelkemet hagyom szárnyalni,
 hagyom a jó emlékekbe áttáncolni.

Jó is így szunnyadó parázként élni,
 felszabadultan nevetgélni,
 este álmódóva lehajtani a fejem,
 várni, hogy reggel kinyissam a szemem.

macika

Lidércfény

A költő Végzete

Meghalt a költő, vége a világnak.
A Halál nyugtató, álmos kódén át
megérkezett Ártatlanságba és
Empátiába.

Ártatlanság és Empátia.
Ti csak a Halálban léteztek, hiszen
a való világban olyanok vagytok, mint én:
tehetetlenek.

Éppen ezért fuss, rohanj, menekülj!
Míg megteheted... Én már nem tudok sírni,
de halni sem merek. Nem érdemlik meg. Ez
a Világ nem érdemli meg.

Sokfelé jártam, otthonom ott volt,
ahol a szívem. Volt, hogy ez a Mennország
volt, de a legtöbbször a Pokol bugyraiban
égetem.

Két arcom van: egy a Világnak és egy
Istennek. Utálom mindkettőt, de
legfőképp azt, amivé általuk lettem.
Egy család.

Higgy nekem, hazug a Léted! Éppen
ezért, amíg lehet, fuss, menekülj,
rohanj el! Én már nem tudok sírni, te még
képes lehetsz.

Ó, Isten! Ha létezel, már csak te vagy
utolsó Reményem! Ments meg! Ragadj
el! Tegyel engem a tündöklő kék szivárvány
tengerébe.

Hadd merüljek el a gyászban, kínban, rettegésben.
Járja át szívemet az örület sikolya!
Csak így lelhetek reménységre. Ó, Uram:
taszíts engem a Léthébe!

Ember, ki élsz, fuss, szaladj, rohanj el!
Ez a Világ nem érdemel meg! Ne légy olyan,
mint aki már nem tud sírni. Hagyd, hogy a szenvedély
ragadjon el!

Félek, nagyon félek. Látom, mint erőszakol
meg újra és újra ez a világnak nevezett Rettenet.
Kegyelmezz!
Ölj meg!

Nem teszed. Csak nevensz. Te akartad
ezt — szólsz és bársonyosan nevensz.
Embernek kell lennem? Kétkedek, de te továbbra
is kitartóan nevensz.

Fogadd el Léted! — mondod te, de szívemben
kétség ül. Hogyan is tehetném, kérdezem, ha
szívem újra és újra, fájdalomban
megrendül?

Ó, Ember! Mily rettenetes neked! Ezért azt
mondom, míg megteheted, fuss, szaladj,
menekülj!
És nevensz!

angyalka146

Korok visszáján

Hol volt, ott, ahol lehetett
egy fordított világ,
miben a Visszaféjlődő
alkotta az irányt.

Valaha a csendekezt
áttörte a pötyögés,
ezer ingerbe kúszott
az örökös ködös Félisz;
csupaszágba omlott a test -
a lélek csuklyás burkoltság,
az üres szemek a tiszta
tekinteteket gúnyolták.

Majd megtört a fagyott víz,
s oszlopként bújt elő
határkorok rendjébe
vágycsozó szellő.
Ész megunt kalapját
babonamáglya égette,
halálsugárként ölt
az állistenség rút keze.

Mígnem egy Ráébredésből
megtisztult pantheon fakadt,
tisztások hangja elpihent
óvó istenkezek alatt.
Lélektől lüktető természetben
a Lehetséges nyítt dogmákat tört,
csataarcok könnyes barázdáit
visszatikrözte a honkérő föld.

Majd az utolsó állapotban,
amely jóslatoknak tortahabja,
balga kaszabkedv semmivé lesz,
mi terem, csak az ősiség kardja.
Az éltető s alkotó küzdés
az egyetlen építő harc,
s az Eredet szíverén pont lesz
majd a létbarlangba írt karc.

Csillangó

A múlt poharába

kimondtam minden szót
elmondtam minden imát
a holnapok ízét mégsem
érezem
a méreg ízű múlt
poharamban
keserű a jelen

Tordai Gábor

Lycantropia

Szunnyad a vad, aki ott lakik benned
De hallja szavad, mikor érzed a kint
Füledbe súgja, hogy mit kéne tenned
Szemeddel lát, ha a holdra tekint

Tested a börtöne, lelked a foglya
Övé a métely, a kétely tiéd
Nincs akarat, máris markába fogja
Elmédbbe oltja a gyűlöletét

Úgy tűnik, áldás, de átkozott vér ez
Éled az ösztön, elhallgat az ész
Tépi a láncát, ha vérszagot érez
Farkasod ébred, és gyilkolni kész

Tim Shaw

Távolodó kedves

Most indul, most megy, a kaput bezárta,
Messziről nézem, révedek utána.

Itt bent gubódom, nem nézem, nem látom,
Nem fogom tudni, mivé lesz világom.

Dallamok zsongnak, szüntelen dallamok!
Ahogy ő elmegy, beléjük olvadok.

Köddé vált alak, az út vége előtt
nem intek neked, húzom az elmenőt.

Feladni, tudom, hogy képtelen vagyok.
Legörbül a szám, és sírva fakadok.

Addig ülök itt, levegőt sem veszek,
Míg vissza nem érsz, mozdulatlan leszek.

Szoborrá válok, az idő is megáll,
Nem fáj így semmi: egyfajta kis halál.

Mégis itt belül, valaki dörömböl.
Te vagy az, tudom, futnál börtönödből.

Aardvark

A macskámhoz

Szőrös tappancs fut az ágyon
Rögtön elillan az álom
Pici mancsa a paplanon
Képzeltben az asztalon

Minden reggel enni kér
A konyha kész csatatér
Így ébredni jó nagyon
Ő így gondolja vajon?

Lothryen

Idő

Heinlein: A galaxis polgára

Most az egyik kedvenc sci-fi regényemet, A galaxis polgárát szeretném a figyelmetekbe ajánlani. Írójáról, Robert A. Heinleinről először a Csillagközi invázió című regényéből készített film kapcsán hallottam, és mivel tetszett a filmváltozat, utánanéztem a könyvtárban is a műveinek. Így került a kezembe az említett regény. (Sajnos, egy másik könyvéhez, az Angyali üdvözléhez, már nem tudtam hozzáférni. Valószínűleg valakinek annyira megtetszett, hogy képtelen volt megválni tőle, és hamarosan a katalógusból is törölni fogják.)

A történet a távoli jövőben játszódik, amikor az emberek az ősi Terráról már kijutottak az űrbe, számos bolygót benépesítettek és folyamatosan terjeszkednek. Asimov történeteivel szemben itt sokkal megszokottabb az idegen fajok jelenléte. Ők is ugyanúgy részei a galaxisnak, mint az emberek, részt vesznek a kereskedelemben, vagy akár beléphetnek az űrgárdába is. Talán kicsit furcsák a szokásaik, de elfogadják őket ugyanúgy, mint a különböző emberi kultúrák és társadalmak sajátosságait.

A könyv főszereplője, Thorby a történet elején még kicsi gyerek, aki a Jubbul bolygón rabszolgaként egy öreg, különös koldushoz, Csonka Baslimhoz kerül. Az ő életét és kalandjait követhetjük nyomon felnőttségéig. Az író sok energiát fektetett a karakter jellemfejlődésének kidolgozásába. Pontosan érzékelteti, hogy a környezet milyen hatással van a jellem kialakulására, és ennek kapcsán részletesen beavat minket is a különböző kultúrák értékrendjébe és szokásaiba, melyekkel Thorby találkozik élete során.

A többi szereplő is gondosan megformált figura, bár csak annyit látunk belőlük, amennyi felkelti egy kamaszodó fiú érdeklődését, így az idő múlásával átalakulhat a róluk alkotott kép Thorby jellemfejlődésével, ismereteinek bővülésével párhuzamosan.

Érdeemes megfigyelni, hogy a figurák kidolgozásában és a történet alakításában milyen nagy eltérés van a fantasy művekhez képest. Sok gyökértelen fantasy hőssel ellentétben ezek a szereplők nem magányosan állnak szemben az egész világgal, hanem részei a társadalomnak, vagy valamilyen közösségnek, megtalálták benne a helyüket és alkalmazkodtak a szabályokhoz. Motivációik is gyakran ezen közösségek értékrendjében gyökereznek. Számukra léteznek leküzdhetetlen akadályok, ezért a rendelkezésre álló lehetőségekből próbálják meg kihozni a maximumot.

A másik jelentős eltérés, hogy a „gonosz” nem egy személy vagy csoport, akikkel egyszerűen le lehet számolni. A rossz jelenségeket, például a rabszolga-kereskedelmet a rendszer hozza

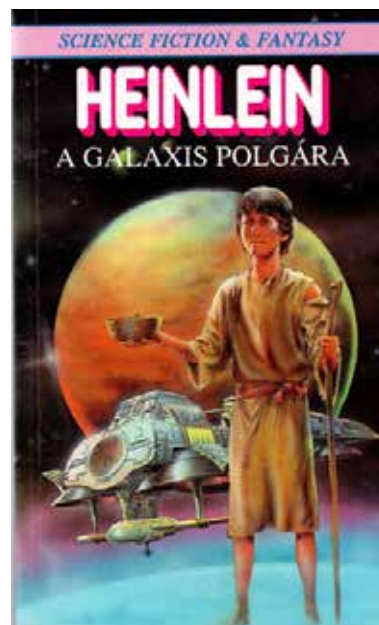
létre, hiszen valakinek haszna van belőle, valaki jól jár, ha behunyja a fél szemét és hajókat ad el a kalózkodnak, az űrgárda képtelen ellenőrizni a folyton terjeszkedő civilizáció minden szegletét, és a kérdéssel szemben tanúsított közöny is nagymértékben hozzájárul a probléma fennmaradásához.

Amikor a szereplők felveszik a harcot a rabszolga-kereskedelem ellen, pontosan tudják, hogy nem fognak látványos sikereket elérni, hiszen nagy körültekintéssel az egész rendszert kell átalakítani. Ettől függetlenül valamennyien teszik a dolgukat, és bíznak benne, hogy hosszú távon lesz eredménye az általuk meghozott áldozatnak, még ha ők ezt nem is fogják megérni. Lehet, hogy hősiességük nem annyira látványos, mint egy gonosz varázslók tucatjait legyőző harcosnak, de személyiségük sokkal közelebb áll a valósághoz.

Ezen kívül van még egy egészen jelentéktelennek tűnő apróság, ami megkülönbözteti a két műfaj szereplőit. Egy fantasy hős minden féltett titkáról részletesen beszámol az író. Előbb vagy utóbb kiderül, miért kellett elhagynia a szülőföldjét, hogyan haltak meg a legjobb barátai, milyen áldozatok árán szerezte meg rendkívül ritka varázstárgyait... stb. Heinlein regényében viszont ezen titkok létéről csak mások által eljuttatott megjegyzésekből szerzünk tudomást, de mivel senki nem akar róluk beszélni, rákérdezni pedig nem illik, így nem értesülünk a részletekről. Szerintem ezek a titkok lényegesen érdekesebbé teszik a karaktereket, mint egy gondosan leírt előtörténet.

A szereplők sorsával kapcsolatban pedig felvetődik egy régi, de annál érdekesebb kérdés is. Mi is a szabadság valójában? Mi biztosít az ember számára szabadságot? Hogyan viszonyul egymáshoz a közösség és az egyén szabadsága, és valóban az hozza a legnagyobb áldozatot, aki a szabadság léte érdekében teljesen lemond a sajátjáról?

Egyszerűen, ha sikerül beszereznetek ezt a regényt, ne hagyjátok ki a lehetőséget és olvassátok el! Nem fogjátok megbánni.

Lidércfény
kulturális magazin

Lidércfény rádió 1. adás
Téma: az Alien filmek

Közreműködnek:
Túri András,
Török Viktor,
Bognár Zsolt,
Tálas, Zsolt

ALIEN
THE DIRECTOR'S CUT

NE CSAK OLVASS!

YouTube csatornánk
időről-időre
újabb tartalmakkal bővül!
Hanganyagaink
a Lidércfény Rádió
lejátszási listán,
videóink a Lidércfény TV
lejátszási listán érhetőek el,
a LidércfényHQ csatornán!

